

Lên Xà Nhà Trộm Thê

Contents

Lên Xà Nhà Trộm Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4: Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8: Chương 8	62
9. Chương 9	68
10. Chương 10	76

Lên Xà Nhà Trộm Thê

Giới thiệu

Đây đúng là nghiệt duyên. Chính là đi ăn trộm gà mà còn mất nắm gạo, cũng chính là nói –“được ít

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-xa-nha-trom-the>

1. Chương 1

Một khối ngọc bội hình tròn trong suốt được ánh sáng hắt vào khiến cho nó tỏa ra hào quang sắc lạnh, ánh sáng ấy chói mắt đến nỗi khiến cho người thiếu niên đang nằm trên cây cũng không nhìn được mà nhắm mắt lại.

Màu sắc như vậy đúng là ngọc bội thượng đẳng khó tìm, càng chưa kể đến khối ngọc này được gia công một cách tinh xảo, đúng là một ngọc bội tuyệt mỹ – quả thực là kì trân hiếm có.

Chỉ biết thứ này không phải là ngọc bội mà người bình thường có thể có được, theo lý thường mà nói thì hẳn hẳn là không nên nhặt nó hoặc là chờ người bị mất đến nhận lại. Đáng tiếc! Đương nhiên là hẳn không có cái tấm lòng cao cả ấy. Nhảy từ trên cây xuống, hẳn nhặt miếng ngọc bội lên nhìn một lát, sau đó “công khai” nhét vào túi =.=

Ánh mắt trời xuyên qua từng tán cây, khiến cho khuôn mặt tuần mỹ của hẳn lúc này càng khiến cho người ta khó mà quên được. Tuy rằng mang nét hơi ngây ngô nhưng nhất định có thể khiến cho hàng ngàn hàng vạn cô gái chết mê vì hẳn.

Khóe môi duyên dáng nhếch lên một nụ cười, đôi mắt nghiền ngẫm trong giây lát, sau đó hẳn xoay người nhẹ nhàng nhảy lên cây.

Tiếng bước chân vội vàng từ nơi xa truyền đến bên tai hẳn, cuối cùng cũng dừng lại dưới tán cây này. Một tiếng nói không ngừng vọng đến tai hẳn.

-“Tại sao lại không có?”

Hắn hứng thú nhìn về thân ảnh đang đứng dưới tán cây, hẳn rất “phong độ” nên cũng không muốn ra quầy rầy nàng đang thì thào tự nói (Mik: đạo tặc thì có chớ phong độ nổi gì =.=)

-“Đã tìm hết mọi chỗ rồi, nếu nơi này vẫn không có thì đúng là xong đời...” – Khuôn mặt duyên dáng, mịn màng nàng đang hiện lên vẻ lo lắng.

-“Tiểu thư, tiểu thư...” – Một thanh âm từ xa đang tiến lại.

Khuôn mặt nàng bất chợt nhăn lại, nàng suy sụp ngồi xuống, chán nản tự nói –“Xong đời...”

Một con chim xanh bay qua ngọn cây, cuối cùng đậu lại trên vai người thiếu niên ấy. Hẳn đặt chú chim ấy xuống, trầm ngâm liếc nhìn người thiếu nữ đang ở dưới tán cây. Cuối cùng, nhanh chóng phi thân rời đi.

Nha đầu kia quần áo đẹp đẽ, trông vô cùng quý giá, làn da nàng ấy quả là mịn màng, khẳng định là nữ nhi của một gia đình phú quý.... Chỉ có một khối ngọc bội thôi, chắc cũng không đến nỗi keo kiệt đến thế.

Nhiều năm sau, người thiếu niên rời đi ấy chính là Mộc Phi Trần, cuối cùng hẳn cũng hiểu tại sao quân tử không nên nhặt của rơi trên đường – Quân tử không nên mê tài phú, cho dù đúng là không trả lại nhưng đến cuối cùng vẫn là phải bồi lại nhiều hơn.

Mặt trời nhô lên cao, nóng bỏng, gay gắt như muốn thiêu cháy vạn vật....

Cho dù đang ngồi trong phòng, uống ô mai lạnh nhưng Đường Mãn Nguyệt vẫn cảm thấy cực nóng, chiếc quạt tròn trên tay không ngừng chuyển động.

Nàng vừa lấy khăn tay lau mồ hôi tiếp tục uống ô mai, nàng thở dài một tiếng.

Lần này tốt xấu gì cũng qua rồi, chỉ sợ lần sau e sẽ khó khăn hơn, hẳn phòng hộ càng lúc càng cần mật.

Nghĩ đến thôi thì cũng khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi rồi. Hừ! Có người nào đối xử với vị hôn thê của mình như đề phòng trộm cướp như vậy không?

Từ hôn sao?

Hắn nghĩ bởi vì hẳn là Tiểu Hầu gia sao?

Cổn! Nếu không ... nếu không vì điểm chí mạng máu chốt kia....!!!!

Đường Mãn Nguyệt nhún mày. Thiên hạ rộng lớn nhưng bị nhốt quanh cái đồng nhà cửa này.. cho dù nàng muốn tìm thứ đó thì đúng là nói dễ hơn làm nhiều.

Rốt cuộc là tên nào đã quy định nữ tử đại môn không thể ra, nhị môn không thể đến? Nếu không như vậy, nàng bây giờ đâu cần phải sầu não như thế này!!!

Nàng uống ô mai, tiếp tục phát tiết cơn nóng vào cây quạt.

-“Tiểu thư, tiểu thư...”

Đường Mãn Nguyệt cau mày nhìn về phía cổng vòm của Tiểu Viện, đang đợi nha hoàn thân cận bước vào.

-“Nga...”

Người chưa đến mà thanh âm đã đi trước rồi.

Một tiếng hô đau chứng tỏ là Trúc Nhi đã đến.

Thân thủ của nàng ta đúng là bất cần mà, Đường Mãn Nguyệt mang theo một tia tuyệt vọng nhìn vào thân ảnh đang đi vào trong cổng vòm. Đúng là khả năng giữ thăng bằng của Trúc Nhi kém đến vô cùng thâm a. Gần mười năm đi qua cổng vòm đó rồi mà lần nào nàng ta cũng đều gặp phải trở ngại. Thân là chủ tử của nàng ấy, nàng thật sự không biết nên làm sao đây.

Trúc Nhi xoa xoa cái trán vừa đụng vào tường, vẻ mặt thống khổ bước tới

-“Tiểu thư...” – Trúc Nhi vẫn tiếp tục xoa xoa cái trán đau.

-“Chuyện gì sao?”

-“Phu nhân hỏi tiểu thư là ngày kia có cùng đi dâng hương không?”

-“Dâng hương?” – Ánh mắt Đường Mãn Nguyệt sáng lên.

-“Ân, phu nhân muốn đến Thanh Dương Trấn Linh Bảo Tự, nghe nói nơi đó khói hương luôn nghi ngút, thần phật cũng rất linh.”

Cái này không phải là trong điểm, trọng điểm là nàng có thể xuất môn a. Đường Mãn Nguyệt nhanh chóng gạt đầu –“Đi, đương nhiên là ta muốn đi, ta nhất định là phải đi dâng hương cầu Phật Tổ phù hộ cho cuộc hôn sự này có thể thuận buồm xuôi gió.” – Cầu Phật không bằng cầu mình. Nếu không mấy năm nay tại sao nàng đốt hương nến, tiền giấy nhiều đến thế mà tâm nguyện của nàng cũng chưa hoàn thành được.

Trúc Nhi bỗng có cảm giác đầu mình càng lúc càng đau hơn. Tiểu thư đúng thật là vẫn chưa từ bỏ ý định, tiểu Hầu Gia cuối cùng cũng xác minh là muốn từ hôn nhưng như thế nào mà tiểu thư vẫn khẳng khái một mực như vậy?

-“Lần này bị đụng rất đau sao?” – Nàng hồ nghi nhìn nha hoàn bên người

Nàng nghĩ muốn lắc đầu nhưng cứ tưởng tượng đến tiểu thư nhất định sẽ hỏi vấn đề tiếp theo nên nàng đành phải gạt đầu khẳng định –“Rất đau!”

-“Đi vào bên trong lấy chút đá chườm đi.”

-“Nga.” – Trúc Nhi ngoan ngoãn xoay người vào trong tìm đá chườm.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Đường Mãn Nguyệt đang tiếp tục phiền não, ba năm nay vẫn là vấn đề phức tạp này.

Sắc mặt nàng liên tục thay đổi, cuối cùng nắm chặt đấm dường như rất quyết tâm, gạt đầu –“Cứ như vậy đi, nếu thật sự không còn biện pháp nào thì đành phải hy sinh bản thân vậy.”

***

Thời tiết tháng sáu -Tiếng sấm chớp vang lên mãnh liệt , ông trời biến sắc nhanh đến nỗi làm cho người ta không chuẩn bị kịp, dù Đường Mãn Nguyệt đã đứng trong hành lang nhưng cũng không tránh được bị nước mưa tạt vào.

Nàng đứng ngoài hành lang nhìn cơn mưa to tình linh đổ xuống, trên bầu trời tiếng sấm rầm rầm rung chuyển một cái, theo bản năng nàng hoảng sợ ôm ngực –“Chẳng lẽ hy sinh “tướng sắc” cũng bị sét đánh sao?” – Hay là do nàng không biết lượng sức?

Cúi đầu nhìn lại bản thân – thân thể đầy dầm. Nàng sờ khuôn mặt bản mình vẫn là cảm giác mịn màng, nhẵn nhụi ấy. Mọi người đều nói thiên kim của Đường gia tương mạo đại phú ... Khóe miệng nàng run rẩy, nói đúng ra là nàng béo thôi.

Giương mắt nhìn mưa to, không biết bao giờ mới ngừng a, trăm ngàn lần đừng chuyển thành mưa dầm liên miên suốt mấy ngày a, nàng còn đang mong chờ ngày được xuất môn lễ Phật nga, a di đà phật ...

Đứng trước hành lang, Đường Mãn Nguyệt đột nhiên hắt xì một cái, nàng lẩm bẩm –“Không biết là ai đang chửi ta đây?” – Hơn phân nửa chắc là cái Tiểu “Hầu”* Gia ấy. Nếu lần này nàng thuận lợi xuất môn nhất định sẽ trốn xa hẳn hơn trăm ngàn dặm (Mik: *nàng ấy đang chửi Hầu Gia nghĩa là khỉ đấy ^^)

Sắc trời ngày càng u ám, mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng, làm cho Đường Mãn Nguyệt buồn rầu, uể oải quay về phòng.

Thật sự đúng là đã chuyển thành mưa to liên miên không ngớt mà, kéo dài đến tận ba ngày, rốt cuộc cũng ngừng ở ngày thứ tư. Gia quyến trong Đường Phủ cuối cùng cũng có thể xuất môn đi dâng hương cầu nguyện.

Nữ nhi xuất hành đương nhiên gia đình hay hộ vệ đều không thể thiếu có đều mỗi ngày đều đi hơn trăm dặm mà dọc đường còn được ngắm phong cảnh thì còn gì tốt bằng.

Nhưng đang trên đường đi thì Đường Mãn Nguyệt đột nhiên bị bệnh. Đường phu nhân nghĩ rằng có lẽ do không quen với khí hậu nên đã bảo Hà bá bá cùng Trúc nhi ở lại chăm sóc cho Tiểu Thư, còn Đường phu nhân cùng Nhị phụ nhân với hai nữ nhi khác đã đi trước.

Một ngày, bọn họ đang ngủ trọ lại một thị trấn phồn hoa, mọi người sau khi rửa mặt chải đầu xong cũng nhanh chóng đi ngủ.

Đêm dài yên tĩnh, ánh trăng tròn nhô cao phía chân trời, vạn vật đều chìm trong giấc ngủ, bất cứ vật gì rơi xuống cũng có thể tạo ra tiếng động. Ngã tư đường vắng vẻ ngoại trừ phu canh ngẫu nhiên đi qua còn lại đều không một bóng người

Đột nhiên mây đen che khuất cả mặt trăng, mưa to sấm rền kéo đến làm ột vị thư sinh áo trắng đang đi trên đường trở tay không kịp.

Trên đường mọi cửa hàng đều đã đóng cửa, lại gặp cơn mưa to như thế này khiến cho Mộc Phi Trần cả người đều ướt sũng, chịu không được, hắn đành phi thân vào cửa sổ đang mở của một phòng trọ, thuận tay đóng cửa không để mưa tạt vào.

Một mùi phấn hương nhẹ nhàng lan tỏa bên trong, Mộc Phi Trần hứng thú ngược mắt nhìn. Lần này không phải xông lăm vào phòng trọ của nữ tử chứ?

Tiếng hít thở đều đều truyền vào tai hắn, khoe mỗi hán nhếch lên. Nữ chủ này ngủ thật trầm ổn, nếu là gặp “hái hoa tặc” nửa đêm xông vào đây chỉ sợ là xảy ra chuyện a(Mik: ca ca có hơn ai đâu mà bình luận =.=)

Giọt nước mưa tích tụ trên mu bàn tay hắn làm cho lông mi hắn hơi nhúu lại, sau đó ngọn trỏ hắn đột nhiên bắn ra một loại kinh phong nhắm thẳng vào huyệt ngũ của người đang nằm trên giường. Hắn nhanh chóng thay bộ y phục ẩm ướt trên người ra khỏi phục lại tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái.

Nghe ngoài cửa tiếng sấm vẫn tiếp tục làm rung chuyển bầu trời hắn không khỏi cảm thấy buồn bực. Trận mưa này không biết bao lâu mới ngừng a, hắn thật sự là không tiện dừng lại trong phòng nữ tử này quá lâu.

Một đạo tia chớp xẹt ngang bầu trời, Mộc Phi Trần cũng đoán biết rằng trận mưa này kéo dài khá lâu. Mưa bão vẫn không giảm chút nào mà trên trên người hắn lại không có chiếc ô nào để che cả. Thật sự là bất đắc dĩ, cuối cùng hắn đành phi thân lên xà nhà để nghỉ ngơi.

Sắc trời cũng sáng hơn nhiều, mưa cũng đã dừng, Mộc Phi Trần phút chốc tỉnh táo bởi ngoài cửa đang có tiếng bước chân.

Cửa bị đẩy ra, hắn nhúu mày. Có người vào đây sao?

–“Trúc Nhi, Trúc Nhi...”

Cô gái trên giường mơ màng tỉnh dậy, giọng điệu ngái ngủ –“Tiểu thư, người đã trở lại.”

–“Ta không trở lại thì chẳng phải sẽ bị phát hiện sao, mau rời giường.”

Mộc Phi Trần nhướn mày hứng thú. Muốn nha hoàn giả mạo thể thân để bản thân ra ngoài sao? Một tiểu thư đêm không ngủ, ra ngoài để làm cái gì? Hắn có cảm giác máu “hiếu kì” trong người đang thức tỉnh.

-“Tiểu thư, quần áo của người đều ướt đẫm a.”

-“Nhắm nhí! Người thử tắm mưa cả đêm xem. Ta muốn thay quần áo, người mau đi giúp ta nấu bát canh gừng a.”

-“Nga.”- Trúc Nhi nói xong liền quay đầu bước đi –“Đúng rồi tiểu thư, phu nhân truyền lệnh nói là muốn chúng ta tiếp tục khởi hành.”

-“Ta đã biết.”

Đường Mãn Nguyệt đi đến phía sau bức bình phong, thay y phục nam trang ướt đẫm ra. Ánh mắt sắc sảo của nàng đượm vẻ u buồn. Vẫn là không tìm được... Từ đây đến linh tự nàng cơ bản là không còn cơ hội nào khác, càng nghĩ càng khiến cho người ta phiền não a.

-“Tiểu Hầu Gia a, người không phải là đang muốn ép chết ta sao?” – Năm đó tại sao nàng lại cùng Bình Dương Hầu Phủ đính hôn a! Đường Mãn Nguyệt suy sụp ngồi xuống đầu giường –“Ha thu ...” (tiếng hắt xì)

Nàng hắt xì một cái cũng là lúc cửa phòng “chi nha” lên một tiếng. Trúc Nhi đang cầm khay tiến vào.

-“Tiểu thư mau uống bát canh gừng a, đừng để bị nhiễm bệnh.”

-“Vẫn là trúc nhi quan tâm ta.” – Đường Mãn Nguyệt tiếp nhận bát canh, không quên cảm tạ nha hoàn bên cạnh.

Trúc Nhi khuôn mặt đau khổ nói –“Tiểu thư, chỉ cần người an phận ngồi yên để cho em hầu hạ là được, đừng làm em đau lòng.” – Vài năm nay chỉ cần tiểu thư ra khỏi cửa là nàng đều đau đầu, áp lực lớn như vậy cuối cùng cũng sẽ thành bệnh mất thôi.

Đường Mãn Nguyệt than nhẹ. Muốn nàng ngồi yên chờ cả nhà bị chém sao? Rốt cuộc là lúc trước là ai có ý nghĩ không thông suốt mà đính hôn cùng Bình Dương Hầu Phủ?

Xem ra vị tiểu thư này đúng là có chuyện riêng. Mộc Phi Trần không nhịn được ghé mắt nhìn xuống từ cửa nhà. Một khuôn mặt tròn tròn xinh xắn lộ ra, đôi mắt to sắc sảo, lông mi cong vút có chút kiêu diễm, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận tuyệt đẹp giống như là được tô son vậy.

Tâm hần đột nhiên nhảy dựng lên một cái, hết như một con bướm xẹt qua mặt hồ bình lặng vậy, có chút ngứa ngáy. Mộc Phi Trần đè ngực, cảm giác có chút “mặc danh kì diệu” (không hiểu), lắc đầu cười nhạo một tiếng.

-“Tiểu thư, Hà bá bá nói hôm nay đường lầy lội, chi bằng ngày mai chúng ta lên đường sẽ tốt hơn.”

-“Cũng tốt.” – Nàng mới bốn ba trở về từ bên ngoài cũng nên dành ra một ngày để nghỉ ngơi cũng tốt.

-“Tiểu thư muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Ta nghĩ muốn đi tắm rửa bằng nước ấm trước.”

Trên xà nhà, lòng Mộc Phi Trần nhất thời kinh hoàng. Xong đời!

-“Trúc Nhi, mau nói tiểu nhị khách điểm đi chuẩn bị.”

Cửa đóng lại, Trúc Nhi đi ra ngoài.

Mộc Phi Trần lại nghe thấy thanh âm thờ dài. Nàng tựa hồ có tâm sự lắm sao?

Nước ấm cũng được chuyển vào bên trong, Trúc Nhi đứng ngoài cửa canh chừng. Đường Mãn Nguyệt bắt đầu cởi quần áo, lỏa thân tiến vào bên trong bồn tắm

Trên xà nhà, Mộc Phi Trần bắt đầu cảm thấy trong người lạ lùng. Sớm biết sẽ gặp chuyện khó xử như vậy hần tình nguyện tiếp tục chạy trong mưa cho rồi...

Tiếng nước tí tách truyền đến bên tai khiến tinh thần hần không thể nào tập trung được. Hần tự ngẫm trong đầu không nên tò mò mà xem bộ dáng của vị tiểu thư này nhưng hiện tại, tâm của hần thật sự đang nhảy nhót không ngừng, không thể nào suy nghĩ nổi chuyện gì khác (nguyên tác :Tâm viên ý mãn), loại

trường hợp này không phải là hấn chưa từng gặp qua nhưng sao đối với người nữ nhân này hấn lại có cảm giác kì lạ, giống như đang bị dã miêu cào xé trong ngực vậy, khiến hấn ngứa ngáy không thôi.

Làm da nồn nà, thân thể đầy đà, ba phần xinh đẹp thì bảy phần là đáng yêu, nổi bật nhất trên khuôn mặt chính là đôi mắt của nàng.... Hơi nước bốc lên làm làn da của nàng ứng hồng, ngực của nàng ấy thật sự rất đẹp, lớn nhỏ vừa phải, có thể dễ dàng dùng một tay mà nắm giữ... Ngừng!! Hấn đang làm cái gì thế? Rình coi như vậy đúng mất hết phong độ quân tử.. Quân tử phi lễ chớ nhìn a!!! (Mik: coi đã rùi mới nói là phi lễ =.=.. bó tay ca ca)

Nhưng mà nói gì thì sau lưng “thủ tục” của quân tử, hấn cũng đã từng nhìn trộm tiểu học tử tắm rửa ... hoàn toàn là sau lưng a...

Hấn quả nhiên không thích hợp làm quân tử! Mộc Phi Trần có chút tiếc nuối khi nhìn Đường Mãn Nguyệt đang mặc lại quần áo (Mik: =.=)

-“Trúc Nhi, giúp ta chải đầu.” – Nàng phân phó.

-“Đến đây.”

Ngày hôm đó, trong lòng Mộc Phi Trần bỗng nảy sinh một cảm giác, đối với Đường Mãn Nguyệt hấn có một loại cảm xúc không muốn bỏ mất nàng như vậy, vì thế hấn bắt đầu tạo ra một cơ hội gặp mặt “ngẫu nhiên”.

***

Một người thư sinh vận bạch sam chính là phương thức đơn giản nhất nhưng cũng khiến cho người ta ngay tức khắc chú ý đến hấn cho dù là hấn đang ở trong đám đông.

Khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất ôn nhã như ánh nguyệt, thanh trần thoát tục, không nhiễm bụi trần.

Bước vào tửu lâu, Trúc Nhi bất ngờ nhìn thấy Mộc Phi Trần đang dùng cơm ở đó liền đỏ mặt, kéo tay áo Đường Mãn Nguyệt, thấp giọng nói –“Tiểu thư, lại là vị công tử kia.”

Đường Mãn Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Trúc Nhi cũng thấy được cái vị “bạch hạc giữa bầy gà”, một thư sinh áo trắng xuất chúng. Nàng hứng thú gật đầu –“Chắc là cũng đến dùng cơm giống chúng ta.”- Mấy ngày nay cứ hễ nàng ăn cơm hay tìm nơi ở trọ đều gặp vị công tử này, cũng coi như là hữu duyên vậy.

Trúc Nhi đô đô miệng, có chút không đồng ý với thẩm mỹ của tiểu thư nhà nàng. Tuy là tiểu Hầu gia kia đáng vẻ cũng rất tốt nhưng thật không thể đánh đồng chung với vị công tử áo trắng này, cho dù tiểu thư nàng trình độ hảo sắc không cao nhưng không có lý do gì thái độ lại lạnh nhạt như thế chứ. Đúng là người tình trong mắt Tây Thi, có tiểu Hầu Gia trong lòng nên tiểu thư không có cảm giác với nam nhân khác sao?

Đường Mãn Nguyệt biết rõ trong lòng Trúc Nhi đang nghĩ cái gì nhưng là trong đầu nàng lúc này như đang bị một ngọn núi đè nặng vậy, cả ngày điều phải lo lắng đề phòng thì còn tâm tình đâu mà nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia.

Mộc Phi Trần cúi đầu uống trà, che dấu ý cười trong mắt. Hấn rất hài lòng với phản ứng của Đường Mãn Nguyệt khi nhìn thấy hấn, đối lại là những nữ tử khác nếu không phải cố gắng làm hấn chú ý thì cũng chính là lờn mặt đến gần. Nhưng nàng lại lạnh lùng bỏ qua khiến hấn có một loại cảm giác xúc động lạ thường.

-“Tiểu thư, ngồi bên này” – Trúc Nhi nhanh chân giành được một chỗ trống bên cạnh Mộc Phi Trần, khiến vị tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần khác trợn mắt nhìn nàng.

Đường Mãn Nguyệt liếc mắt nhìn Trúc Nhi một cái.

-“Tiểu thư, tọa.” – Trúc Nhi thúc giục, chỉ sợ tiểu thư không chịu ngồi xuống.

Nhìn quanh một vòng, nàng phát hiện tửu lâu đã không còn chỗ trống nào cả, nếu Trúc Nhi đã ngồi ở đó chỉ sợ vị tiểu thư cùng nha hoàn vừa này sẽ không có chỗ ngồi. Nàng nói –“ Hà bá bá, hôm nay chúng ta cùng dùng cơm chung một bữa đi.”

Hà bá bá cũng đã hơn năm mươi –là người đã nhìn nàng trưởng thành, cười nói –“Cũng tốt”

Trúc Nhi nhất thời tức giận, lẩm bẩm một tiếng –“Tiểu thư...” – Rõ ràng có thể cùng mỹ nam tử tiếp xúc, vì sao lại muốn cùng gia đình trong nhà ngồi chung một chỗ.

-“Cô nương nếu không chê có thể ngồi cùng một bàn với tại hạ.”

Kinh ngạc, sung sướng, hoang mang, bất mãn .... Các loại ánh mắt đều tập trung đến khuôn mặt tươi cười của vị nam sinh kia.

Chỉ có Đường Mãn Nguyệt là sững sốt, sau đó nàng liền nói –“Đa tạ công tử, hảo ý của ngài ta xin nhận, nhưng ta ngồi cùng với người nhà là được rồi.”

-“Tiểu thư, vị công tử này có ý tốt, tiểu thư đừng phụ lòng người ta! Nói sao thì người cũng là tiểu thư của chúng ta, chẳng lẽ lại muốn ngồi dùng cơm chung với đám hạ nhân thô bỉ sao, thất là có chút ủy khuất a.”

Đường Mãn Nguyệt trừng mắt. Hà bá bá tại sao nghe nói vậy mà vẫn thản nhiên cười ?

-“Tiểu thư, cố lên.”

Nàng bất ngờ . Cố lên sao? Hà bá bá không phải bị quỷ nhập chứ? Nàng là người có hôn ước a, chẳng lẽ muốn nàng chưa vào cửa mà đã “hồng hạnh xuất tường”* rồi sao? (*ngoại tình)

Hà bá bá cố ý giảm âm thanh, Mộc Phi Trần không cần dùng sức cũng có thể nghe thấy tiếng bên tai, hẩn cúi đầu dẫu ý cười. Vị tiểu thư này rất đáng yêu a, tất cả nha hoàn của nàng đều giúp nàng tiếp cận hẩn, nàng như thế nào lại có thể không chấp nhận a?

-“Trúc Nhi, còn không mau giúp tiểu thư ngồi xuống, cơm nước xong chúng ta liền đi đường.” – Hà bá bá nháy mắt với Trúc Nhi (Mik: ta nghi hai người này có âm mưu quá *ngghi ngờ*)

-“Nga” – Trúc Nhi nhanh chóng đem tiểu thư về mặt còn đang sững sờ ngồi xuống bên cạnh Mộc Phi Trần.

Hẩn dường như muốn sắc nước trà trong miệng đến nơi vậy. Nha hoàn này làm sao nói là đang giúp đỡ chứ, phải nói chính xác là kiên quyết túm tiểu thư nhà nàng lôi tới mới đúng.

Đường Mãn Nguyệt có chút xấu hổ hướng về phía hẩn cười cười, hy vọng người ta sẽ không nghĩ rằng nàng rất dễ động lòng.

Mộc Phi Trần cười lễ phép –“Không cần câu nệ, xuất môn ra ngoài không hẩn là lúc nào cũng thuận lợi.”

Nàng vẫn chỉ có thể cười cười như trước.

Trúc Nhi còn gấp đến độ kéo tay áo tiểu thư. Bình thường tiểu thư nhanh nhẹn nhanh miệng, háo sắc vô song nhưng hôm nay như thế nào lại giống như tiểu thư khuê các a ?

Mộc Phi Trần cúi đầu uống trà. Tiểu nha hoàn này cũng chỉ là có lòng tốt nên mới giúp bọn họ tạo cơ hội thôi.

-“Ăn nhanh một chút, ăn xong chúng ta còn lên đường nữa.” – Đường Mãn Nguyệt phân phó cho nha hoàn.

Trúc Nhi gật đầu, liền đến chỗ tiểu nhị nói tên vài món ăn rồi lại lui về đứng sau chủ tử.

-“Trúc Nhi, ngồi xuống cùng ăn đi.”- Đường Mãn Nguyệt mở miệng nói.

-“Tiểu thư, em sẽ ăn cùng Hà bá bá.” – Nói xong liền quay người đi.

Đường Mãn Nguyệt nhìn bóng dáng Trúc Nhi đang tìm đến chỗ bàn của Hà bá bá và kiệu phu (người khiêng kiệu), nhìn bộ dạng của nàng ta cứ như đang chạy trốn vậy. Nàng mấp máy môi nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào.

Bọn họ tuyệt đối là trúng tà a.Trước kia nàng đối với Tiểu Hưu gia có chút si mê,bọn họ lại cực lực không đồng ý, còn nói nàng rõ ràng đã bị tẩy não, muốn nàng buông tha cho tiểu Hưu Gia, nhưng như thế nào mà bây giờ lại đem nàng ghép đôi cùng một người xa lạ này?

Dùng sức nắm chặt chén trà trong tay, Mộc Phi Trần đang cố gắng kìm nén bản thân để không cười ra tiếng. Thật sự là có ý tứ!

Một nam một nữ ngồi ăn cơm cùng nhau, nhìn có vẻ rất thân mật nhưng kì thực hoàn toàn không có quan hệ với nhau a.!!!

Đường Mãn Nguyệt có chút khó nuốt. Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, nàng luôn có cảm giác người thư sinh này luôn luôn nhìn chăm chăm nàng nhưng mỗi lần nàng ngẩng đầu lên lại đều thấy hắn đang vui đầu ăn cơm. Thật quý dị.!!!

Không chỉ vậy, phía sau nàng còn có vô số ánh mắt đang không ngừng nhìn về phía nàng, không cần quay đầu cũng biết đó là Trúc Nhi và Hà bá bá, bọn họ rất cuộc cũng không để nàng yên a!!! Nàng làm sao có thể cùng với vị thư sinh trước mặt này phát sinh quan hệ nào đó chứ. Nàng chỉ có thể đi làm phách nữ (ý chỉ nữ nhân mạnh mẽ) trong Thượng Cung thôi, sau này nhất định chỉ có thể là oán phụ bên trong hậu môn thâm trạch...

Trong tâm cảm thấy không cam lòng, nàng theo bản năng dùng sức nghiền nát đồng cơm trong bát, cắn môi, vẻ mặt giận dữ.

-“Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” – Không nghĩ nàng lại chà đạp không thương tiếc đôi môi đỏ mọng đáng thương ấy, Mộc Phi Trần phá vỡ trầm tư của nàng.

-“A, không ,tốt lắm” – Đường Mãn Nguyệt lập tức tiếp tục ăn cơm nhưng mày vẫn nhíu lại.

Nàng hoàn toàn không chú ý đến hắn. Mộc Phi Trần có chút buồn cười lắc đầu, mâu quang hơi ngược, môi hắn hơi nhếch lên, bản thân hắn rất muốn chọc nàng một chút.

Đường Mãn Nguyệt hoang mang nhìn hắn

Hắn dùng ngón tay chỉ lên khóe miệng, cười nói –“Có cơm.”

Mặt nàng ửng hồng lên. Nhanh chóng lau –sao? Không có a. Vì thế nàng uất ức nhìn hắn

Mộc Phi Trần vẫn tươi cười như trước, nhỏ giọng nói –“Ăn cơm nếu không tập trung nhất định sẽ bị ghen a.”

Thanh âm thân mật quá mức của hắn khiến Đường Mãn Nguyệt có chút bối rối, ngồi lại nghiêm chỉnh nàng tiếp tục vui đầu ăn cơm. Khẩu khí của nam nhân này thật ái muội , ẩn ẩn lộ ra vài phần sủng nịch. Bọn họ chỉ là người qua đường vô tình gặp mặt thôi.. nhất định là do nàng nghĩ nhiều rồi.

Kết quả là do không chuyên tâm ăn cơm nên nàng thật sự bị ghen.

Một ngón tay thon dài đưa nước trà đến trước mặt nàng.

Nàng tiếp nhận, uống xong một ngụm mới giúp cho đồ ăn trong cổ nuốt xuống dễ dàng.

-“Đa tạ.”

-“Đừng khách sáo.” – Mộc Phi Trần cười quý dị, ánh mắt rạng rỡ.. nàng thật sự không chú ý, nhưng chung quanh có rất nhiều người thấy được ... hắn đưa cho nàng không phải là ly trà mà là .... Cái chén =.=

Ăn cơm xong, Đường Mãn Nguyệt đi đến chỗ Hà bá bá, dặn ông ta tính luôn cả tiền cơm của người thư sinh kia.

-“Vẫn là nên để tại hạ tự trả tiền a.”

-“Quấy rầy công tử ăn cơm, đây chỉ là một chút cảm tạ của ta .” – Nàng lễ phép mỉm cười.

-“Nếu tại hạ từ chối thật bất kính quá.” – Nàng rõ ràng là không muốn có gì liên quan cùng hắn. Mộc Phi Trần mỉm cười nói tạ.

Đến lúc lên đường, Trúc Nhi vẫn còn oán hận nhìn tiểu thư nhà nàng –“Vừa rồi là cơ hội tốt. Tiểu thư!!! Người làm sao vậy?”

-“Ta có làm sao ư?” – Vẻ mặt vô tội hỏi lại

Trúc Nhi chán nản, đầu úp lên cửa xe thưởng thức phong cảnh bên ngoài

Nhưng chưa đi được hơn mười dặm lộ thì không thể nào đi tiếp được nữa.

-“Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua thì để tiền ở lại.” – Ngừ khí hần cường ngạnh, tướng mạo dũng mãnh, phía sau còn mang theo một đám lâu la.

Đúng là các nàng gặp phải cường đạo rồi...

Phía trên thì ánh nắng chói chang, dưới chân thì đất đá cằn cỗi. Giữa ban ngày ban mặt mà đoàn người của Đường Mãn Nguyệt lại bị cướp chặn đánh.

Đường Mãn Nguyệt ban đầu có chút khấn trương nhưng sau đó nàng đột nhiên cực kì vui vẻ. Hai ngày nữa là đến Thanh Dương trấn rồi mà nàng còn chưa có phương pháp để trốn thoát, nhưng hiện tại thì “phương pháp” lại tự động tìm đến rồi.

Cường đạo a.... Cũng chỉ là chuyện giết người cướp của thường thôi a =.=

Không được!!!Giết người cướp của! Bọn họ mạng nhỏ cũng sẽ khó giữ được, rất khó giải quyết.

-“Nữ nhân trong xe đi ra cho Lão Tử nhìn mặt cái nào”

-“Nếu các ngươi muốn tiền thì chúng ta đưa nhưng không thể đụng đến một sợi lông của tiểu thư nhà ta.”

-“Thì sao!!! Nếu Lão Tử ta đây muốn, các ngươi cản được sao?”

-“Tiểu thư nhà chúng ta chính là thiên kim của Binh Bộ Thượng Thư, lại còn là hôn thê của Hầu gia Bình Dương hầu phủ, như vậy mà các ngươi cũng dám chạm vào sao?”

Đầu lĩnh của bọn cường đạo tuy trong lòng run sợ nhưng vẫn mạnh miệng xuất ra uế ngôn (nói tục)-“Con mẹ nó, đúng là một con dê béo bỏ !”

-“Chỉ cần các ngươi không đả thương người, tất cả tiền bạc chúng ta điều hai tay dâng đến cho người.” – Hà bá bá lựa chọn phương thức an toàn nhất để thoát thân.

-“Lão Tử ta đây chỉ cần giết sạch các ngươi thì ai biết được chuyện này do chúng ta làm.”

Đường Mãn Nguyệt bình tĩnh nói –“Trên thiên hạ không có bí mật nào vĩnh viễn có thể giấu được, đại vương thật sự nghĩ muốn mạo hiểm như vậy sao?”

-“Tiểu cô nương, người nói quả không sai. Bước ra cho đại vương nhìn qua diện mạo của người!”

-“Tiểu thư, không thể” – Trúc Nhi lên tiếng ngăn cản.

-“Hắn muốn xem cứ để cho hắn xem, ta cũng là dư một hai cân thịt, nếu thiếu chút thịt thì mới đúng là không phải chuyện tốt” – Vừa nói Đường Mãn Nguyệt vừa nhấc màn xe ra.

-“Thì ra là một mỹ nhân béo a” – Bọn cường đạo cười ha ha

Khóe mắt nàng hơi run rẩy nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thể giảm chút nào –“Đại vương cũng đã xem qua rồi, không biết ngài có cần cầm bạc chạy lấy người không?”

-“Người cũng rất thú vị, nếu ta thả các ngươi đi như thế, chẳng lẽ ngài Binh Bộ Thượng Thư cùng Hầu gia kia sẽ tha cho chúng ta hay sao?”

Đường Mãn Nguyệt sắc mặt vẫn không đổi, nhẹ nhàng nói –“Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, nếu đại vương lưu lại mạng của bọn ta thì cũng là ngài đã thủ hạ lưu tình, vậy thì bọn ta tại đã nợ đại vương đây một cái ân rồi, đúng không?”

Thủ lĩnh của bọn cường đạo sau khi nghe nàng nói cũng bắt đầu ngẫm nghĩ, nhìn thần thái thông dong không chút bối của nàng hắn đột nhiên cười to –“Lão Tử ta đây cướp của đã nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu gặp được một vị tiểu thư con nhà quan thú vị như vậy. Nếu nàng nguyện ý giúp Lão Tử ta làm ấm giường,cho ta một ít khoái hoạt nói không chừng ta đây cao hứng sẽ cho nàng làm áp trại phu nhân.”

Hạ nhân trong Đường phủ đều biến sắc.

Đường Mãn Nguyệt cũng không nhịn được, nàng khẽ nhếch môi, bàn tay đang giấu trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền

Đột nhiên có một tiếng cười khinh khích vang lên trong không trung.

-“Người nào?”

-“Vị đại vương này, nếu người thu nòng làm áp trại phu nhân chẳng lẽ không nghĩ đến Hầu gia của Bình Dương Hầu phủ sẽ đến đây tìm người sao?”

-“Nếu đã vào rừng làm cướp thì ta đây há lại sợ bị người khác giết hay sao!!”

-“Cũng đúng.. cũng đúng” – Âm thanh kia lại tiếp tục nói –“Nhưng có điều, nếu người thu nòng, bốn công tử ta lại chịu cam tâm như vậy sao.”

-“Người thì liên quan gì ở đây”

-“Vốn chuyện này không liên quan đến ta. Nhưng vị tiểu thư này lúc trước đã từng dãi tại hạ ăn một bữa cơm, một bát cơm cũng đáng để tri ân, giờ nàng gặp nạn tại hạ cũng không thể trở mặt đứng nhìn nàng bị vũ nhục.”

Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người

Đường Mãn Nguyệt có chút giật mình nhìn hấn. Vị mỹ thư sinh này lại có võ công sao?

Hấn dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, Mộc Phi Trần nhanh chóng liếc mắt đưa tình về phía nàng (Mik: sắc lang a! sắc lang a!)

Đường Mãn Nguyệt cảm thấy chính mình đột nhiên bị sắc nước miếng khiến nàng ho khụ lên .... Vị công tử này cư nhiên lại liếc mắt đưa tình với nàng a.

-“Tiểu thư, người không sao chứ?” – Trúc Nhi từ trên xe ngựa nhanh chóng nhảy xuống, vội vàng đến vỗ vỗ lưng cho tiểu thư, giúp nàng thuận khí.

-“Vậy người muốn giải quyết như thế nào ?” – Tên thủ lĩnh tuy rằng khẩu khí bên ngoài mạnh mẽ nhưng trong lòng hấn đang lo đến nhũn người ra, chỉ bằng thân pháp xuất hiện của đối phương hấn tự cũng biết bản thân không thể đối phó được.

Mộc Phi Trần sờ sờ mũi, chậm rãi nói –“Người muốn đánh đồng bốn công tử với người sao. Bốn công tử ta là mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong nhân gian hiếm thấy đấy” =.=

Phía sau một tràng thanh âm ho khan vang lên.....

-“Người rốt cuộc là ai? Xưng tên ra! Lão Tử ta không giết người Vô Danh.”

Vẻ mặt của Mộc Phi Trần lập tức nghiêm nghị, khẩu khí thật sự rất nghiêm túc –“Tên của ta a, chính ta cũng không nhớ rõ đâu.”

Tên thủ lĩnh giận dữ

Nhưng Mộc Phi Trần vẫn tiếp tục nói –“...Bất quá người trên giang hồ đều thích xưng ta là Mộc đại thiếu.”

Sắc mặt tên cường đạo bỗng đại biến. Mộc đại thiếu sao? “Nhân tài nhất đẳng phong lưu, nhân phẩm nhất đẳng hạ lưu” a!!!.=.=

Mộc đại thiếu tuy rằng hành vi hay phẩm chất thường ngày cũng không lưu lạc đến mức lâm vào “gà gáy cầu đạo” nhưng nói đến về dạng anh hùng hiệp sĩ thì hấn cũng có chút “vô lương thiếu đức” (dịch nghĩa ra là : vô lương tâm thiếu đạo đức =.=)

Từng nghe qua Lục Lâm Đồng mơ ước “mỹ” sắc của hấn nên mới trêu tức hấn một lời nửa câu, lúc ấy hấn vẫn tươi cười không thay đổi, giọng nói ôn hòa. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, không đến ba ngày sau bằng hữu hay phụ cận của Lục Lâm Đồng trong phạm vi ba trăm lý đều bị hấn giết sạch.

-“Tiểu nhân không biết vị tiểu thư này là bằng hữu của Mộc Đại thiếu nên đã đắc tội, mong ngài bỏ qua cho.” – Thái độ của tên đầu lĩnh lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, nhún nhường quỳ gối xuống.

Sắc mặt quả nhiên thay đổi, mọi người trong Đường phủ cũng có lòng đồng cảm với hấn.

-“Đâu có, đâu có” – Mộc Phi Trần tươi cười thân thiết nhưng bọn cường đạo ngược lại càng cảm thấy run sợ trong lòng

Đường Mãn Nguyệt hồ nghi nhìn

Quả nhiên biến sắc mặt như phiến thư, đường phủ mọi người lòng có đồng cảm.

Đường Mãn Nguyệt hồ nghi nhìn vào hai người đang ở trước mắt mình, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Mộc Phi Trần.

Mộc Phi Trần cười nói –“Vừa rồi người lại xuất ra uế ngôn đối với vị tiểu thư này, người tự phạt đi”

Tên thủ lĩnh không chút do dự, ngẩng đầu hung hăng tự tát vào mặt mình.

Người nam tử tuấn mĩ xuất trần, khí chất như thư sinh này chỉ sợ bên trong lại chính là ác ma, nếu không từng làm xằng làm bậy thì bọn cường đạo tại sao lại sợ hắn như vậy? Đường Mãn Nguyệt tự nói với bản thân tuyệt đối không nên có bất cứ quan hệ gì với người này.

Hắn nhẹ liếc nàng một cái, Mộc Phi Trần dường như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu nàng, miệng hắn đột nhiên nhếch lên ý cười sâu xa .... Hiện tại nếu không muốn có chút quan hệ nào với hắn cũng đã quá muộn rồi!!!

2. Chương 2

Mộc Phi Trần nhanh chóng trở thành anh hùng trong mắt hạ nhân ở Đường Phủ, hắn còn được Hà bá bá yêu mến sẵn sàng cho hắn đi nhờ xe.

Đường Mãn Nguyệt tuy là một vị tiểu thư nhất rất kính trọng Hà bá bá, hơn nữa nàng còn lo lắng dọc đường sẽ gặp an nguy nên cũng ngầm đồng ý cho Hà bá bá.

Ngày hôm nay, từ đầu đến cuối vẫn không tìm được nhà trọ bọn họ bất đắc dĩ phải vào một ngôi miếu rách nát để ngủ tạm.

Hành lang bên trong ngôi miếu vắng vẻ, hoang vu.... Đường Mãn Nguyệt cùng Trúc Nhi đều ngồi quây quần bên đồng lửa, còn phía bên kia thì dành cho những người nam nhân.

Đường Mãn Nguyệt lặng lẽ căn phần nhân thịt bên trong bánh bao, trong đầu nàng vẫn còn cân nhắc về tâm địa của vị Mộc đại thiếu kia.

Hắn thoát nhìn không phải là người xấu nhưng cũng không giống với một vị chính nhân quân tử. Bởi không có vị chính nhân quân tử nào lại dùng ánh mắt khiêu khích, đôi khi còn lén liếc mắt đưa tình với một cô nương chưa chồng như vậy.... Nàng cảm thấy một cỗ nhiệt khí nóng hổi đang đang tập trung trên mặt, bất giác lại thấy ngượng ngùng.

–“Bánh bao này không thể ăn, cho nàng cái này.”

Bánh bao trong tay đột nhiên không còn, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt tuấn lãng đến mê người của hắn, mà tay nàng đang bị nhét vào một khối thịt bên trong bánh bao làm nàng nhất thời cứng họng không biết nói gì. Còn hắn một bên ngửi mùi bánh bao, một bên lại dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng khiến cho nàng hoàn toàn không có dũng khí chỉ trích hắn vô lễ.

–“Cảm ơn” – Nàng cuối cùng đành phải phun ra hai chữ này nhưng điều nàng thật sự muốn làm là nhanh chóng rút một nhánh củi ra quăng vào hắn, sau đó sẽ mắng to hắn là Đãng Đồ Tử (hảo sắc).

Mộc Phi Trần trong lòng mừng rỡ, chăm chú quan sát khuôn mặt đang kiềm chế cơn tức giận của nàng. Rõ ràng nàng chính là một tiểu hồ tảo bạo nhưng lại muốn làm bộ như một tiểu cừu ôn nhu (Mik: tỷ tỷ mà làm “cừu” thì bị “sói” ăn thịt mất =.=)

–“Đừng khách sáo” – Nàng cảm tạ hắn thì đương nhiên hắn cũng phải trả lễ chứ.

Sau đó không khí lại rơi vào trầm mặc.

Trúc Nhi lặng lẽ lui ra tìm hai người khác để vào trông lửa.

Ngọn lửa cháy vào từng que củi phát ra thanh âm –“Tắc tắc” – Ánh sáng phát ra từ ngọn lửa hắt lên mặt Đường Mãn Nguyệt khiến cho tâm Mộc Phi Trần nóng như bị thiêu đốt vậy (Mik: quả là sắc lang!!!!)

Cảm thấy có chút oi bức, Đường Mãn Nguyệt nhanh chóng lùi xa đồng lửa một chút, rút khăn tay ra lau mồ hôi trên thái dương, sau đó nàng phát hiện ra khăn tay đều đã dính bẩn cần được giặt sạch.

–“Hậu viện có nước giếng.”

Nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó phân phó –“Trúc Nhi, ra phía sau lấy cho ta một ít nước.”

–“Vâng, tiểu thư.”

Hai bá bá cũng dẫn theo một vài gia đình ra hậu viện phụ giúp Trúc Nhi

Đường Mãn Nguyệt bỗng cảm thấy chán nản.

Mọi người vừa đi thì Mộc Phi Trần liền không khách khí mà bật cười thành tiếng

–“Cười cái gì?” – Nàng nghiêng răng nói

Hắn nhìn nàng, nhướn mày trêu tức –“Ta chỉ là cảm thấy người nhà của nàng đối với ta rất an tâm nha.” – Đêm khuya như vậy mà vẫn có thể để tiểu thư nàng bọn họ ở cùng với một vị nam tử. Điều này làm cho hắn cảm thấy nếu không nắm bắt tốt thì e ra có chút thất lễ a.

–“Người ... muốn làm gì?” – Nàng cảm thấy hoa mắt, trên lưng còn có một cánh tay không phải của bản thân đang chạm vào khiến nàng không khỏi có chút bối rối.

–“Làm chuyện mà ta vẫn muốn làm....” – Lời nói chỉ vừa phát ra phân nửa thì môi hắn đã dán chặt vào môi nàng.

–“Ồ...” – Đường Mãn Nguyệt xấu hổ ra sức chống đỡ.

Hai thân thể ghé sát vào nhau, hơi thở của nàng gần hắn như vậy, hắn cười nhẹ –“Quả là ngọt giống như trong tưởng tượng của ta” – Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã muốn hôn nàng hư vậy.

Đường Mãn Nguyệt ra sức giãy dụa chỉ cầu mong mau thoát khỏi tình trạng vừa xấu hổ vừa giận dữ này.

Mộc Phi Trần cố gắng kìm nén, có chút lưu luyến buông nàng ra, ngay lập tức nàng nhanh chóng chạy ra xa khỏi hắn.

–“Nàng ra xa như vậy làm cái gì? Ta cũng sẽ không ăn nàng đâu.” – Nụ cười của hắn giống như hoa Thanh Liên đang nở rộ dưới ánh trăng vậy.

Đôi môi có chút sưng đỏ, ánh mắt tức giận trừng trừng nhìn hắn, không nói gì nhưng qua biểu lộ cũng nhìn thấy nàng đang cực kì tức giận.

–“Đồng hành lâu như vậy ta còn chưa biết nàng sẽ tới chỗ nào?” – Hắn vẫn cười nói thoải mái, tựa hồ như chuyện vừa xảy ra chưa từng phát sinh.

–“Ta muốn đi nơi nào, có liên quan tới người sao?”

Hắn vươn ngón trở ra lắc lắc –“Cũng không phải như vậy, dù sao...” – Ánh mắt ái muội của hắn nhìn vào đôi môi của nàng –“gặp nhau tức là hữu duyên, huống chi ta và nàng lại đồng hành cùng một đường, đây nhất định cũng là duyên phận.” – Tuy rằng tất cả đều là do hắn sắp đặt.

Đường Mãn Nguyệt chỉ cảm thấy có một cổ nhiệt khí đang quét qua toàn thân nàng, hắn vẫn là đang nhìn chằm chằm vào nàng. Nam tử này cho dù đã làm một việc vô lễ nhưng bộ dáng vẫn giống như “trời quang mây tạnh” khiến cho khổ chủ như nàng muốn tức giận mà không biết trút vào đâu.

–“Ta đã hỏi như vậy mà nàng vẫn nhất mực không muốn trả lời sao?” – Hắn nhún mày, lại tặng thêm cho nàng một cái liếc mắt đưa tình.

Trong lòng nàng có chút hỗn loạn, tức giận nói –“Thanh Dương trấn” – Đáng chết, hắn vì sao vẫn muốn nhiễu loạn lòng nàng. Đối mặt với một “phong thần tuần tú” như hắn, nàng phải làm sao để giữ tâm bình lặng như nước đây?

–“Cũng vừa lúc cùng đường, xem ra ta với nàng cũng là duyên phận không ít a.” – Hắn cảm thán nói.

Rõ ràng chính là nói hươu nói vượn, hấn chỉ là không muốn bỏ mất nàng, nếu không như vậy hấn cũng sẽ không cần hỏi mục đích của nàng!

–“Bọn họ tại sao lâu như thế vẫn chưa về? Thật sự là muốn tác thành chuyện tốt cho nàng và ta sao?” – Mộc Phi Trần liếc nhìn nàng mang theo ánh mắt trên tức.

Đường Mãn Nguyệt bị những lời lẽ thẳng thắn đó của hấn khiến ặt nàng ửng hồng. Nam tử này đúng là đồ trời đánh, du côn, mãng Hán....*%\$£\$%^45\$%\$%.... (xin được phép lược những từ chữ bậy của tỷ ấy =.=)

–“Ngậm cái miệng cầu của ngươi lại!” – Nàng tức giận nhặt cục đá bên chân quăng tới hấn.

Mộc Phi Trần cười, nhẹ nhàng phi thân, nháy mắt đã ghé sát vào thân thể nàng, hơi thở ẩm ướt của hấn phả vào bên tai nàng –“Nàng cũng được cái miệng cầu này hôn cảm giác như thế nào? Ân, Mãn Nguyệt.” – Hấn là ân nhân nên đương nhiên có thể dễ dàng biết được danh tánh của nàng.

–“Mộc đại thiếu...” – Đường Mãn Nguyệt thật sự tức giận đến phát điên lên, vung quyền loạn xạ, chỉ hận bản thân là nữ tử nhu nhược không thể khiến cho tên nam tử này trọng thương được.

Hấn nắm lấy tay nàng nhưng vẫn để yên cho nàng giãy dụa, không có chút ý định ngăn cản nào, trên khóe miệng lại ẩn hiện một độ cong có chút quỷ dị. Dù sao thì sẵn dịp cũng chiếm được thêm chút tiện nghi của nàng.

Cuối cùng Đường Mãn Nguyệt cũng không còn chút sức lực nào, hiện tại cánh môi còn bị người ta hung hăng chà đạp bây giờ cả lực chống chọi cũng không còn, chỉ có thể ngồi phịch vào trong lòng hấn mặc cho hấn giở trò.

Bỗng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, Mộc Phi Trần thông dong chỉnh sửa lại quần áo của người đang ở trong lòng hấn, đem nàng đặt vào vị trí cũ. Chính mình cũng ngồi vào chỗ, giống như bọn họ từ nãy đến giờ vẫn duy trì khoảng cách như vậy mà “thuần khiết” nhìn nhau (Mik: khụ khụ ... khụ khụ.)

Tay phai nàng đỡ lên ngực, Đường Mãn Nguyệt cố gắng khiến cho tâm bình phục lại, nàng không dám ngẩng đầu chỉ sợ cái đôi môi sưng đỏ sẽ bán đứng mình.

Chuyện tình vừa nãy của bọn họ nàng còn chưa kịp chuẩn bị khiến cho nàng khủng hoảng không ít. Nàng cùng tiểu Hưu gia từ nhỏ đã có hôn ước, trước kia mặc dù không cam lòng nhưng vẫn có thể thần nhiên chấp nhận, nhưng vì sao hấn lại muốn tới trêu chọc nàng như vậy?

–“Tiểu thư, giếng nước kia thật sâu nên phải mất khá nhiều thời gian kiếm dây thừng, đã để cho người chờ lâu.”

Một gia đình tuổi cũng còn trẻ mang một thùng nước giếng tới, sau đó Trúc Nhi cũng nhanh chóng mang khăn ướt tới cho Đường Mãn Nguyệt.

Đường Mãn Nguyệt nhân lấy khăn lau qua hai gò má của mình, hy vọng nước giếng lạnh có thể phần nào làm giảm bớt nhiệt độ trên mặt nàng, cũng một phần muốn trấn an cái tâm đang xáo động của nàng.

–“Dem khăn tay này đi rửa sạch a.” – Nàng phân phó.

–“Đã biết tiểu thư.”

–“Ta có chút mệt, nên vào bên trong ngủ trước đây.”

–“Trúc Nhi làm xong liền sẽ vào hầu hạ cho tiểu thư.”

–“Ân.”

Đường Mãn Nguyệt đi vào bên trong của ngôi miếu, mệt mỏi ngã lưng vào đồng cỏ khô, nàng nặng nề mang một bụng tâm sự mà tiến vào mộng.....

***

Mấy ngày sau đó, Đường Mãn Nguyệt không thêm nói một lời nào với Mộc Phi Trần, mặc kệ hấn đùa giỡn như thế nào, nàng vẫn không quan tâm tới.

Ngay cả Hà bá bá tuy là không dám khiêu chiến với tình tính của tiểu thư nhà bọn họ nhưng lại cố ý tạo cơ hội cho hai người ở gần nhau.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi tới Thanh Dương trấn, Mộc Phi Trần cũng vẫn còn ở cùng Đường Mãn Nguyệt.

Bọn họ vừa đến bên ngoài Thanh Dương trấn liền có một nhóm người đứng chờ trước cửa.

–“Tiểu Hầu gia!” – Hà bá bá kinh ngạc. Từ đầu đến cuối bọn họ vẫn chưa thông báo qua cho Bình Dương hầu phủ biết. Nên hiện tại tiểu Hầu gia xuất hiện ở đây thật là ngoài ý muốn.

–“Tiểu thư, là tiểu Hầu gia,” – Trúc Nhi nhìn qua cửa xe sau đó quay đầu vào bấm báo với chủ tử.

Khác với tưởng tượng, Đường Mãn Nguyệt không phải là người trước tiên xuống xe, cũng không hề hưng phấn xúc động chạy lại ân cần thăm hỏi vị hôn phu của mình chút nào. Điều này khiến cho bọn hạ nhân theo nàng lắp bắp kinh hãi nhưng trong lòng đều mập mờ biết được đáp án.

Đang định cùng bọn họ xuống cáo từ Mộc Phi Trần thì nàng ghé mắt liếc nhìn qua cửa sổ. Hai nam nhân kia ánh mắt vẫn đang “giao đấu” trên không trung, thoáng chốc như xuất hiện lơ lửng hay hỏa diễm vậy.

Thay đổi quyết định, Đường Mãn Nguyệt vén rèm xe xuống, mang nụ cười với má lúm đồng tiền chạy đến vị hôn phu.

–“Minh ca, tới chỗ này chờ ta sao?”

Hai tròng mắt của Trúc Nhi suýt chút nữa là rớt xuống đất. Nàng đang hoa mắt sao? Tiểu Thư nhà nàng như thế nào lại ngây ngốc thế kia???

Sau đó hạ nhân trong Đường Phủ đều chứng kiến tình cảnh: Vị tiểu thư của bọn họ mấy năm qua đều muốn trốn Tiểu Hầu gia như đi trốn ôn dịch vậy, thế mà hiện tại lại leo lên ngựa của hắn.

Vị hôn phu cùng hôn thê ngồi chung như thế tuy hành vi có chút thất lễ nhưng cũng không ảnh hưởng tới bọn họ.

Vị này là tiểu Hầu gia sao? Mộc Phi Trần lời kéo dây cương thủ đang buộc chặt, quay về hướng người nam nhân đó phát uy.

Hắn chậm rãi bước lại gần bọn họ.

Hắn nghiêng đầu nói với Đường Mãn Nguyệt –“Xem như cô nương đã đến Thanh Dương trấn, tại hạ cũng phải cáo từ.”

–“Đa tạ công tử đã hỗ trợ dọc đường.”

Đường Mãn Nguyệt lại đặt hình ảnh của người nam nhân khác trong lòng, khiến hắn cực kì chướng mắt nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười yếu ớt –“Có thể cùng cô nương đồng hành chính là phúc của tại hạ, cô nương hà tất phải nói cảm ơn.”

Tiểu Hầu gia – Tử Minh nhìn hắn cười –“Mặc kệ thế nào, tại hạ cũng muốn cảm ơn công tử đã hộ tống vị hôn thê của tại hạ an toàn đến Thanh Dương trấn.”

–“Vị hôn thê” — Ba chữ này hoàn toàn kích động đến Mộc Phi Trần, hắn trả lời –“Nếu tại hạ biết Hầu gia đã sớm có chuẩn bị, cũng cảm thấy không uổng công chút nào” – Tuy là nói với Tử Minh nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Mãn Nguyệt.

Đường Mãn Nguyệt ngồi trong lòng Tử Minh, không dám động đậy, ánh mắt khẽ đánh giá thần sắc của vị hôn phu. Trước đó Minh ca đối với nàng cũng e sợ còn không kịp, hôm nay quả thực cũng có chút khác thường.

Ánh mắt Mộc Phi Trần ẩn hiện chút gì đó nhìn Đường Mãn Nguyệt nói –“Tại hạ cáo từ” – Liền quay ngựa rời đi.

Nhìn con ngựa hắn rời đi, trong lòng Đường Mãn Nguyệt nhói lên chút mất mát không rõ. Có lẽ cũng chỉ là hữu duyên

Đột nhiên cảm nàng bị một người nào đó chạm đến, nhưng đầu nàng vẫn kiên quyết nhìn qua chỗ khác cố gắng chống lại khuôn mặt đang bừng bừng phần chấn của người đó.

-“Nha đầu béo, ta nhìn nàng dường như không gầy đi chút nào thì phải?”

-“Ta làm sao có thể gầy. Nếu gầy đi sẽ không phải là nha đầu béo của Minh ca nữa rồi.” – Nàng cười hì hì cãi lại.

Tử Minh nghe vậy cười to –“Đúng vậy, nha đầu béo của ta.”- Sau đó một tay ôm trụ thắt lưng của nàng, một tay điều khiển dây cương.

Trong đầu Đường Mãn Nguyệt đã phát ra “cảnh báo”nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề giảm, tựa như những cô gái đang ở cùng với tình lang của mình, thân thiết đầy ngọt ngào vậy....

Vừa đến Linh bảo tự đã nhìn thấy mẫu thân, rốt cuộc nàng cũng biết vì sao tiểu Hưu gia lại xuất hiện ở Thanh Dương trấn rồi, nguyên lai là đang trên đường trở về thì hân vô tình gặp đoàn người của mẫu thân,biết được nàng cũng đang trên đường đến Thanh Dương trấn nên cho người ở cửa thành chờ nàng.

-“Nguyệt nhi a” – Đường phu nhân sâu sắc nhìn nữ nhi của mình.

-“Nương có chuyện gì muốn phân phó sao?” – Đường Mãn Nguyệt biểu hiện dịu dàng.

-“Con cũng đã gần mười tám tuổi rồi, ta với cha con cũng đã có ý, không bằng chọn một ngày tốt thành thân đi.”

-“Thành thân?” – Đầu nàng như vừa bị một cây chùy giáng xuống –“Với ai?”

-“Nha đầu gốc, ngoại trừ Tiểu Hưu gia thì con ai vào đây nữa?”

Đường Mãn Nguyệt bắt đầu hoài nghi nói –“Hắn không phải vẫn la hét đòi từ hôn sao?” – Nàng thật sự chỉ muốn làm một phách nữ cứng rắn trong Thượng Cung thôi.

Đường phu nhân thở dài, vuốt ve khuôn mặt của nữ nhi –“Hắn nói nếu không thể đồng ý từ hôn, hắn cũng không muốn bỏ lỡ tuổi thanh xuân của nữ tử nên hắn sẽ cắn răng cưới người trước.”

Nàng trong lòng bị kích động dữ dội, khóe miệng run rẩy . Hảo! Cái tên tiểu tử “hưu”(khỉ) nhà người, cả điều này mà cũng nói được sao?

-“Không sao, ít nhất nữ nhi vẫn còn được cưới hỏi đàng hoàng.” – Nàng cố gắng an ủi mẫu thân đang lo lắng.

Đường phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay của nữ nhi , thở dài. Cho dù là thời đại nào đi nữa nếu phu quân đã không có trân trọng thể tử của mình chỉ sở nữ nhi của nàng sẽ trở thành oán phụ nơi khuê phòng mất thời.

-“Nương, trời đã không còn sớm, người cũng nên đi ngủ đi, con cũng có chút mệt nhọc.”

-“Ân, vậy còn về phòng nghỉ trước đi.”

Bước ra khỏi phòng của mẫu thân, Đường Mãn Nguyệt vô tình gặp được vị hôn phu ngay ngã rẽ hàng lang.

-“Minh ca.” – Cho dù trong lòng không muốn nhưng nàng vẫn phải bày ra bộ mặt tươi cười mà nghênh đón.

-“Đang về phòng nghỉ ngơi sao?”

-“Minh ca vẫn chưa đi nghỉ sao?”

-“Đêm nay trăng rất sáng, Nguyệt nhi có muốn cùng ta đi ngắm trăng không?”

-“Thật sự có thể chứ?” – Vẻ mặt nàng kinh hỉ.

-“Đương nhiên là thật” – Hắn nhanh chóng nắm tay nàng kéo đi.

Đường Mãn Nguyệt khóe môi khẽ run rẩy, cố gắng chịu đựng ngăn cản không cho bản thân rút tay về đành để mặc hắn lôi kéo.

Phía sau Linh bảo tự có một cự thạch (tảng đá), trơn nhẵn lại ngay ngắn. Tử Minh đem nàng đặt lên cự thạch, hai người cùng ngồi trên đó

Hắn không mở miệng, Đường Mãn Nguyệt tâm tình không tốt nên cũng không muốn chủ động mở miệng. Vì thế hai người đều trầm mặc ngồi trên đó mà ngắm trăng...

***

Cổ quái ... thật là cổ quái.

Đường Mãn Nguyệt cau mày, đẩy cửa đi vào sương phòng của mình. Cái tiểu tử kia không biết tại sao lại để nàng cùng ngồi ở cự thạch mà nhìn trăng cả đêm, đến lúc về vẫn không nói một câu.. thật là quỷ dị.

Đột nhiên, miệng của nàng bị một người nào đó bịt chặt lại, không thể kêu la được nữa.

Nàng mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn người đang xuất hiện trong sương phòng của nàng – Mộc Phi Trần. Sau đó chỉ chỉ vào cái tay đang bị hắn che miệng lại....

Dời tay ra, hắn hỏi – “Thường trăng đêm nay nàng thấy như thế nào?”

- “Không cảm thấy gì cả.” – Đây là lời nói thật trong lòng của nàng, tự nhiên khi không hắn lại “mặc danh kì diệu” (không hiểu) mà lời nàng đi ngắm trăng, tuy vậy nhưng không nói một câu nào. Lại còn gặp thêm tên tiểu tử giống hệt quỷ này không có chút báo động nào mà xuất hiện trong phòng nàng, còn hỏi nàng ngắm trăng như thế nào nữa. Nàng thật sự là cảm thấy bản thân nên tìm một chiếc bùa tránh quỷ là vừa rồi.

Uống chén trà lạnh xong, nàng hồ nghi nhìn hắn – “Người không phải là đã đi rồi sao?”

Mộc Phi Trần nở nụ cười – “Ai nói đã đi rồi thì không thể trở về.”

- “Trở về làm gì?”

- “Xem hai người cầm điếu ngắm trăng” – Hắn vẫn tươi cười như trước nhưng chính là trong mắt có chút lạnh. Nhìn thấy Tử Minh ôm nàng cùng ngồi trên phiến đá, nhìn thấy hai người sóng vai cùng ngắm trăng hắn cảm thấy chương mắt cực kì, đối với nàng mà hắn lại cảm thấy như vậy thật quả là điều ngoài ý muốn....

Đường Mãn Nguyệt hơi trầm xuống – “Mộc công tử.”

- “Chuyện gì?”

- “Đêm khuya lại tới đây đến tốt cùng là có chuyện gì?” – Nàng cũng không phải ngu ngốc, cũng thỉnh thoảng khiến cho nàng trở nên ngu ngốc.

Hắn đột nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn nàng – “Nàng rõ ràng không thích vị hôn phu của mình tại sao vẫn làm bộ như rất thích?”

Nàng không tự chủ được bắt giắc lui về phía sau vài bước, khiến nàng ngã ngồi xuống ghế, lạnh lùng trả lời hắn – “Chuyện này thì có liên quan gì đến công tử?”

Hay tay hắn vẩy chặt nàng trên ghế, có chút kẻ sát nàng – “Nếu ta nói ta có liên quan rất lớn thì nàng có nguyện ý nói cho ta biết nguyên do không?”

- “Đáng cười, bằng cái gì mà ta...” – Đang nói thì bị hắn cắt ngang lời nàng.

- “Đường Mãn Nguyệt. nếu ta đã muốn thứ gì đó thì mãi mãi sẽ không dễ dàng buông tay, nếu nàng có hứng thú muốn khiêu chiến với năng lực của ta thì ta không ngại để cho nàng thỉnh giáo đâu.”

Nàng thở phì phò, ánh mắt như muốn phun hỏa nhìn hắn – “Người như vậy có khác gì với một tên Đãng Đò Tử đâu?”

Hắn nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong phòng chỉ có tiếng hai người hít thở...=.=

Sau một lúc lâu, Mộc Phi Trần lại tỏ ra ý cười nhạt – “Chỉ có thể đổ thừa cho hương vị của nàng thật sự quá tốt.”

Đợi nửa ngày mà hắn lại trả lời như vậy, mặt Đường Mãn Nguyệt thoáng hồng, thân thủ bối rối đẩy hắn ra.

Ánh mắt hắn hiện lên chút ý cười, hắn có ý xấu ôm nàng ngã xuống giường.

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hắn, nhưng đáng buồn lại không thể kêu la. Loại tình huống này nếu kinh động đến người bên ngoài chỉ rước thêm họa mà thôi, mà nàng lại không thể đẩy hắn ra được.

–“Người tốt cuộc muốn thế nào?”

Mộc Phi Trần buông tay, ngồi dậy, yên lặng nhìn nàng –“Ta không muốn nàng như vậy mà lập gia đình, ta biết nàng cũng không phải cam nguyện cho nên nàng cứ đem bí mật trong lòng nói ra, có lẽ ta có thể giúp được gì cho nàng chăng.”

Đường Mãn Nguyệt thoáng chút do dự...

–“Ta là người trong giang hồ, rất nhiều chuyện sẽ không phải theo quy cũ mà làm, nàng nên cẩn thận thì tốt hơn.” – Nếu nàng thật sự xuất giá, ngày đó hẳn nhất định sẽ đến cướp cô dâu.

Nàng hít một hơi thật sự. Có lẽ nhờ hắn cũng không phải là không tốt. Nếu như không có thì ít nhất nàng cũng đã cho bản thân một cơ hội, có lẽ cũng không phải là uống công.

Tâm tư cuối cùng đã quyết định, nàng đứng dậy dùng cây bút lông khởi họa (vẽ) lên trên tờ giấy.

Mộc Phi Trần đến bên cạnh nhìn nàng vẽ tranh, khẩu giác của hắn tham lam hít lấy mùi hương thoang thoang trên người nàng.

–“Ta cần phải tìm được vật này, nếu không ta chỉ có thể gả cho hắn mặc kệ ta có nguyện ý hay không.”

–“Đây là cái gì?” – Hắn nhìn cái vật mà nàng vẽ trên tờ giấy, đáy mắt bỗng lóe sáng một cái.

–“Đây là vật định ước mà Tiên hoàng ngự ban cho, mà ta vô tình đã đánh mất đó. Nếu muốn đáp ứng chuyện từ hôn của Hầu gia thì phải trả lại vật này. Ta thì lại không có, nếu không đưa ra thì Đường gia chỉ có thể là tử tội.”

–“Cho nên nàng quyết định hy sinh chính mình.” – Hắn nhíu mày, ngữ khí khẳng định.

–“Đúng!” – Nàng không quên trừng mắt nhìn hắn.

–“Nàng không tìm một người nào đó làm lại cái khác sao?”

Đường Mãn Nguyệt nhìn hắn không che dấu sự coi thường –“Ta cũng không ngờ đến vậy, ta đã thử tìm rất nhiều đại sư mài ngọc rồi nhưng bọn họ đều không làm được. Hơn nữa vật liệu làm khối ngọc đó cũng không phải dễ dàng kiếm được” – Mà nàng chỉ là một thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng căn bản không có khả năng đi dò la. Hơn nữa việc này cũng không thể bại lộ cho nên mấy năm nay nàng thật sự không biết xoay sở như thế nào.

–“Rất thông minh” – Hắn tán dương gật đầu

–“Cám ơn đã khích lệ.”

–“Không đến tiệm cầm đồ kiểm tra sao?”

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái –“Vài năm nay hiệu cầm đồ của Đường gia phát triển rất lớn.”

Àn, đáp án này hắn cũng hiểu rõ ý của nàng, nữ nhân mà Mộc đại thiếu coi trọng quả nhiên có chút cân lượng.

–“Ta đây sẽ chiêu hợp anh hùng trong giang hồ để giúp nàng.”

–“Ta chỉ hy vọng thời gian còn kịp.”

–“Àn?”

Thanh âm Đường Mãn Nguyệt trầm xuống –“Phụ mẫu ta đã có ý định khi đến sinh nhật mười tám tuổi sẽ đem ta gả đi.”

Một đôi tay mảnh mẽ vội vàng đem nàng khóa chặt trong lòng –“Sinh nhật mười tám tuổi sao?”

–“Mười ba tháng tám.”

-“Không sao, vẫn còn kịp.” – Hấn nở nụ cười. không an phận mà đặt lên vành tai sau gáy nàng một nụ hôn thật sâu.

-“Mộc đại thiếu...” – Đường Mãn Nguyệt bắt đầu giãy dụa. Nam nhân này vẫn không thành thật như vậy.

-“Phi Trần, Mộc Phi Trần” – Hấn nhẹ nhàng ghé sát lỗ tai nàng mà nói

Đường Mãn Nguyệt sợ run khiến cho hấn nhân cơ hội đó mà hôn nàng lần nữa.... =.=

-“Buông.”

-“Ta cần phải đi rồi.” – Thoáng nhìn sắc trời, nếu hấn không đi thì người khác sẽ nhìn thấy hấn. Mộc Phi Trần có chút luyến tiếc nhìn nữ tử “ôn hương nhuyễn ngọc” mà hấn đang ôm trong lòng.

-“Không tiễn” – Nàng không muốn tốn hơi thừa lời với hấn.

-“Thật tuyệt tình...” – Hấn nhìn nàng cười,nhanh chóng đặt một nụ hôn lên cánh môi nàng, sau đó xoay người rời đi.

Bị người ta ôm lại còn hôn trộm môi, khiến trong lòng Đường Mãn Nguyệt có trăm vị tạp trần.

Cho nên Trúc Nhi vừa mang chậu rửa mặt vào cửa thì liền nhìn thấy chủ tử đang ngây ngẩn ngồi trên giường.

-“Tiểu thư, đêm hôm qua người không ngủ sao?”

Đường Mãn Nguyệt vô lực cười cười. Giải thích như thế nào đây, chẳng lẽ là nói đêm qua có nam nhân không hiểu sao lại vào phòng nàng khiến cho nàng một đêm không ngủ sao, nếu như vậy khẳng định là sẽ dọa chết Trúc Nhi.

-“Không muốn ngủ thêm chốc lát sao?”

-“Không được, giúp ta rửa mặt một chút,thay quần áo, ta muốn đi bái Phật.” – Nàng nhất định phải đi lấy cái bùa hộ mệnh, nếu là bùa trừ tà thì càng tốt =.=

Tuy là cảm thấy tiểu thư có chút là lạ nhưng Trúc Nhi vẫn không dám hỏi, chỉ yên lặng giúp tiểu thư rửa mặt thay quần áo.

Sau khi thay quần áo, Đường Mãn Nguyệt sẽ theo Trúc Nhi đến đại điện.

Trước tượng Phật nàng thành kính bái lạy dập đầu, rồi bỏ thí dầu và tiền, sau đó đi nguyện cầu sẵn tiện xin một lá bùa hộ mệnh. Cuối cùng nàng hơi kéo Trúc Nhi ra khỏi chùa để chơi đùa.

Mẫu thân nàng muốn ở trong chùa tu tịnh một tháng, tĩnh tâm ngộ thiện. Vì thế nàng đương nhiên có thể quang minh chính đại mà ra ngoài chơi đùa, thuận tiện tiếp tục tìm kiếm vật kia.

Có điều, vừa mới ra khỏi cửa liền nhìn thấy cái người mà nàng hiện tại e sợ còn không kịp – Tử Minh

- “Nguyệt nhi.”

-“Minh ca.” – Giả bộ cười thật là thống khổ, nhất là nụ cười háo sắc thì càng khổ hơn.

-“Muốn đi ra ngoài sao?”

-“Àn , nghe nói chợ ở Thanh Dương trấn rất náo nhiệt, ta muốn cùng Trúc Nhi đi dạo, thuận tiện mua một số đồ dùng cho nhi nữ luôn.” – Nói như vậy hấn là nam nhân sẽ chẳng muốn đi theo

Tử Minh nhìn nàng cười cười –“Nàng là nữ nhi vậy mà chỉ mang theo một nha hoàn, lỡ gặp chuyện gì thì rất khó tránh, ta đi cùng nàng thì tốt hơn.”

Nụ cười của Đường Mãn Nguyệt dần trở nên cứng ngắc, sau đó lại cố gắng dùng ngữ khí vui vẻ -“Cám ơn Minh ca, có Minh ca cùng đi Mãn Nguyệt cầu còn không được.”

-“Vậy thì chúng ta đi.”

-“Nga.” – Thật sự là không xong rồi. chẳng lẽ hấn muốn trước khi thành thân biểu hiện phong độ của nam nhân sao? Nếu không tại sao lại đột nhiên đối với nàng ôn nhu như vậy, thật là khả nghi?

Trúc Nhi trong lòng hoang mang nhìn cô gia tương lai. Nàng cảm thấy lần gặp mặt này tiểu Hầu gia thật sự giống như trùng tà, thay đổi nhân cách hoàn toàn. Hiện tại nàng cũng có thể lý giải được tại sao tiểu thư nhà nàng ban nãy còn thành kính muốn lấy bùa hộ mệnh nhưng vì sao lại không đưa bùa hộ mệnh cho cô gia?

Một người ăn mặc đẹp đẽ khí chất xuất chúng như Tử Minh vừa xuất hiện ở chợ liền khiến cho nhiều người chú ý. Mà hai người chủ tớ Đường Mãn Nguyệt đi bên cạnh cũng không thể tránh được những ánh mắt ghen tị.

–“Minh ca, cái túi này thật sự rất đẹp, ngươi thích không?” – Đi đến một quầy hàng phía trước, nàng cầm lấy một túi vải thêu, hỏi hần

Từ Minh nhìn qua, mỉm cười nói –“Nguyệt nhi nếu muốn thật tình đưa ta, tại sao lại không tự khâu một cái?”

Đường Mãn Nguyệt ngây người, sau đó nhanh chóng đáp lại –“Mãn Nguyệt chính là lo lắng Minh ca chê ta hậu đậu, nên Minh ca không chê, Mãn Nguyệt đương nhiên nguyện ý khâu cho Minh ca một cái túi.”

–“Một lời đã định” – Hần đương nhiên sẽ không cho nàng đổi ý.

Hần tuyệt đối là trùng tà rồi! Đây là kết luận duy nhất của Đường Mãn Nguyệt.

–“Tiểu thư, nơi này có rất nhiều thứ để khâu túi nga.”

Giờ khắc này nàng chỉ hy vọng nha hoàn bên người hoàn toàn câm điếc! Nhìn Tử Minh đang nhìn nàng vừa nóng bỏng vừa chăm chú! Đường Mãn Nguyệt tâm không, cam lòng không đành đành phải mua chỉ để khâu .=

–“Làm một cái túi mất bao lâu?”

–“Rất nhanh a.” – Trúc Nhi không nhịn được xen vào.

Đường Mãn Nguyệt cũng cảm thấy nụ cười trên mặt sắp không giữ được rồi.

Tử Minh đột nhiên nhìn nàng nói –“Hy vọng trước khi rời Thanh Dương trấn, ta có thể được Nguyệt nhi tặng một chiếc túi thêu.”

Thị vệ đi theo bên cạnh tiểu Hầu gia trên mặt không thể che dấu ý cười.

–“Đương nhiên, đương nhiên” – Nàng quay đầu nhìn vào Trúc Nhi, đúng là một nha đầu rắc rối.

–“Trưa rồi, chúng ta cũng nên kiếm chỗ dùng cơm đi.”

– “Tốt.”

Có điều, Đường Mãn Nguyệt hầu như không có chút cảm giác đói nào. Rốt cuộc ra làm sao, tiểu “Hầu” gia lại làm cho nàng có cảm giác quỷ dị như vậy?

3. Chương 3

–“A—“ -Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

–“Tiểu thư, người lại đâm vô tay sao?” – Trúc Nhi vội vàng ném chiếc túi đang thêu lên bàn, nhanh chóng lấy khăn tay cầm máu cho chủ tử.

Đường Mãn Nguyệt nhìn vào cái túi thêu mà nhú mày. Ngày thường việc tiêu khiển này nàng thật sự chẳng có nửa điểm hứng thú, lúc nào cũng bị đâm vào tay, khiến cho nó chảy máu đến xót ruột.. đau a.

–“Tiểu thư, người có tâm sự hay sao?”

Nàng có thể không có tâm sự được hay sao? Một đại thiếu gia thì lại mất tích chẳng biết làm sao, hơn nữa còn hành vi dị thường của Tiểu “Hầu” gia khiến cho nàng cảm thấy ớn lạnh cả người. Hiện tại nàng cảm thấy mình đi dạo quanh chợ thật là sai lầm. lại phải vì hần mà đi thêu túi đến tặng hần.... Không phải là rất “khổ” a!!!

-“A—“

-“Tiểu thư, người như thế nào lại đem kim đâm vào miệng vết thương như thế a.” – Trúc Nhi kinh hoàng, nhanh chóng cướp đi cây kim trong tay chủ tử, ngăn cản tiểu thư nhà nàng đừng tự ngược bản thân nữa.

-“Tiểu Hầu gia gần đây thật không bình thường. Ta là vị hôn thê của hắn cũng cảm thấy không giống với ngày thường a.”

Trúc Nhi như hóa đá, không nói gì chỉ nhìn tiểu thư, một lúc sau mới gian nan mở miệng –“Tiểu thư, người cần hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Đường Mãn Nguyệt có chút mệt mỏi nói –“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

-“Tiểu thư nên về phòng tạm nghỉ đi.”

Nàng cúi đầu nhìn chiếc túi vẫn chưa khâu xong. Đã qua nửa tháng rồi, thành phẩm thì chỉ mới làm xong một nửa khiến cho nàng cảm thấy không yên lòng –“Tiểu Hầu gia nói ngày mai trước khi rời đi ta phải đưa túi khâu cho hắn.” – Thế xác cùng tinh thần nàng thật sự không còn chút tâm trí nào mà đi khâu túi vải cho hắn.

-“Tiểu thư cứ khâu nhanh là được rồi, nhưng em thấy tương lai nhất định cô gia sẽ phun hỏa (tức giận) a.” – Trúc Nhi nhin không được nhắc nhở.

Đường Mãn Nguyệt hừ nhẹ một tiếng. Nàng mới là đang phun hỏa a. Vài ngày trước, nương cư nhiên lại nói với nàng, hai nhà đều đã chuẩn bị hôn sự cho họ, chỉ cần bọn họ ra khỏi Thanh Dương trấn trở về sẽ lập tức thành thân.

Nàng chưa từng cảm thấy bị phản bất đắc dĩ như bây giờ ... Nàng không muốn gả cho tiểu “Hầu” Giá!!!

-“Tiểu thư...” – Thanh âm của Trúc Nhi khe vang lên –“Người như vậy rất nhanh xuống sức, nghỉ một lát đi rồi hãy khâu tiếp.”

Đường Mãn Nguyệt lập tức buông lỏng tay. Dù có đánh chết nàng cũng không bao giờ khâu như vậy nữa, hiện tại thành phẩm làm mới chỉ được phân nửa cũng đủ khiến cho nàng nghiêng răng nghiêng lợi không thôi rồi.

Trúc Nhi rốt cuộc không nhin được liền nói ra suy nghĩ lâu nay –“Tiểu thư, người rõ ràng đã không muốn khâu, tại sao lại chọn khâu một con chim khổng tước a?” – Cái này tốn rất nhiều công sức a.

Đường Mãn Nguyệt khẽ cười. Đó là vì tiểu “Hầu” gia là người kêu căn tự mãn nên chỉ thích con chim khổng tước. Nhưng chỉ khâu mà nàng dùng để khâu lông của con khổng tước lại là loại chỉ dễ trượt và dễ mài mòn nhất. Không lâu sau, nàng nhất định sẽ được nhìn thấy.... lỗ chân lông của con khổng tước.

Nhìn ánh mắt hảo tà ác của tiểu thư, Trúc Nhi khe run lên.

-“Ta trở về phòng nghỉ một lát, đến cơm chiều thì bảo ta.”

-“Đã biết, tiểu thư.”

Tuy trở lại phòng nhưng Đường Mãn Nguyệt vẫn không ngủ, nàng ngồi cạnh cửa sổ bắt đầu khâu. Thời gian trôi qua cũng khá lâu, nàng cũng dần dần thành thạo hơn....

Đắm chìm trong ánh chiều tàn, nàng vẫn tập trung khâu mà không để ý điều gì khác.

-“Tốt lắm” – Khâu xong đường chỉ cuối cùng, nàng mỉm cười đứng lên. Ngày mai rốt cuộc cũng có thể đưa cho tiểu “Hầu” gia rồi.

Trên tay đột nhiên có một trân kinh phong, chiếc túi trong tay nàng cũng không thấy bóng dáng đâu. Nàng vội vàng xoay người, sau đó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, môi nàng lắp bắp, thật vất vả mới phát ra được âm thanh –“Mộc đại thiếu” – Hắn cuối cùng cũng xuất hiện, có điều hắn vào đây bao giờ? Vì sao nàng lại không nghe thấy một chút âm thanh nào cả ?

Ánh chiều tà xuyên qua ô cửa sổ dừng lại trên khuôn mặt của Mộc Phi Trần, vẫn là dung mạo xinh đẹp tuyệt trần ấy nhưng giờ phút này lại khiến cho người ta có cảm giác phong trần, mắt mang tơ máu, ngay cả khí chất thoát tục bình thường cũng giảm sút (Mik: đáng lắm !!!đáng lắm !!!.. sói mất ngủ a....)

Nhìn thân ảnh của hắn giống như vừa trải qua một thời gian dài bôn ba vậy, Đường Mãn Nguyệt cảm thấy cảm động không nói nên lời.

-“Thêu rất khá” – Thường thức túi vải trên tay, mí mắt hắn hạ xuống làm cho người ta không nhìn ra thần sắc.

-“Đưa ta”

-“Nếu cho ta thì thế nào?”

-“Đó là cấp cho Minh ca.”

Sắc mặt Mộc Phi Trần trầm xuống, thanh âm mang theo thái độ mỉa mai –“Đó là vật đính ước cho tình lang a.”

Vẻ mặt nàng chán ghét, bĩu môi –“Là ta vô tình nói sai nên rước lấy phiền toái vào thân, vật đó không thể không đưa.”

-“Là đồ đưa tiễn người a, trả lại cho nàng.”

Đường Mãn Nguyệt tiếp nhận túi vải. ánh mắt sáng quắc nhìn hắn –“Có tin tức sao?”

Hắn vuốt cằm, sâu xa nhìn nàng –“Nàng không phải đã muốn chuẩn bị lập gia đình rồi sao?”

Nàng không nhin được hừ một tiếng –“Người nghĩ rằng ta muốn sao?Chỉ cần còn một tia hy vọng, ta sẽ không bao giờ muốn đi làm oán phụ trong Hầu môn đâu.”

Mộc Phi Trần nghe những lời này của nàng, tâm tình hắn bỗng tốt lên, nhanh chóng ghé sát nàng –“Nàng chuẩn bị đổi cái gì để lấy tin tức này?”

-“Còn phải xem tin tức của người là tốt hay xấu, người nói ta nên đổi cái gì?” – Nàng đem vấn đề ném ngược lại cho hắn.

-“Có lý.”

-“Không phải là tin tức xấu chứ?”

-“Không.” – Hắn khẳng định nói

-“Nói ra điều kiện của người, để xem ta có thể làm được hay không rồi nói sau.”

Hắn cười thất thanh –“Mãn Nguyệt, ta như thế nào lại đi trao đổi với gian thương sao?”

-“Không hẳn là vậy.” – Nàng mỉm cười –“Ta cũng chỉ có thể coi là một nửa gian thương” – Nàng vừa nói đồng thời lùi về sau vài bước. Nam nhân này hình như đã quên là nam nữ khác biệt a!

Nhìn cái túi vải chường mắt trên tay nàng, ánh mắt Mộc Phi Trần lóe lóe, trầm ngâm nói –“Vậy thì giúp ta thêu một túi gấm là được rồi.”

Nàng hoài nghi hỏi –“Đơn giản như vậy sao?”

-“Đúng.”

-“Thành giao.”

Khuôn mặt Mộc Phi Trần như đen thui lại.. nàng đúng là đang làm việc buôn bán a .....

-“Vật đó đâu?” – Nàng vươn tay về hướng hắn

-“Là cái gì?”

- “Mộc đại thiếu ”

Hắn nở nụ cười nói –“Ta nói là có tin tức tốt chứ không nói là đã mang đến a.”

Đường Mãn Nguyệt đột nhiên muốn đánh vào cổ hần một cái.

-“Sao lại tức giận?”

Nàng đương nhiên là tức giận rồi. Nàng đang gấp như bị đòi mạng vậy mà hần còn chọc tức nàng, làm sao có thể không giận.

-“Nếu ngươi đến là để chê cười ta, đã vậy thỉnh rời đi.” – Nàng phải ngốc nhưng chính là không có tâm tình này nọ...

Hần nhìn nàng than nhẹ một tiếng, sau đó đem nàng hãm (ôm) vào trong lòng hần.

-“Ta có chê cười ai thì cũng không phải là nàng a.” – Nhất là chuyện nàng phải gả cho người khác.

-“Uy...” – Nam nhân này như thế nào lại bắt đầu “động tay động chân” rồi?

-“Tiểu thư, phu nhân gọi người ăn cơm chiều.” – Ngoài phòng truyền đến thanh âm của Trúc Nhi.

Đường Mãn Nguyệt cố gắng giãy dụa nhưng lại bị hần kiềm hãm động tác, vội vàng lên tiếng trả lời –“Đã biết”

Ôm chặt người vào ngực mình, ánh mắt Mộc Phi Trần lóe lên chút gì đó. Hần đã nhắm tính lúc nàng không có hạ nhân sẽ không giãy dụa, sẵn tiện ra tay “tập kích” nàng.

-“Người có cần Trúc Nhi vào giúp rửa mặt không?”

-“A...” – Xú nam nhân này lại cứ nhiên sờ soạn nàng như vậy –“Không cần, tự ta làm là được rồi.”

-“Nga.” – Trúc Nhi nhẹ nhàng nói

-“Buông tay...” – Đường Mãn Nguyệt mặt đỏ bừng bừng, trừng mắt nhìn vào tên vô sỉ ấy.

Mộc Phi Trần vẫn không có ý định buông tha, lập tức bị người hung hần dẫm mạnh vào chân.

-“Mãn Nguyệt...” – Hần ôm chặt cái chân đau mà kêu.

-“Thời gian không còn nhiều lắm, nếu ngươi thật sự biết nơi của vật đó, trước đầu tháng ba sau làm ơn đưa đến Đường phủ.”

-“Àn?”

-“Hai phủ đã bắt đầu chuẩn bị hôn sự của ta và tiểu Hầu gia rồi.”

- “Cái gì?”

-“Đầu tháng ba sau chính là ngày đại hôn, cho nên ngươi nhất định phải mang vật đó đến trước hôm ấy, nếu không chỉ sợ sẽ không còn cơ hội.” – Đường Mãn Nguyệt lo lắng, nếu có chuyện thì Đường gia cùng Bình Dương hầu phủ sẽ không ngẩng mặt nổi.

-“Chỉ còn có mười ngày sao?”

-“Đúng, chỉ còn mười ngày.” – Cho nên tâm tình dạo này của nàng đều không yên nên mới bị kim đâm nhiều đến thế.

-“Mãn Nguyệt.” – Hần vừa nhìn nàng ra cửa vội kêu.

Nàng quay đầu nhìn hần.

-“Ta sẽ không để cho nàng phải gả cho hần.” – Hần nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, thanh âm tuy nhẹ nhưng lại kiên định dị thường.

Nếu là nàng cam tâm tình nguyện thì hần nhất định sẽ không phản đối. Nhưng không phải, hơn nữa đối với tâm tình của chính mình hần bất luận thế nào cũng phải ngăn cản nàng gả cho Tử Minh.

Đường Mãn Nguyệt nhìn hần nhướn miệng cười –“Ta biết” – Sau đó bước ra ngoài.

Phía sau Mộc Phi Trần vẫn im lặng nở nụ cười, nhưng nghĩ đến Tử Minh khiến cho lông mày hấn chau lại. Cái nam nhân kia, lần đầu gặp mặt bọn họ đều đã hiểu được địch ý trong mắt đối phương, từ hôn cũng chỉ là phần khó tránh khỏi...

Hắn xoa xoa hai huyệt thái dương, nhin không được ách xì một cái. Không ngủ lại bên ba trong thời gian dài, cuối cùng cũng đuổi tới kịp lúc.

A, có một sư muội phụ (em rể) làm thiên hạ đệ nhất bang chủ cũng là việc tốt a, ít nhất mọi chuyện “gió thổi cỏ lay” cũng đều có thể đưa đến tay hắn

Có chút tự đắc cười cười, hắn liếc nhìn cái giường. Mộc Phi Trần cũng nhanh chóng nằm xuống. Hắn là hắn cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi.

***

Sau khi dùng cơm chiều với mẫu thân xong, Đường Mãn Nguyệt trở về phòng liền nhìn thấy một người cư nhiên chiếm cứ giường ngủ của nàng.

Nàng thầm nghĩ thật sự là rất may mắn, bởi nếu là Trúc Nhi cùng đi vào chỉ sợ toàn bộ người trong chùa này sẽ bị kinh động mất.

Có điều...Nàng xoa xoa huyệt thái dương, Đường Mãn Nguyệt vẫn còn đang lưỡng lự. Trên giường là Mộc Phi Trần nhưng xem ra vẻ mặt của hắn rất mềm mại, mà hắn bên ba như vậy cũng chính là vì nàng, nếu bây giờ nàng chỉ trích hắn thì thật là thất lễ quá, không thể nói nổi. Nhưng ... nếu không gọi hắn dậy chẳng lẽ nàng sẽ phải ngồi trên ghế chịu ủy khuất một đêm sao?

Cô nam quả nữ ở chung một phòng ngay cả người khác cũng biết là không hợp lẽ. Trên mặt nàng bỗng cảm thấy nóng bừng, Đường Mãn Nguyệt vỗ vỗ hai má, cố trấn định lại bản thân, quyết định cúi người xuống đánh thức hắn.

Không ngờ tay nàng chưa chạm tới hắn thì lại bị hắn kéo xuống giường, còn hắn thì lại đè sát trên người nàng. (Mik: Phi lễ a!!! Phi lễ !!!)

Tình cảnh ái muội bên trong, trên giường lúc đó — hai người — bốn mắt nhìn nhau.

-“Người vất vả rồi.” – Lời vừa nói ra khiến Đường Mãn Nguyệt cảm thấy nao nao. Nàng vốn định gọi hắn rồi đi nhưng tại sao khi mở miệng lại nói ra lời thân thiết như vậy?

Mộc Phi Trần nửa ôm nàng, hai tay choàng qua thắt lưng nhưng cũng không có ý định đỡ nàng ngồi dậy –“Giường này nàng cho ta mượn một đêm là được.”

Đường Mãn Nguyệt không hề nghĩ tới hắn lại đưa ra loại yêu cầu này.

-“Nam nữ có ... Đùng, chỉ sợ...” – Nàng lắp bắp không yên. Bởi vì đây là ngày hè nên quần áo có chút mỏng manh làm cho nàng cảm thấy được cả nhiệt độ cơ thể hắn, không khí trong phòng đột nhiên có chút ái muội.

-“Nàng thấy ta mệt như thế này thì còn có khí lực để gây rối nàng sao?” – Hắn nhíu mày hỏi.

Máu nàng dường như nóng lên, Đường Mãn Nguyệt có cảm giác như mặt mình bị thêu đốt vậy. Nếu muốn nàng nói thật, nam nhân này trừ phi đã chết thì nàng mới đồng ý. Nhưng lời nói này vụn vụn lần nàng sẽ không nói ra cho nên chỉ có thể âm thầm mà bực mình.

-“Giường cho người mượn, vậy thì để ta đứng lên.”

Mộc Phi Trần vẫn không trả lời, nhưng hai tay hắn là kéo tấm rèm xuống. Hai người nhất thời đều bị che kín bởi tấm màn mỏng.

-“Mộc đại thiếu” – Nàng tức giận la hét.

-“Tốt nhất là không cần cùng Đường phu nhân hồi phủ.”

Lời nói của hắn làm cho nàng ngừng giãy dụa, mày liễu nhíu lại –“Không hồi phủ vậy làm sao từ hôn?”

-“Có thể dùng bồ câu đưa tin đến báo trước cho Đường đại nhân, sau đó ta sẽ nhờ bằng hữu trực tiếp đưa vật đó về phủ. Đường đại nhân sẽ ra mặt mà xử lý việc từ hôn.”

-“Người lo lắng tiểu Hầu gia sao?”

-“Nàng nói gì?”

Đường Mãn Nguyệt trầm mặc. Gần đây Tử Minh tựa hồ trở nên chú ý nàng nói. Nói đúng ra là từ ngày hắn gặp Mộc Phi Trần ở cửa thành Thanh Dương Trấn liền thay đổi thái độ thật dị thường. Nàng cũng loáng thoáng đoán ra được một ít nhưng chưa dám khẳng định hoàn toàn.

Nếu hắn đã sớm biết chuyện nàng bị mất tín vật cầu hôn thì không lý nào vẫn bức nàng từ hôn, trừ phi....nàng đột nhiên rùng mình. Hắn chính là lấy lùi để tiến!!! Từ nhỏ nàng đã không thích thân mật quá với hắn, không phải là hắn muốn lấy việc từ hôn để bức nàng chủ động gần hắn hay sao? Đường Mãn Nguyệt trong lòng chỉ có một suy nghĩ – Tử Minh , người đứng là bệnh thần kinh!!!

-“Ta thật sự rất mệt, cùng ngủ đi!”

Thanh âm của Mộc Phi Trần vừa truyền đến tai nàng, khiến cho nàng cảm thấy kinh hoàng không kịp suy nghĩ –“Khoan....” – Chưa nói hết câu thì nàng đột nhiên ngất đi.

Ngón tay của hắn đã điểm huyệt ngũ của nàng, hắn cười cười, nhẹ nhàng ghé sát tai nàng nói –“Nếu mà nàng biết được thân thể của mình đã sớm bị ta xem hết, không biết nàng sẽ có biểu tình gì đây ?”

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào phòng, trên giường có hai người đang ôm nhau mà ngủ, hơi thở nhẹ nhàng...hắn là một kiếp dây dưa không dứt a....

***

-“Như vậy được không?” – Đường Mãn Nguyệt thì thảo tự hỏi. Nhìn đoàn xe đang dần xa, nàng không thể không cảm thấy lo lắng. Để thư lại mà trốn đi, nương nhất định sẽ rất lo lắng. Nhưng vào thời điểm này nàng chỉ có thể dùng phương thức như vậy mà rời đi thôi.

-“Nếu quyết định sẽ không phải hối hận.”

Nàng quay đầu, nhìn Mộc Phi Trần ở phía sau. Khuôn mặt của hắn của hắn lúc này làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Tim nàng đập nhanh, vội vàng xoay đầu nhìn theo bóng dáng đoàn người đang xa khuất.

-“Cha nhất định sẽ rất tức giận.” – Thật khó mà tưởng tượng được lửa giận của phụ thân chắc không phải chỉ đem nàng nhốt vào thư phòng luyện thư pháp đâu...

-“Ông ấy nhất định sẽ tha thứ cho nàng.” – Làm cha mẹ đương nhiên đều hy vọng nữ tử của mình có được hạnh phúc.

Đường Mãn Nguyệt gật đầu. Đúng vậy, phụ thân nhất định tha thứ cho nàng. Cũng giống như năm đó khi biết nàng đánh mất vật đính ước, cho dù sắc mặt trắng bệch, lo lắng không yên nhưng phụ thân vẫn an ủi nàng –“Hết thấy mọi chuyện phụ thân sẽ lo liệu.” – Cho dù mất đi tín vật ấy thì nếu việc từ hôn không thành, Đường gia sẽ gặp phong ba lớn....

Những năm gần đây, một mình nàng tìm kiếm cho chút mệt mỏi. Nàng có cảm giác bản thân như đào hát vậy, suốt ngày cứ xướng chuyện xưa cho người khác. Hiện tại nàng rốt cuộc cũng có thể quay lại làm chính mình.

Sau khi suy ngẫm xong, nàng hỏi –“Kế tiếp chúng ta đi chỗ nào?”

Mộc Phi Trần ngẩng đầu nhìn sắc trời, miễn cưỡng nói –“Không bằng nên tìm một nhà trọ nghỉ ngơi trước thì tốt hơn.”

Đường Mãn Nguyệt sững sờ

-“Không được sao?” –Nhìn biểu tình kinh ngạc của nàng, tâm tư muốn chọc ghẹo nàng của hắn lại bắt đầu nổi lên. Vẫn tiếp tục không xem trọng lễ nghi mà ghé sát vào nàng.

Nàng lấy lại tinh thần, đẩy hắn ra,bước nhanh đi -“Vội đi thôi.”

Hắn nhin không được cười ha ha, bước vài cái đã vượt qua nàng.

-“Mãn Nguyệt, nàng với ta cũng là cùng một đường đồng hành, cũng nên chọn một quan hệ để nói với người ngoài thì mới ổn thỏa a.”

Dừng cước bộ, nàng liếc mắt nhìn hắn, bất động thanh sắc liền hỏi –“Vậy theo ý kiến của người là gì?”

-“Vợ chồng thì thế nào?” – Cố ý mang theo mấy phần khiêu khích, hắn âm thầm quan sát biểu tình của nàng.

-“Xem ra ta cùng Mộc công tử không có duyên đồng hành a.” – Đường Mãn Nguyệt mang chút tiếc nuối thở dài.

Khóe mắt Mộc Phi Trần nhin không được mà run rẩy ... Đúng là bông hoa xinh đẹp quả nhiên luôn khiến người ta bị gai đâm.

-“Biểu huynh muội thì thế nào?”

Đường Mãn Nguyệt ngẫm đồng ý.

Mộc Phi Trần khóe miệng nhếch lên một nụ cười giảo hoạt. Biểu huynh muội a, quan hệ này xem như dễ dàng biến thành cái quan hệ kia ..... Ánh mắt của hắn hiện lên vài tia tà ác.

Trầm mặc một lát, Đường Mãn Nguyệt dừng bước, nghiêng người.

-“Làm sao vậy?” – Hắn chậm rãi quay đầu nhìn nàng.

-“Vẫn là không được.” – Mày liễu nhíu lại, cánh môi hồng nhuận bị hàm răng khê cắn vào, làm cho người nào đó đứng mộ bên thiếu chút nữa là không thể khống chế được =.=

Ngẩng đầu nhìn trời, giữa ban ngày...

-“Ta hẳn là phải đem Trúc Nhi theo.”

Cái gì?

Mộc Phi Trần nhin không được nhượng ày, trong lòng thầm hừ một tiếng. Hắn chính là cố ý không cho nha đầu Trúc Nhi kia có cơ hội ở lại chiếu cố tiểu thư nhà nàng, dù sao hai người đi vẫn là có nhiều cơ hội hơn ba người =.=

-“Ta sẽ chăm sóc nàng.”

Đường Mãn Nguyệt không nói, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục đi tiếp.

Có ý tứ gì? Mộc Phi Trần đột nhiên cảm thấy chính mình bị thương tổn rất lớn. Loại nghi ngờ này càng đả thương người gấp bội a.

Đường Mãn Nguyệt dừng lại trước một cửa tiệm.

-“Muốn mua quần áo sao?”

-“Àn.”- Nàng gật đầu

-“Vậy thì còn chờ gì nữa?” – Mộc Phi Trần trực tiếp nắm tay nàng kéo vào

Nam nhân này đúng là không có nửa điểm lễ nghi nào vừa mắt cả. Ban ngày ban mặt mà công khai dắt tay nàng. Nàng ra sức rút tay về nhưng ngược lại càng bị hắn nắm chặt hơn. Nàng đành phải từ bỏ ý định.

-“Công tử, tiểu thư muốn mua dạng xiêm y gì?”

Mộc Phi Trần quay đầu hỏi nàng –“Nàng muốn mua dạng nào?”

Không hiểu sao Đường Mãn Nguyệt lại có cảm giác lạnh sống lưng. Nam nhân này đột nhiên lại dùng ngữ khí ôn nhu như thế để nói chuyện, còn dùng cái loại ánh mắt đầy ẩn tình này nhìn chằm chằm nàng khiến cho lông tơ của nàng dựng đứng hết.

Vì thế, nàng nhanh chóng nói với chủ quán –“Lấy cho ta ba bộ nam trang, nhất thanh, nhị bạch”.(1 bộ xanh, 2 bộ trắng .)

Mộc Phi Trần nhú mày –“Nàng xác định?”

-“Đúng.” – Nàng mỉm cười

-“Rõ ràng khá lắm.” – Hấn cười

Đường Mãn Nguyệt thông minh không cãi lại. Người nam nhân này, nhất là loại nam nhân không so đo chuyện lễ giáo như hấn thì thật sự nên đề phòng a.

Lão bản xoay người phân phó cho tiểu nhị lấy trang phục, sau đó lại tha thiết hỏi bọn họ có cần gì nữa không.

Mộc Phi Trần không mở miệng, chính là đang đánh giá quần áo bày trong tiệm. Sau khi tiểu nhị mang xiêm y đến, Đường Mãn Nguyệt nhanh chóng vào bên trong để đổi trang phục.

-“Lão bản, phiền người lấy giùm ta một ít món nữ trang cho nàng, mộc mạc thanh nhã càng tốt.”

-“Công tử đợi chút.”

Mộc Phi Trần còn chưa uống hết ly trà thì Đường Mãn Nguyệt đã thay xong quần áo.

Y phục trắng như tuyết, đai lưng cùng màu, dưới chân lại là đôi giày thư sinh, mái tóc dài bị một sợi gấm màu trắng buộc lại. Đường Mãn Nguyệt dù sao cũng là thiên kim tiểu thư nên khi nhắc tay hay động chân đều toát lên vẻ tao nhã, thông dong, càng thêm khí chất cao quý.

Còn khuôn mặt do thay y phục nam trang nên có thêm mấy phần lồi lạc phong lưu thiếu chút kiều mỹ của nữ nhi. Nhưng loại thần thái này vẫn khiến cho người nào đó tim đập thành thịch không thôi, chỉ cần là người sáng suốt không có nhìn ra nàng đang cải trang.

-“Xem ra cần thêm một cây quạt.” – Nhìn qua nàng một cái, Mộc Phi Trần vuốt cằm tỏ vẻ.

- “Cây quạt?”

-“Như vậy mới có thể bộc lộ được sự phong lưu tiêu sái của biểu muội nàng được chứ, quả là phong thái của tài tử a.”

Đường Mãn Nguyệt gắt gao nhú mày

-“Đến đây, biểu ca mua cho nàng cây quạt.” – Hấn lại quang minh chính đại mà đáp trả nàng, thuận tay quảng cho trường quần một thổi nguyên bảo, không quay đầu lại nói –“Khỏi thôi.”

- “Khách quan đi thông thả.”

-“Biểu muội thích bức tranh sơn thủy hay và chim chóc, hay là cung nữ...” – Mộc Phi Trần choàng vai nàng, vừa nói vừa đi.

Chưởng quầy nhìn vị công tử tuấn mỹ vô trù kia, đương nhiên sẽ có tà khí lộ ra ngoài, đối với biểu muội nữ phần nam trang đi bên cạnh lại rất công khai, khiến hấn không khỏi thở dài.

Thói đời thay đổi ... lòng người không đổi a....

***

Ánh chiều tà màu tím phía chân trời, thời khắc này thường mang đến cho người ta một cảm giác mát mát....

Trên đường truyền đến tiếng vó ngựa “đát đát”, hai thân ảnh chậm rãi đến gần .....

Tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, giống như là đang du sơn ngoạn thủy bình thường vậy.

Hai còn hắc mã cao lớn xuất hiện, bên trên đó cũng là hai người nam tử mặc bạch sam giống nhau. (Mik: anh này tính mặc đồ tình nhân hay sao đây !! =.=)

Vị thư sinh bên tay trái xinh đẹp tuyệt trần, phiêu dật xuất trần, chỉ cần có thể cười nhẹ một cái dường như cũng có thể đem xuân về cho đất nước. Người đi đường đều chăm chú nhìn vào hấn.

-“Biểu đệ, phía trước ắt hẳn là núi, không bằng chúng ta qua đó xem thử đi.”

Vị thư sinh bên phải nhìn về phía trước cách đó không xa, nheo mắt nói –“Có chút khát, uống chén nước trà trước đi.”

Vì thế hai người đều dừng lại trước một quán trà ven đường.

Có thể thấy vị thư sinh bên trái diện mạo quá mức xuất chúng khiến hắn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người bên trong quán.

Những người trong quán trà này đa số là kiếm khách trong giang hồ, vị thư sinh thanh tú bên phải hơi nhũn mi, tựa hồ không có ý định xuống ngựa.

–“Biểu đệ không phải khát nước sao?” – Mộc Phi Trần tư thái mạnh mẽ nhảy xuống ngựa.

Đường Mãn Nguyệt cũng lập tức ngoan ngoãn xuống ngựa, cũng có ý bảo hắn duy trì khoảng cách thích hợp chỉ tiếc cũng không thành công.

–“Phốc” – Có người trong quán đang phun hết trà trong miệng ra, kịch liệt nằm trên bàn ho khan.

Mộc Phi Trần dẫn Đường Mãn Nguyệt đến cái bàn của vị đại nhân đang ho khan kia, không chút khách khí “bồi” cho đối phương một cú sau lưng, ngữ khí vẫn đậm phong kinh –“ Lâu ngày không gặp, Thất Thiếu người bị bệnh nguy kịch bao lâu rồi?” – Về mặt tiếc hận.

–“Mộc đại thiếu.” – Người được gọi là Thất Thiếu rốt cuộc cũng ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu cảm tức, gương mặt anh tuấn tràn đầy phẫn nộ.

Mộc Phi Trần vẻ mặt vui sướng –“Ai nha, ta quả nhiên là tiềm chất thần y, chứng một cái liền làm cho Thất Thiếu người khởi tử hồi sinh nha.”

Đường Mãn Nguyệt một bên không nhìn được cũng hướng một ánh mắt đồng tình đến vị Thất Thiếu kia.

Hắn cơ bản là muốn nổi giận nhưng lại ngấm đến người ngồi bên cạnh Mộc Phi Trần, lập tức nhủ mảy có ý xấu –“Ta không biết là đại thiếu nhà người lại có một “biểu đệ” thanh tú, đáng yêu như vậy. Nào nào, giới thiệu cho ta một chút coi.”

Trong lời nói của hắn mang hàm ý chế nhạo quá mức rõ ràng khiến cho Đường Mãn Nguyệt có chút không được tự nhiên.

Có người nào đó lại không ngại nàng đang xấu hổ, càng ôm chặt thắt lưng của nàng, cười tươi –“Người rõ ràng là con trai độc nhất trong nhà lại kêu là Thất Thiếu, ta có biểu đệ thì có gì là kì quái.”

Chỉ nhìn thấy khuôn mặt vị Thất Thiếu kia run rẩy không thôi. Tên Mộc Phi Trần luôn xát muối vào miệng vết thương hắn.

Đường Mãn Nguyệt có chút tò mò. Nàng còn tưởng trong nhà hắn là Lão Thất chứ.

Như nhìn thấy hoang mang trong lòng nàng, Mộc Phi Trần ghé sát người nàng, khước miệng mang theo ý cười –“Người này họ Thích, danh là Thất Thiếu.”

Nàng rốt cuộc không nhịn được ý cười. Thích Thất Thiếu, tên này thật là thú vị. Mặt nàng không nhịn được ý cười khó nín.

Thích Thất Thiếu đột nhiên hô to, hay tay còn khoa trương che mắt lại –“Luyện đồng[1] không nên a, Luyện Đồng không nên, không thể tưởng tượng được người lại “đoạn tay áo chi phích”[2] a, oa oa ...” – Sau đó tránh né một cước của Mộc Phi Trần, liền bay ra khỏi quán trà.

Nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người trong quán, Đường Mãn Nguyệt không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, cắn răng nói –“Người dừng tay đi.”

Mộc Phi Trần cao giọng cười dài,sau đó bay ra ngoài gọi Thích Thất Thiếu cùng quay trở lại.

–“Đại thiếu, hiểm khi thấy người đi cũng sẽ đi xem náo nhiệt như vậy” – Thích Thất Thiếu vẻ mặt ngẫm nghĩ.

–“Cái gì náo nhiệt?” – Về mặt khó hiểu hỏi lại

Thích Thất Thiểu biểu tình kinh ngạc –“Người không biết sao? Chính là Bách Hiếu Sanh đang muốn định lại một lần nữa bằng “danh nhân vô lâm” a.”

-“Lão gia hỏa kia đại loại là buồn lâu quá nên mới muốn kiểm việc để làm chứ xem nào nhiệt cái gì.” – Bất quá ngẫm lại, nếu hắn không ra mặt thì ngôi vị “đệ nhất mỹ nam tử” trong giới vô lâm nhất định sẽ bị Học Nhĩ đoạt đi, tên tiểu tử đó rất biết dụng cơ hội.

Bên trong quán trà này nhìn qua đều là những người giang hồ không hẹn mà cùng đến. Nếu nói như vậy ắt hẳn những người tham gia lần này sẽ rất phi thường!

Đường Mãn Nguyệt uống xong chén trà trong tay, sau đó với lấy ấm trà nhưng lại khiến cho cái chén bị đổ, không cẩn thận làm cho nước trà đổ vào người bên cạnh.

Mộc Phi Trần phản ứng cực nhanh, liền đứng dậy, trong ánh mắt hiện lên chút ý cười, nghiêng ngẫm về mặt vô tội của nàng.

Thích Thất Thiểu ánh mắt vẫn đảo qua hai người phía trước, sau đó buồn rầu nhún vai. Ai nha nha, nguyên lai cô nương này cũng không phải là nhân vật dễ bắt nạt a, nếu là như vậy sẽ rất khó “thất thủ” đây. Rất đáng xem, đáng xem a!!!

-“Không sao chứ?” – Đường Mãn Nguyệt thực quan tâm hỏi.

-“Không có việc gì.”

-“Nhưng là nơi này ướt rồi, biểu ca vẫn là ngồi bên kia tốt hơn.” – Về mặt nàng thành khẩn đề nghị.

-“Cũng tốt” – Hắn thụ giáo gật đầu. Đường đại tiểu thư mười mấy năm khuê môn đúng là không phải dễ quên được.

Bả vai của Thích Thất Thiểu bị “bồi” thêm một cái nữa, sau đó không kịp né tránh, rốt cuộc bị Mộc Phi Trần ném bay ra khỏi quán trà.

[1] : Thích con nít

[2]: điển tích nói về Hán Ai Đế và Đồng Hiền, đại ý nói về tình yêu của hai người nam nhân.

4. Chương 4: Chương 4

Cuồng phong gào thét, mưa gió tầm tã.

Thời tiết như vậy, bất luận có chuyện gì cũng không thể đi tiếp được nữa.

Mộc Phi Trần cùng Đường Mãn Nguyệt nhanh chóng đi vào một lầu trọ ở Thanh Dương trấn.

-“Cái gì? Chỉ còn một gian phòng sao?” – Thanh âm hốt hoảng của vang lên.

-“Khách quan, với thời tiết như vậy còn một gian phòng đã là tốt lắm rồi.”

-“Đúng a, biểu muội, vận khí của chúng ta cũng rất tốt đấy.” – Nhìn qua tuy những lời nói này rất bình thường nhưng nhìn đến ánh mắt của hắn lại mang theo vài phần không thuần khiết.

Nhìn quần áo của bọn họ do dính mưa nên đều bị ướt hơn phân nửa. Đường Mãn Nguyệt bị cơn gió thổi qua nhìn không được mà run rẩy khiến cho người bên cạnh không chịu được mà đau lòng.

-“Chường quây, phiền người phân phó cho tiểu nhị chuẩn bị nước ấm, chúng tôi muốn tắm rửa.”

Đường Mãn Nguyệt lập tức quay đầu cảnh giác nhìn hắn. Người này thật sự là muốn cho người khác hiểu lầm đây mà.

Mộc Phi Trần về mặt thuần lương mỉm cười –“Biểu muội, ta là vì nàng nên mới nghĩ như vậy, ta sẽ thay quần áo trước, còn nàng thì tắm rửa trước, sau đó đến phiên ta.”

Tuy rằng biểu tình của hắn là trăm phần trăm thiện lương, ngay cả ánh mắt cũng rất thuần khiết giống như tiên nhân vậy. Nhưng nàng vẫn cảm thấy có một loại hơi thở mãnh liệt nào ấy khiến cho lông tơ dựng hết cả lên.

Lúc trước không biết việc đáp ứng cùng hắn hành tẩu.. thật sự là đúng chẳng ....

Không để Đường Mãn Nguyệt nói, Mộc Phi Trần đã tự động nắm lấy tay nàng đi theo tiểu nhị vào gian phòng, sau đó nhanh chóng đến phía sau bình phong thay quần áo.. hoàn toàn không kiêng kị trong phòng còn có một cô nương chưa chồng a....

-“Mãn Nguyệt, ta thay quần áo xong rồi, ta ra ngoài trước, nàng cứ rửa mặt chải đầu sau đó trở ra dùng cơm a.”

- “Nga.”

Cho đến khi cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, thân nhiệt của nàng mới từ từ giảm bớt. Đường Mãn Nguyệt sờ vào khuôn mặt đang nóng bỏng của mình. Hắn cư nhiên chỉ cách có tấm bình phong mà thay quần áo trước mặt nàng, lại hoàn toàn .....

Suy nghĩ hỗn loạn trong đầu .. Nàng nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, lau khô mái tóc dài sau đó mới ra khỏi phòng.

Rất dễ dàng tìm được một nam nhân lóe sáng như dạ minh châu trong đại sảnh phía dưới, hắn cười sâu xa nhìn nàng....

Chiếc áo màu hồng cánh sen, bên hông còn có một túi hương tinh tế, kết hợp thêm với mái tóc xỏa dài tùy ý đến thắt lưng, nàng chỉ nhẹ nhàng bước đến cũng khiến cho nhiều người nảy sinh tâm tư a.

Cả đại sảnh liền yên tĩnh trong một khắc, sau đó lại tiếp tục phát ra các loại thanh âm ồn ào. Bởi đột nhiên nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi vừa tắm rửa xong liền xuất hiện trước mặt mọi người nên khiến cho người ta kinh ngạc cũng là chuyện thường tình.

-“Vẫn còn nóng, nàng uống cái này đi.” – Mộc Phi Trần đưa đến một chén canh nóng cho nàng.

-“Là cái gì?”

-“Nước gừng.”

Trong lòng nàng đột nhiên như có dòng nước ấm chảy qua, có chút ngọt. Môi nàng khẽ cười nói –“Cảm ơn.”

Ánh mắt của hắn lay động. Nàng quả thật rất quyến rũ phong tình, tuy vậy nhưng hắn vẫn làm ra vẻ không có việc gì , cười nói –“Trúc Nhi không ở đây nên ta phải chăm sóc cho nàng thật tốt.”

-“Phiền người rồi.” – Hắn là lãng tử hành tẩu trên giang hồ, còn nàng chỉ là thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng, hai người có ẩn tình quá chênh lệch nên khiến nàng có chút bất an... Có lẽ thật sự không nên cùng hắn đồng hành.

Mộc Phi Trần bất động thanh sắc đánh giá nàng.

Cử chỉ của nàng tao nhã mà hào phóng, giơ tay nhắc chân đều làm cho người ta nhận ra được là có gia giáo tốt. cho dù không để ý cũng khiến ọi người nhìn ra được nàng xuất thân phú quý, cũng khó trách mấy cái thể gia để tử cũng cho rằng công tử ca kia thỉnh thoảng cũng đem ánh mắt liếc đến.

Hắn biết Đường Mãn Nguyệt có khiếm khuyết là hơi thiếu tự tin, đó cũng bởi vì nàng cũng biết thân thể mình hơi đầy đặn, nhưng nàng lại không biết như vậy càng khiến cho người ta có cảm giác triu mến hơn khác hẳn sao với các nữ tử quá mức “tiêm nhược cốt cảm” (ốm yếu bệnh tật). Ít nhất hắn cũng không quá hy vọng ôm một đồng xương cốt vào trong ngực ==

Như cảm giác được hắn đang nhìn nàng, Đường Mãn Nguyệt ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn nở ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt mị hoặc.

Đôi môi đỏ một của nàng hơi run run, mang chút phiến não.

Một lát sau, hắn khẽ cười một lát –“Ta về phòng tắm rửa trước, chờ nàng ăn no sẽ cùng nhau về phòng nghỉ tạm.”

Lời này nghe qua thì không có gì đặc biệt nhưng Đường Mãn Nguyệt lại cảm thấy có vô số ánh mắt nhìn nàng, mặt nàng đỏ ửng, diễm sắc vô song.

–“Mộc Phi Trần” — Hắn thế nào cũng muốn người ta hiểu sai quan hệ của bọn họ sao?

Về mặt hắn vô tội nhún vai –“Chúng ta chỉ là ở cùng gian phòng thôi.”

Đường Mãn Nguyệt nắm chặt bát canh trong tay

–“Khụ .. Khụ..” – Đột nhiên có người bị sắc nước trà.

Mộc Phi Trần quét mắt nhìn đến

Người kia biết là mình bị phát hiện liền bước ra , cười giả lả –“Sư huynh, đã lâu không thấy, phong thái của huynh vẫn như trước a.”

Tuy rằng ngoài quán thì cuồng phong gào thét, không có tí ánh sáng nhật nguyệt nào nhưng bên trong thì bởi vì sự xuất hiện của hai người này mà hào quang tỏa ra khắp nơi.

Một tuần mỹ tuyệt tục, một tuần mỹ vô trù, một cái hơi dương cương, một cái hơi âm nhu... nhưng phải công nhận đều là “nhất đẳng mỹ nam” a.

Cho dù có người không biết Mộc Phi Trần là ai nhưng hiện tại nhìn thấy Ôn Học Nhĩ xuất hiện cũng đoán biết được thân phận của hắn

–“Cũng vậy.”

Ôn Học Nhĩ ánh mắt tỏa sáng nhìn sư huynh của mình, thân mật bá vai hắn, hạ giọng hỏi –“Vị thiên kim tiểu thư này đến từ nơi nào đây?”

–“Nhiều chuyện.”

–“Tôi tham gia bài danh luận võ của Bách Hiếu Sanh sao?”

–“Nhàm chán” – Một chút hứng thú cũng không có.

Cuối cùng Ôn Học Nhĩ nhìn Đường Mãn Nguyệt, vẻ mặt lộ lên ý cười xấu xa –“Không có chuyện gì tán gẫu sao, sư huynh ?” – Thanh âm có chút ý vị sâu xa

Mộc Phi Trần tươi cười có chút tà ý, trả lời –“Tỷ như là xem người nào đó bị nung tử của mình bắt nhốt vào trong nhà a,”

Vì thế, vị tuyệt mỹ thư sinh, đứng thứ ba trong bảng “mỹ nam tử giang hồ” – Ôn Học Nhĩ, sắc mặt liền xanh mét. Đây đều là do thê tử của hắn hại, luôn làm ra một động cơ quan để bắt nhốt hắn, làm hại hắn ở Dung Nhân Cốc nhân khí xuống dốc không phanh, làm đối tượng để người khác xem diễn.

Đường Mãn Nguyệt nhìn hai cái mỹ nam tử đang thấp giọng quỵ dị nói chuyện với nhau, có một loại cảm giác quái dị, tựa như nàng đang nhìn thấy hai con hồ ly gặp mặt vậy =.=

–“Mãn Nguyệt, đây là sư đệ của ta.”

Nàng sửng sốt, như thế nào mà đang nói chuyện lại quay sang nàng ?

Ôn Học Nhĩ cũng tươi cười nhìn nàng –“Chào tẩu tử tương lai!”

–Oanh!! Sắc mặt Đường Mãn Nguyệt ửng hồng.

Mộc Phi Trần nhận ra nhưng thần sắc vẫn tự nhiên, vỗ vỗ lưng sư đệ, khẩu khí hòa ái có chút giả dối –“Lễ gặp mặt chuẩn bị tốt chưa?”

Sắc mặt hắn cứng đờ, thanh âm cũng không tự chủ được, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi –“Lễ gặp mặt?”

–“Nếu ngay cả tẩu tử cũng kêu rồi thì đương nhiên cũng phải chuẩn bị tốt lễ vật chứ, nếu không người không phải rất đáng đánh sao?” – Mộc Phi Trần biểu tình khó có thể lý giải.

Âm vang một tiếng, trên trời vang lên một tiếng sấm cũng giống như tâm tình Ôn Học Nhĩ lúc này vậy, thăm đậm mà hiu quạnh.

***

Rõ ràng là ban ngày nhưng mây đen vẫn ùn ùn kéo đến che khuất ánh mặt trời.... bên trong phòng trọ cũng chỉ còn ánh sáng của ngọn nến.

Đường Mãn Nguyệt đã ăn no nhưng vẫn không trở về phòng.. tuy rằng nàng thật sự có chút mệt nhọc.

Tầm mắt liếc nhìn qua đại sảnh, quả nhiên phát hiện không ít người giống như lơ đãng nhìn qua đây. Nàng cũng biết người trên đời ham mê náo nhiệt không chê đại sự cũng rất nhiều a.

Vị sư đệ xinh đẹp của Mộc Phi Trần đành mang theo vẻ mặt “khổ đại cừu thâm” mà trở về phòng ngủ, đương nhiên nàng cũng không trông cậy vào sư huynh đệ bọn họ tốt lành mà quyết định cùng hợp trụ một gian phòng, đem phòng trống kia cấp cho nàng.

Uống một ngụm nước trà, lá trà này đúng là không có hương vị gì cả.

–“Tiểu nhị, giúp ta đổ chút nước sôi.”

–“Cô nương chờ”

Chỉ một lát sau, tiểu nhị liền mang nước sôi đến cho nàng, nàng một lần nữa nhẹ nhàng nhắm nháp nước trà.

Gần đây nàng gặp những người trong giang hồ ngày một nhiều, cũng làm cho nàng cảm nhận rõ thân phận chênh lệch của bọn họ. Đường Mãn Nguyệt nhịn không được thở dài, vươn hai tay ra đánh giá.

Ngón tay tinh tế thon dài, cùng với thân hình hơi đầy đặn của nàng có một chút không tương xứng, da thịt trắng nõn mềm mại chưa từng chịu khổ qua ... Khóe miệng nàng nhếch lên ý cười trào phúng. Đây đúng là một đôi tay phú quý, trước đây nàng không biết đã nghe bao nhiêu người nói như vậy nhưng hiện nay lại cảm thấy có chút khó chịu.

Mộc Phi Trần bề ngoài nho nhã, thoát nhìn rất giống một thư sinh yếu đuối nhưng bàn tay to lớn ấm áp áp lại rất cứng cỏi. Hắn thoát nhìn yếu đuối , nhưng là....

Mấy ngày liền đi xe mệt nhọc khiến cho nàng sinh bệnh vài lần, triền miên nằm trên giường làm cho hành trình của hắn chậm đi không ít, cũng khiến cho thân thể hắn suy yếu thêm...

Đường Mãn Nguyệt cười khổ, liền ngay cả một cơn mưa nhỏ cũng khiến cho nàng đổ bệnh, nàng quả nhiên là được nuôi dưỡng hết như một con chim hoàng yến a.

Một đôi tay to choàng qua nàng, thanh âm trêu chọc vang lên bên tai –“Suy nghĩ điều gì mà khiến nàng tập trung như vậy?”

Nàng cố tránh tay hắn nhưng không thành công, đành phải bi phần nhìn hắn –“Buông tay.”

Mộc Phi Trần nhún nhún vai, nhẹ nhàng buông lỏng tay, ngồi xuống bên cạnh nàng... khoảng cách gần đến nỗi khiến ọi ánh mắt trong phòng đều tập trung lại nàng.

–“Đã nhiều ngày nàng ngủ không tốt rồi, tại sao không ngủ thêm chốc lát đi?” – Hắn khẩu khí dễ nhìn ra được sự thân thiết. ừ sao nàng cũng là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, mấy ngày nay bồn bả, vẻ mặt nàng cũng mệt mỏi khá nhiều, thần sắc cũng tiêu tụy, quả nhiên là không thích ứng được.

–“Đương nhiên là phải lên rồi, nhưng tại sao ngươi lại xuống đây?” – Che dấu nỗi lòng của chính, khẩu khí nàng nhẹ nhàng hỏi hắn.

Hắn cười cười –“Ta là đang lo lắng có người ăn một mình nên đành xuống dưới đây xem coi có gì ngon thì cho ta ăn cùng.”

Vừa nói xong nàng đã bước nhanh đi lên ...

Mộc Phi Trần ở phía sau nhìn nàng mà mỉm cười, sau đó cũng thảnh thơi đi lên phía trên, để lại phía sau vô số ánh mắt khó hiểu.

Trở lại phòng trọ của mình, Đường Mãn Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, cũng không lên giường ngủ.

-“Nếu thời tiết đã nhiều không tốt chi bằng chúng ta ở lại phòng trọ này vài ngày đi.”

Nàng quay đầu, nhìn thấy Mộc Phi Trần đang đứng trước cửa phòng, trong lòng nàng không khỏi hoảng hốt.

-“Tùy ý.” – Bình ổn lại tinh thần, nàng tiếp tục lấy lược chải tóc.

-“Có tâm sự sao?” – Hấn đi về phía trước, đoạt lấy cây lược trong tay nàng.

Nếu vật gì đã bị hấn cướp thì đừng tưởng có thể dễ lấy lại được

-“Không có.”

-“Vây mệt mỗi sao?”

-“Cũng có một chút.”

-“Nàng gần đây không muốn ăn chắc là do mệt mỗi mà thành.”

-“Có lẽ vậy.”

Mộc Phi Trần nắm cầm nàng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng –“Mãn Nguyệt, nàng thực không thích hợp với cuộc sống này.”

-“Mệt mỗi, ta muốn ngủ một lát.” – Nàng đẩy tay hấn ra nhưng hấn lại ôm lấy nàng, hướng đến giường.

Đặt nàng xuống giường, vờ mặt nàng ủ rũ nhắm mắt lại. Mộc Phi Trần cũng không muốn nháo nàng, chỉ giúp nàng kéo chăn đắp lên người, sau đó ngồi bên giường nhìn nàng.

Tổng cảm thấy mấy ngày nay nàng không thích ứng được, ánh mắt dường như thiếu chút gì đó .. hiện tại thì hấn cũng đã biết....

Khi hấn quen biết Đường Mãn Nguyệt, nàng lúc nào cũng tươi sáng, trí tuệ mà giao hoạt, làm cho hấn vừa nghe đến thanh âm của nàng liền động tâm, nhìn đến nàng liền động tình.

Nhưng hiện tại nhìn thấy vẻ mặt mất mát của nàng, hấn quả thật rất đau lòng... nhưng hấn cũng không muốn rời bỏ.. chỉ sợ buông tay rồi sẽ không giữ được nàng nữa.

***

-“Mãn Nguyệt, Mãn Nguyệt...” – Bên tai tựa hồ có người đang lo lắng kêu nàng nhưng mí mắt nàng không thể mở nổi

Thân thể của nàng nóng ran khiến cho Mộc Phi Trần lo lắng không yên. Nàng bệnh đã hơn một đêm rồi nhưng vẫn không hề giảm xuống.

Cẩn chặt rằng, hấn quăng cái khăn vào bồn, cúi người thoát bớt quần áo của nàng.

Sau đó dùng khăn nhúng nước lau qua thân thể đang ửng hồng vì sốt của nàng. Hấn cau mày lo lắng, lau nhẹ đến ba lần rồi giúp nàng mặc lại quần áo, nhanh chóng ra ngoài tìm thuốc.

Một lát sau, hấn bừng được đến giường, trên mặt do dự một lát rồi cuối cùng cũng quyết định. Hấn uống một ngụm thuốc sau đó lại cúi người, ôm Đường Mãn Nguyệt đang hôn mê, áp môi vào môi nàng đem được tiến vào miệng nàng , giúp nàng uống hết chén thuốc.

Một lát sau, thân thể Đường Mãn Nguyệt cũng hạ sốt, đôi mày nhíu chặt của Mộc Phi Trần cũng dần được buông lỏng ra.

-“Đây là ý của ta .. Mãn Nguyệt, nàng sẽ không có việc gì đâu.” – Hấn ôm chặt nàng trong ngực, nói với nàng.

Nàng có chút động đậy, Mộc Phi Trần liền tỉnh, mở mắt vui sướng nói –“Nàng tỉnh rồi sao, cảm thấy có gì không thoải mái không?”

-“Ta làm sao vậy?” – Nàng hoang mang nhìn hấn, nàng tựa hồ đã ngủ rất lâu, nhưng lại nghe trong mộng dường như có ai đó nói chuyện với nàng.

-“Nàng phát sốt suốt một đêm, thật vất vả mới hạ sốt được.”

-“Lại làm người gánh thêm phiền toái nữa rồi.” – Ánh mắt nàng buồn bã, theo bản năng nàng lại muốn rút tay về

Mộc Phi Trần vẫn nắm chặt tay nàng, lắc đầu –“Không, là ta không chăm sóc nàng tốt.”

-“Ta rất mảnh mai.” -Luôn khiến hấn quan tâm .. điều này làm cho nàng cảm thấy bản thân dường như bị cái gì trói buộc.

Hấn cầm tay nàng rất chặt ... lòng nàng cảm thấy rất nặng a, nếu không đem những lời nói trong lòng ra chỉ sợ “khúc mắc nan giải”

-“Mãn Nguyệt” – Hấn nâng cằm nàng lên, làm cho nàng nhìn vào hấn –“Nàng chính là cần có thời gian để thích ứng mà ta lại quá nóng vội, là ta không đúng.”

Nàng không phải là không có cảm giác với hấn nhưng chính là bối cảnh của bọn họ thật sự là khác biệt quá lớn, mà nàng thì vẫn còn điều phải do dự, hơn nữa....

- “Mộc Phi Trần.”

Thấy khuôn mặt nghiêm túc của nàng, thanh âm tuy suy yếu nhưng thập phần kiên định. Hấn cảm thấy giật mình, nhưng cũng chưa nghe nàng nói gì thêm.

Nàng cố gắng ngồi dậy, hấn giúp nàng dựa vào thành giường, nàng nghiêm túc nhìn hấn –“Tâm tư của người ta biết, người bắt đầu tiếp cận ta, ta cũng biết.”

Mộc Phi Trần có chút cứng người .. Tâm tư của hấn thật sự dễ nhìn thấu như vậy sao? Nhớ rõ cho dù là người trong Dung Nhân Cốc hay người trên giang hồ đều nói hấn một bụng đầy tâm cơ, âm hiểm giả dối thiếu đạo đức .. quỳ a....

Đường Mãn Nguyệt sắc mặt tái nhợt, mặt cũng cùng vì còn bệnh nên ửng đỏ đôi chút, mi mắt sụp xuống, thanh âm cũng yếu ớt -“Tình hình này cũng không phải không thể ...”

Người nào đó đang “hóa thạch” cũng nhanh chóng hoàn hồn, lập tức nắm chặt tay nàng, nhưng lời kế tiếp của nàng lập tức khiến hấn như rơi xuống đáy cốc

-“Chính là ta vẫn còn hôn ước, nên không thể mất sự trong sạch vào lúc này nếu không trong nhà sẽ có phiền toái.”

Hấn nguyên tưởng là nàng không biết, vậy mà nàng cũng đã sớm đoán ra được chủ ý muốn “gạo nấu thành cơm” của hấn...

-“Vậy nàng muốn như thế nào?” – Nàng hôm nay đã thẳng thắn nói ra nhất định trong lòng nhất định đã có tính toán.

-“Ta nghĩ muốn hồi phủ” – Thanh âm yếu ớt như tiếng muỗi kêu. Nàng phải đảm bảo cùng Bình Dương hầu phủ hủy bỏ hôn ước mới có thể ở cùng hấn...

Trong phòng đột nhiên tĩnh lặng đến đáng sợ, không khí áp lực cơ hồ khiến người ta không thở nổi.

Không biết đã qua bao lâu, Đường Mãn Nguyệt cảm thấy không khí càng lúc càng nặng nề, nàng đột nhiên nghe được thanh âm của Đường Mãn Nguyệt –“Nếu đây là quyết định của nàng thì ta đây không còn lời gì để nói.”

Sau đó hấn lặng lẽ ra ngoài, mắt hút khỏi tầm mắt của nàng.

Thật lâu thật lâu, nàng khẽ run lên, nhẹ nhàng nói –“Trong giang hồ không phải đồn đãi Mộc đại thiếu thông minh tuyệt đỉnh, một bụng ý tà sao, như thế nào lại không hiểu được ý tứ của ta trong đó ?” – Nàng dường như cảm thấy chính mình bị lừa gạt.

Phía trên mái ngói, Ôn Học Nhi suýt chút là rơi xuống đất . Không thể tưởng tượng nổi, sư huynh hần cũng có ngày hôm nay a.Ha ha ha

***

Gió nhẹ thổi như cánh bướm lay động, một hơi thở ấm áp mang theo một cổ tình dục khác thường.

Không khí có chút oi bức khiến cho Đường Mãn Nguyệt đang ngủ say cũng phải giật mình tỉnh giấc.

Không kịp đề phòng, bốn mắt nhìn nhau, nàng theo bản năng tính mở miệng kêu là liền bị người đó bịt chặt lại ....

-“Là ta!”

Mộc Phi Trần! Không phải hần đi rồi sao? Như thế nào lại xuất hiện ở đây?

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nàng, hần trầm ấm cười –“Bên ngoài mưa to liên miên, ta cho dù phải đi cũng sẽ không đi lúc này, mà chúng ta không phải cùng trụ một gian phòng sao?”

Đúng là vậy nhưng hần cũng rất có phong độ quân tử mà đem giường tặng cho nàng. Nhưng tại sao hôm nay lại lên đây?

-“Nửa đêm trên giường không hợp lễ nghi cho lắm.”

Mộc Phi Trần cười to... cho dù hần có nghĩ cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói ra những lời này.

-“Mãn Nguyệt a Mãn Nguyệt, nàng thật là một khối trân bảo.” – Hần ghé sát vào vai nàng không thể không chế được mà bật cười.

Loại tình hình này làm cho Đường Mãn Nguyệt tuy xấu hổ nhưng cũng không dám lộn xộn.. chỉ có thể nhìn hần ghé sát vào người mình, bên gáy là hơi thở ẩm ướt nóng bỏng của hần, trên lưng lại là bàn tay to lớn đang ôm chặt nàng... khuôn mặt chỉ thiếu điều là sẽ bị thiêu cháy mất thôi, cắn chặt môi dưới nàng chỉ hận không thể lập tức đào một cái lỗ nào đó để chui xuống.

-“Mộc Phi Trần...” – Thanh âm không tự chủ được khẽ run lên. Rõ ràng nàng không làm sai nhưng tại sao lại có cảm giác xấu hổ như thế.

-“Phi Trần” – Hần hôn lên xương quai xanh tinh tế của nàng.

Cả người nàng cảm thấy nóng bỏng.

-“Gọi tên ta..”

-“Mãn Nguyệt ... ta vừa nghĩ đến nàng là tâm rất đau ....” – Hần vừa nói vừa nhẹ nhàng bỏ quần áo của nàng ra

-“Không thể..” – Nàng có ý muốn đẩy hần ra.

-“Chẳng lẽ nàng thật sự tính gả cho cái tiểu Hầu gia kia sao?” – Mộc Phi Trần dừng cử chỉ “trộm hương” (hôn) của hần, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt nàng, khẩu khí rất dễ phát hiện ra là hần đang ghen (Mik: ôi mùi “dấm”)

-“Làm sao có thể.”

-“Vậy thì cho ta thì như thế nào?”

-“Hôn ước chưa bỏ nên không thể.”

Có người không vui, khẩu khí lớn đến nỗi dường như trăm dặm có thể nghe được – “Nếu như không thể bỏ hôn ước được nàng sẽ gả cho hần sao.”

-“Người hồ nhiều lăng nhăng”

-“Trong lòng nàng không có ta.”

Hần căn bản là cổ tình gây sự giống như một tiểu hài tử không ăn vụng được vậy. Khi nàng lấy lại tinh thần cũng phát hiện được ý đồ của hần đang lén mò vào trong áo nàng, vội vàng lên tiếng –“Dừng tay”

Đôi mắt tràn ngập dự ý của hắn nhìn nàng –“Mãn Nguyệt—“ – Nàng quá tàn nhẫn, đến thời khắc này còn kêu ngừng.

-“Thân thể ta không thoải mái.”

-“Vận động sẽ giúp cơ thể khỏe mạnh a, bệnh của nàng sẽ nhanh hết thôi.”

Nếu bây giờ là ban ngày thì Mộc Phi Trần nhất định có thể nhìn thấy khuôn mặt Đường Mãn Nguyệt đang đen thui lại.

-“Người trước kia là dùng cách này để chữa bệnh cho người khác sao?”

Hồng rồi !! Thanh âm của nàng cực kì lạnh lẽo.

Sắc mặt Mộc Phi Trần lập tức nghiêm lại –“Không, ta hứa sẽ giữ mình trong sạch, cũng sẽ không đặt chân đến những nơi đó nữa.”

-“Ta xem Mộc đại thiếu giống như là ngựa quen đường cũ, kĩ xảo cũng thật sự rất linh hoạt a.”

Tình dục trong người hắn cũng biến mất không còn, chỉ còn lại cảm giác mát mát đến tận xương tủy. Xong đời ! Nàng tức giận .. hơn nữa là rất tức giận.

-“Hừ.”

Nghe thấy nàng hừ lạnh, nếu hắn không giải thích .. phỏng chừng cả đời này đừng nghĩ có thể ôm mỹ nhân về. Vì thế hắn nhanh chóng mở miệng biện giải –“Mãn Nguyệt, nàng hiểu lầm rồi, nam nhân trong Dung Nhân Cốc chúng ta cả đời chỉ biết yêu thương thể tử của mình thôi. Nàng còn nhớ vị sư đệ xinh đẹp kia của ta không?”

-“Àn.”

-“Nàng nhìn hắn vẻ ngoài phong lưu như thế chứ kỳ thật hắn cũng rất ngây thơ không khác gì. Cho nên ta càng không có thể a.”

Cuồng phong ngoài cửa sổ vẫn tiếp tục gào thét, tiếng mưa rơi mỗi lúc một dày đặc hơn, ban đêm như vậy là cho người ta có cảm giác tiêu điều, vừa có cảm giác mãnh liệt lại phát sinh một ít bất an.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Mộc Phi Trần, lại nghe được tiếng tim đập của hắn. Đường Mãn Nguyệt lặng lẽ ôm lấy hắn, tiếng mưa gió gào thét ngoài cửa làm cho nàng có chút sợ hãi.

-“Không sợ, có ta ở đây.” – Nhìn thấy bất an trong lòng nàng, hắn nhẹ nhàng trấn an.

-“Không nên ép ta.” – Nàng vùi đầu trong lòng hắn nói nhỏ.

Hắn trầm mặc một lát, sau đó phát ra một tiếng than nhẹ.

-“chờ ta giải trừ hôn ước đã...” – Nàng không nói nữa, chỉ nhẹ thiếp đi trong lòng hắn.

Vì nàng dựa vào hắn nên không thể phát hiện ra trong mắt hắn đang hiện lên một tia tà ác. Trong lòng hắn đang nghĩ không phải chỉ giải trừ hôn ước là xong, nếu nhạc phụ lão đại nhân kia không muốn gả nàng cho hắn, tiểu tử hắn liền đi quá giới hạn a.

***

Cuồng phong tàn sát bờ bãi sau ba ngày rốt cuộc cũng ngừng, trời cũng dần ửng sáng, vài gợn mây trắng cùng làn gió nhẹ man mát thổi qua.

Ngồi trong đại sảnh của phòng trọ uống trà, Đường Mãn Nguyệt một tay chống cằm một tay cầm chén trà, hai mắt chăm chú nhìn vào người ngồi gần cây cột kia

Xác thực mà nói, nữ nhân kia thân phận hình như có chút khác , tuy rằng đối phương là một thân thư sinh, hơn nữa cũng không để lộ ra nửa điểm thân thái kiêu mỵ của nữ nhi nhưng căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm nữ phần nam trang của nàng, có thể kết luận đó chính là nữ nhân. (Đây là lời của Bình Nhi =.=)

Đường Mãn Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm vào người đó, phía sau người ấy lại có sáu tử y nhân .. quả thật là không bình thường.

-“Bình nhi!” – Ôn Học Nhi gọi, hàm ý chứa đựng tâm tình, sáu cái tử y nhân không lưu tình chút tái mà rút kiếm ra khiến cho Ôn Học Nhi mang bộ dáng ai oán

Đột nhiên, Đường Mãn Nguyệt cảm thấy có chút lạnh, nữ tử kia mặt không đổi sắc vẫn thong dong uống trà.

-“Bình nhi, nàng nhìn bọn họ xem, bắt nạt ta, chúng ta rõ ràng là vợ chồng a.” – Ôn Học Nhi như muốn khóc đến nơi, lên án nói

Đường Mãn Nguyệt bất ngờ, tay đang chống cằm liền khụy xuống, cả chén nước trà trong tay cũng hắt ra ngoài, cơ hồ nghĩ là nàng hoa mắt rồi. Biểu tình sư đệ của Mộc Phi Trần thật sự làm cho người ta kinh hoàng a.

-“Ôn Học Nhi, dừng cái lời nói ghê tởm của ngươi lại đi, ngươi đang dọa Mãn Nguyệt của ta đấy.”

-“Bình nhi, nàng xem, sư huynh lại bắt nạt ta” – Có người vẫn không biết chừng mà khiêu chiến năng lực chịu đựng của người yêu

Sau đó một màn kinh ngạc xảy ra, cô nương tên Bình nhi kia nhẹ nhàng thở dài, chỉ mở miệng nói ba chữ -“Ta rất mệt.” – Khiến cho Ôn Học Nhi liền an phận ngồi bên cạnh, bộ dạng như một tiểu con dâu đang kính cẩn nghe dạy bảo vậy.

-“Xem rất thú vị a.” – Đường Mãn Nguyệt quay đầu liền nhìn thấy Mộc Phi Trần không biết lúc nào đã ngồi bên người, vẻ mặt hứng thú nhìn động tĩnh của cái bàn phía trước

- “Nàng là.....”

-“Đệ muội của ta, thê tử của Học Nhi, Đường Môn Thất Xảo Linh Lung Các – Các Chủ Đường Bình Bình, tới để tham gia bài danh bằng ám khí của Bách Hiếu Sanh.”

-“Ôn công tử tựa hồ...” – Nàng định dùng từ có mức độ giảm nhẹ hơn -“Rất sợ nàng ấy” – Cuối cùng vẫn là quyết định nói trắng ra.

Mộc Phi Trần cười ra tiếng, nhẹ nhàng ghé sát tai nàng mà nói -“Đó là bởi vì người đệ muội này tuy không có võ công nhưng đụng đến ám khí, cơ quan thì trong thiên hạ không người đối phó nổi. Chọc giận nàng ta thì có người chỉ còn nước vọng thê than thở, thúc thủ vô sách.”

Cái này đúng là vui sướng khi có người gặp họa a. Đường Mãn Nguyệt nhìn không được liếc mắt nhìn hân -“là sư đệ của ngươi mà.”

-“Vậy thì sao?”

Đường Mãn Nguyệt nháy mắt mấy cái. Di, Ôn Học Nhi đang kề tai nói nhỏ với thê tử. Sau đó Đường Bình Bình liếc nhìn nàng, sắc mặt lập tức có biến hóa

Vừa thấy đệ đệ tiếp nhận một cái hộp gỗ nhỏ màu đen trong tay Đường Bình Bình, Mộc Phi Trần có loại cảm giác không ổn, vẻ mặt đề phòng nhìn sư đệ -“Ngươi muốn làm gì?”

Ôn Học Nhi cười lương thiện đến dị thường -“Đây là lễ vật Bình nhi đưa cho đại tẩu tương lai, có một chút thành ý nho nhỏ.”

Đường Mãn Nguyệt thật sự cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng nhìn đến người bên cạnh sắc diện đang đại biến cũng thay đổi tâm ý mà tiếp nhận -“Cảm ơn”

-“Đó là Tĩnh Tâm Đan mười ngày, chỉ cần ăn một viên là có thì trong vòng mười ngày thân thể đều tĩnh lặng.” – Thanh âm của Đường Bình Bình không nhanh không chậm.

Nghe vậy, Trần sắc mặt Mộc Phi xanh mét.

Ôn Học Nhi cười ha ha.

Ánh mắt Đường Mãn Nguyệt hồ nghi nhìn mấy người trước mặt.

5. Chương 5

Tĩnh Tâm Đan mười ngày – tên cũng giống như tác dụng, chính là khiến cho lòng người ta yên tĩnh như nước, không có quan tâm đến bất cứ chuyện gì. Nghe nói đây là thuốc mà Đường Bình Bình cùng tiểu sư muội của Mộc Phi Trần luyện chế ra, chuyên môn dùng để khắc chế tâm hỏa của người khác.

Ân.... Đường Mãn Nguyệt che miệng cười trộm. Nếu có người nào đó muốn gây rối nàng, nàng nhất định sẽ cho hắn ăn viên này, trong vòng mười ngày, cho dù nàng có đụng tới thân thể của hắn thì hắn cũng ... không làm gì.

Ha ha, thật thú vị.

Nghe nói năm đó với vì viên thuốc nhỏ này mà Mộc Phi Trần từng chế nhạo sư đệ cùng muội phu của tiểu muội, nhưng không ngờ nay lại đến phiên hắn, khó trách Ôn Học Nhĩ ngày đó lại cười vui sướng như vậy.

Lúc ấy nàng rõ ràng nhìn thấy được Đường Bình Bình chính là muốn tạo cơ hội cho trượng phu của mình trút ra oán hận năm xưa, hơn nữa nàng ấy cũng biết phẩm tính bất lương của Mộc Phi Trần cho nên thuốc này cũng coi như là tài trợ miễn phí a ....

–“Không cho phép cười nữa” – Có người then quá hóa giận, đến bây giờ thì hình tượng quân tử khiêm tốn của hắn đã sụp đổ hoàn toàn....

Đường Mãn Nguyệt lập tức thay bộ mặt nghiêm túc nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười

Mộc Phi Trần nắm chặt quyền lại. Nếu không phải nàng uy hiếp nói muốn ăn thử một viên xem công hiệu thế nào thì hắn sẽ không bao giờ đem công dụng của được hiệu nói cho nàng biết, nhưng hiện tại là hắn phi thường hối hận .. cực kì hối hận a...

–“Phi Trần.”

Một tiếng gọi nhẹ làm cho người nam nhân đang tức giận luyện chuyển biểu tình sang kinh hãi –“Mãn Nguyệt.”
– Nàng rốt cuộc cũng chịu gọi tên hắn rồi.

–“Chờ sau khi Bách Hiểu Sanh sắp xếp lại danh bằng xong, người theo ta về Đường gia một chuyến được không?”

–“Được, đương nhiên là được.” –Hắn cũng muốn danh chính ngôn thuận mà ở cạnh nàng. Tuy rằng bảo nàng bỏ trốn như vậy hắn không thể không nhận lỗi, nhưng dù sao danh bất chính, ngôn không thuận, đến lúc đó những người trong cốc cũng vì chuyện này mà muốn trêu tức hắn.

Đường Mãn Nguyệt vừa định nói liền nghe đến một thanh âm cực kì kiều mỵ vang lên –“Trần lang, thì ra chàng cũng đến tham gia bài danh bằng giang hồ luận võ của Bách Hiểu Sanh a, không uổng công ta vất vả đi đến đây sớm.”

Đường Mãn Nguyệt lập tức nhú mày....

Thấy thế, Mộc Phi Trần mày kiếm cũng nhú lại, không quay đầu chỉ hừ lạnh một tiếng –“Khó thấy được Ngọc giáo chủ tự mình đến Hoàng Sơn.”

Đường Mãn Nguyệt mím môi nhìn lại, một nữ tử xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành đang đi đến. Quả thật là rất đẹp ...

–“Mãn Nguyệt, thì ra nàng luôn cự tuyệt ta là vì nàng thích nữ nhân a..”

Nàng ngạc nhiên, thu hồi ánh mắt, như cảm thấy sương mù trong đầu mình vậy. Nam nhân trước mắt nàng tại sao lại trưng ra bộ mặt oán phụ như vậy? Thoạt nhìn thật không ai nghĩ đến hắn là người “thanh phong lãng nguyệt” xuất trần thoát tục a....

–“Nói bừa cái gì thế?” – Nàng vất vả lắm mới lấy lại được thanh âm của chính mình, thiếu chút nữa không khống chế được mà đá một cước vào chân hắn rồi.

–“Ta là một mỹ nam tử tuyệt thế xuất đang ngồi trước mặt thế mà sắc thái nàng vẫn không thay đổi.. thế mà một cô nương xinh đẹp xuất hiện thì nàng liền chăm chú mà nhìn ... đây là đạo lý gì a???”

-“Lại nói hươu nói vượn”

-“Trần lang, tiện nhân này là ai, bằng tư sắc của nàng ta làm sao xứng đáng ngồi cùng bàn với chàng.”

Lời còn chưa dứt thì một cổ kinh phong vội đánh úp đến khiến Đường Mãn Nguyệt cảm thấy hoa mắt, chiếc ghế bên cạnh vừa nãy không có ai ngồi vẫn còn nguyên vẹn thế mà hiện tại lại bị Mộc Phi Trần một chưởng liền đánh gãy, vỡ nát thành vụn nhỏ, nàng cảm giác như có cổ ác hàn từ bàn chân dâng lên...

-“Lời của Ngọc giáo chủ sai rồi. Với tư sắc tiên nhân của giáo chủ đây, Mộc Phi Trần ta phạm phu tục tử không thể đánh đồng được cho nên chúng tôi làm sao dám quấy rầy đến giáo chủ.” – Về mặt Mộc Phi Trần vẫn cười nhưng trong ánh mắt vẫn không mang theo chút ý cười nào, tuy là thái độ khiêm tốn kính cẩn nhưng thanh âm lại mang ý bài xích.

Nhìn thấy ánh mắt “ngoan độc phê huyết” (ý nói ác độc) của mỹ nhân vẫn chằm chằm nàng, Đường Mãn Nguyệt không khỏi cảm thấy bản thân như miếng thịt bò đang ở trên tấm thớt vậy. Nàng không phải là người trong giang hồ, nàng có thể chỉ được ví như sơn dương bị người ta dẫn vào đây thôi ...

-“Trần lang, ta không ngại chàng có dịp thì ăn chơi nhưng mặt hàng như nàng ta thì sao có thể.”

Đường Mãn Nguyệt rốt cuộc cũng nổi giận –“Mặt hàng như ta thì làm sao? Ta nợ người cái gì sao? Còn nữa, ai cùng hấn có dịp mà chơi đùa chứ? Bồn tiểu thư không phải là nữ tử lầu xanh, nếu hấn muốn chạm vào còn phải xem bồn tiểu thư ta có vui hay là không vui nữa. Huống chi, cho dù ta và hấn có quan hệ gì thì có liên quan gì đến người sao?”

Mộc Phi Trần nhin không được mà mở miệng cười. Sớm nhìn ra căn bản nàng không phải chỉ là hạt tiêu nhỏ, cho dù ngày thường có ngụy trang cỡ nào đi chăng nữa nhưng đến thời khắc mấu chốt thì liền như núi lửa bùng nổ a, khí thế phi thường này quả là giống một con cọp mẹ.

Phía sau cây cột của có ánh mắt hứng thú đang rình coi. Người có thể làm cho sư huynh coi trọng quả nhiên có chỗ đặt biệt.

-“Học Nhi” – Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, hàm chứa sự bất đắc dĩ.

Ôn Học Nhi đành phải tươi cười bước ra- “Aiz nha, ta chỉ tò mò chút thôi.”

Đường Bình Bình bất đắc dĩ lắc đầu. Không hổ là là người được tiểu sư muội nhà mình bầu chọn là người có tiềm chất bà tám nhất. Biết rõ là đại sư huynh có tính rất xấu mà còn tạo cơ hội cho hấn gia chỉnh nữa, thật không hiểu phu quân của nàng làm cái gì mới tốt đây.

-“Bị Ngọc Phương Thục để ý .. cái này, đại tẩu tương lai một tác cũng không nên rời khỏi sư huynh, tuy rằng người hấn đây ý nghĩ xấu” – Đường Bình Bình nói nhỏ với Mãn Nguyệt.

Sau đó lại hướng về người bên cạnh, cười –“Mộc Đại ca chính mình ứng phó đi” – Sau đó lại nói tiếp với Ôn Học Nhi –“Có muốn đi cùng ta đến gặp Bách Hiểu Sanh không?”

-“Đi, như thế nào lại không đi! Nàng hiện tại đang có bầu, ta nhất định phải theo hộ vệ bên cạnh nàng, bảo đảm cho con ta an toàn ra đời.”

Đường Mãn Nguyệt không dám tin nổi, nhìn chằm chằm vào sáu người tử y vệ cũng theo phu thê Ôn Học Nhi ra ngoài. Chẳng lẽ bọn họ không thấy rằng không khí trong đây rất khẩn trương sao? Vẫn là để nàng đối diện với cái đồng sư môn hỗn loạn này, cho dù nhìn đồng môn chết trước mắt cũng không đáng thương một chút sao?

Không thoải mái.

Đường Mãn Nguyệt ngay cả giả bộ cười cũng không nổi, trước mắt nàng là một nam một nữ, nam thì dùng ánh mắt chăm chú cháy bỏng như muốn nướng chín nàng, còn nữ thì như muốn dùng dao kiếm lăng trì nàng...

Đây là tình hình gì a, nàng nên té xỉu hay là tìm kế đào binh đây ???

***

Thời tiết tháng tám quả là oi bức, ban đêm ngủ vẫn không an ổn tí nào, Đường Mãn Nguyệt bước xuống giường, đẩy cửa sổ ra. Mộc Phi Trần luôn thích giúp nàng đóng cửa sổ lại nhưng thời tiết hôm nay giống như lò lửa vậy khiến cho nàng không thể không mở cửa mà hưởng chút gió trời a.

Mấy ngày này càng lúc càng có nhiều người dừng chân trong giang hồ lui tới, toàn bộ khách sạn dưới chân núi này dường như đã đầy người, những người đến sau không thể nào tìm được nơi để nghỉ tạm.

Tuy rằng nàng cùng Mộc Phi Trần vẫn ở chung một gian phòng như trước nhưng ba ngày nay nàng vẫn không thấy hắn đâu cả. Người trong giang hồ không chỉ thần bí mà đôi khi cũng bề bộn rất nhiều công việc.

Phía trước cửa sổ, ánh trăng có vẻ mờ màng xuyên qua từng kẽ lá. Đầu óc Đường Mãn Nguyệt lúc này hiện lên một tia mê mang. Nàng với hắn thật sự có thể ở cùng nhau không?

Nàng thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, thật sự có thể thích ứng với kiếp sống giang hồ sao? Nàng có thể sẽ liên lụy đến hắn hay không? Hay nàng cũng có thể sẽ làm hắn dần cảm thấy chán ghét?

Lòng nàng như rối tơ vò... Đột nhiên có một thân ảnh tiến vào, phi thân lên lầu..

Nàng nhìn người bên đang ở trước cửa sổ, vẻ mặt trêu tức.. Đường Mãn Nguyệt có chút không tự nhiên liền lùi sau hai bước.

Mộc Phi Trần nhảy vào, sau đó lại đem nàng ôm chặt vào lòng –“Đang đợi ta sao?”

-“Chỉ là thời tiết nóng, ngủ không được.”

-“Ta mang nàng đi tắm rửa.”

Nàng vội vàng bắt lấy tay hắn –“Đêm hôm khuya khoắc, quên đi.” – Hắn lúc nào cũng vừa nghĩ liền làm ngay, không một chút quan tâm nào đến thời gian.

-“Nhưng nàng không phải không ngủ được sao?” – Hắn vô tội hỏi lại.

-“Nhưng cũng phải nửa đêm lại ra ngoài tắm rửa.”

-“Muốn làm gì thì liền làm, không cần băn khoăn nhiều như vậy, ta đưa nàng đi.”

Không biết vì sao, Đường Mãn Nguyệt dường như cảm thanh âm của người nào đó có chút hương vị tà ác.

-“Quên đi, ta đột nhiên muốn đi ngủ.”

-“Mãn Nguyệt—“

-“Ngọc giáo chủ đến tìm ngươi đấy.” – Thời điểm này nàng tốt nhất nên nói sang chuyện khác.

-Mộc Phi Trần liền hứng trí, ôm lấy nàng tiến vào giường

-“Nàng không hỏi là chuyện gì sao?”

-“Đoán được”

-“Đây có phải gọi là “Tâm hữu Linh Tê nhất điểm thông” không?” (trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông- Trích trong chùm thơ “V Đề” của Lý Thương Ẩn) (Mik: đại ý muốn nói là Mãn Nguyệt cũng biết cảm thông cho hắn ^^)

Nàng lại bị hắn trêu chọc .. đại khái là .. a .. um .. sau đó lại bị người nào đó áp lên giường mà hôn không dứt, một lúc lâu sau vẫn không nói được câu nào

***

-“Nàng ta có làm khó dễ nàng không?”

-“Kỳ thật không có.” – Nhưng chính là nàng ta cũng chưa từng nói một câu nào dễ nghe đối với nàng.

Lông mày tinh tế có chút nhíu mày, lười nhác nói –“Mấy ngày này nàng ta cũng không có hành động gì thái quá. Có điều, nàng vẫn phải đề phòng thì hơn.”

-“Nghe qua có chút phiền phức” – Nhớ ngày đó nàng cũng bị những nữ tử ái mộ tiểu Hầu gia ghen ghét, cho dù là đối người khác nhưng nàng vẫn là đối tượng để đồng bào nữ nhân ghen ghét, cảm giác như chính mình thật sự mang vận rủi a.

Hắn cười lên tiếng –“Yên tâm, ta sẽ không để nàng ta làm thương tổn đến nàng. Nếu ngay cả nữ nhân của mình mà cũng không bảo vệ được thì Mộc Đại Thiếu ta sẽ không lẫn lộn trên giang hồ.”

Đường Mãn Nguyệt trên mặt ửng hồng. Người này thật sự là không thể ngăn miệng hắn lại được, cái gì gọi là “nữ nhân của hắn”....

-“Có điều, ta cũng có chuyện cần hỏi” – Thanh âm Mộc Phi Trần trầm ấm, mang theo tia mỉa mai hoặc –“Nàng chừng nào sẽ đem bản thân giao lại cho ta.”

Không thể nhịn được nữa, không thể ôn nhu mà nhịn rồi... vì thế Đường Mãn Nguyệt đột phát .. dùng hết sức đem người nào đó đập xuống giường, xấu hổ kêu to –“Người đi chết đi.”

Phòng bên cạnh đột nhiên có người rời giường, vẽ mặt kinh hãi.

- “Học Nhĩ, ngủ.” – Thanh âm bình thản vang lên phía sau.

-“Có động tĩnh.”

-“Được rồi, ngày mai bảo Từ Tử Ảnh bảo hộ ta.”

Vì thế, Ôn Học Nhĩ lập tức bò lại lên giường. Đáng tiếc là không thể nghe được gì.. thật là lãng phí khi hắn tìm ra một chỗ tốt như vậy. Thật không biết sư huynh làm chuyện gì quá đáng mà khiến cho vị thiên kim tiểu thư kia tức giận như vậy.

***

“Ngũ Nhạc bất khán Sơn , Hoàng Sơn bất khán Nhạc”

(có nghĩa là đã đến Ngũ Nhạc thì không cần đi xem những núi khác, nhưng nếu đã nhìn thấy núi Hoàng Sơn thì không cần xem núi Ngũ Nhạc nữa , bởi vì Hoàng Sơn được coi là núi đẹp nhất Trung Quốc)

Đón gió núi khoan khoái nhẹ nhàng thổi qua mang theo chút ẩm ướt của núi rừng, những cây thập phần khiến cho người ta cảm thấy hưng trí khi được du sơn ngoạn thủy ở đây, Đường Mãn Nguyệt đi theo Mộc Phi Trần đến nơi mà Bách Hiểu Sanh tổ chức “giang hồ bài danh bằng” – Hoa Sen Phong.

-“Cẩn thận.” – Hắn đứng lúc ôm chặt lấy nàng tránh cho nàng trượt té.

-“Hoàng Sơn thật đẹp” – Về mặt Đường Mãn Nguyệt hưng phấn làm cho Mộc Phi Trần tâm tình cũng phần chấn gấp bội.

Giúp nàng phủi bớt một vài lá của cây Bát Diệp bám trên tóc, hắn cười sùng sục –“Chờ sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ mang nàng đi chu du đại nam giang bắc.”

Đường Mãn Nguyệt cảm thấy phía sau lưng dường như có một ánh mắt đang muốn thêu dệt nàng vậy, cắn môi dưới, nàng trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng nói –“Người muốn hại chết ta sao?”

Mộc Phi Trần hướng mắt ra sau, chống lại ánh mắt “phê huyết” (muốn thấy máu) của Ngọc Phượng Thục, mày kiếm hắn nhíu lại, sau đó quay đầu, nở nụ cười yếu ớt –“Ta làm sao có thể hại nàng được, sủng nàng còn không hết a.”

Những lời này vừa nói xong thì đột nhiên có người nào đang cố gắng lắng tai nghe liền nhất thời trượt chân, xém chút nữa là rơi xuống vách núi.

Mộc đại thiếu âm hiểm xảo trá vậy mà lại đi ăn hiếp nữ nhân.. Haiz, bây giờ là ban ngày, lại còn không để ý đến giang hồ đồng đạo hai bên, thế mà vẫn cứ nhiên liếc mắt đưa tình, chẳng phải hắn lớn mật muốn cho Ngọc giáo chủ xấu hổ sao?

-“Sư huynh, người cứ từ từ đi, ta đi trước a.” – Vừa nói xong, Ôn Học Nhĩ liền phi thân đi, rời xa cái nơi “nguy hiểm” này.

Nhìn từng người từng người nhanh chóng phóng qua, Đường Mãn Nguyệt cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng có đôi chút xấu hổ, giật nhẹ tay áo của Mộc Phi Trần, thúc giục hắn –“Chúng ta cũng đi nhanh đi.”

Hắn cao giọng cười, dắt tay nàng –“Gấp cái gì, đi lên cũng không có người thỉnh cơm, chúng ta cứ đi chậm thôi.”

Được hắn nắm tay ở núi rừng như vậy, Đường Mãn Nguyệt đột nhiên có cảm giác hạnh phúc. Nàng ra khỏi khuê các, đến thế giới bên ngoài biển rộng trời cao .. có lẽ gặp được hắn cũng là duyên phận.

Không biết đi bao lâu rồi, bỗng có tiếng nước chảy truyền đến bên tai.

-“Có tiếng nước chảy” – Nàng cười tươi

-“Nàng mệt sao?” – Nhìn xem trán nàng lấm tấm mồ hôi, hắn nhanh chóng lấy khăn tay trong bao đồ ra cẩn thận lau cho nàng –“Đến bên dòng suối nghỉ ngơi chút đi.”

-“Được.”

Đầu nguồn nước suối vẫn chậm chậm chảy nhưng theo dòng nước lại dần dần thành lớn, cuối cùng là đổ xuống một thác nước cao.

Đường Mãn Nguyệt ngồi bên cạnh dòng suối, uống mấy ngụm nước rồi lại lấy khăn ướt lau mặt.

Mộc Phi Trần ngồi lại một gốc cây cổ thụ nhìn nàng, trên khuôn mặt đang lộ ra ý cười ấm áp, ánh mắt ôn nhu.

Mãn Nguyệt hôm nay mặc một chiếc áo màu nhạt, mái tóc đơn giản còn được cài thêm một cây quạt xèo ra bao trọn lấy, hơn nữa làn da của nàng trắng như ngọc, mặt mày xinh đẹp lại ở khung cảnh thanh sơn nước biếc này khiến cho người ta không khỏi động tâm.

Nàng là nữ tử có thể khiến cho người ta có cảm giác thoải mái, tuy rằng thân thể hơi đầy đặn, nhưng không hề tổn hại chút nào đến gương mặt xinh đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm một cỗ ý nhị...

Nhưng vừa nghĩ đến Tử Minh, Mộc Phi Trần không khỏi nhíu mày. Cái tên tiểu tử háo sắc ấy cũng dám vui đùa với Mãn Nguyệt vài năm, thật sự là đau đầu, hắn tuyệt đối sẽ để tên tiểu tử ấy chiếm tiện nghi.

Chỉ cần nghĩ đến Mãn Nguyệt từng ngày cười ngọt ngào, thân mật quấn lấy Tử Minh khiến cho cơn tức giận trong lòng hắn không sao dập tắt được. Lúc còn ở Linh Bảo Tự, hắn thật sự muốn cho tên tiểu tử kia mấy quyền để trút giận.

-“Có cá a, Phi Trần, trong nước có cá a.”

Hắn bẻ một nhánh cây, chậm rãi đi đến, nhìn vào dòng nước xanh biếc, tiện tay vung chưởng lực lên, chỉ trong nháy mắt hai con cá lớn vẫn còn giãy dụa đang nằm trên nhánh cây trong tay hắn.

-“Nàng muốn nướng sao?”

-“Đương nhiên.”

Sau đó Đường Mãn Nguyệt ôm chân ngồi một bên xem hắn tạo lửa rồi đem cá rửa sạch.

-“Đây là cách sống của người giang hồ sao?” – Nàng rất ngạc nhiên

-“Cũng có thể vậy, du sơn ngoạn thủy, hành tẩu nơi nơi, không hỏi thế sự, dương dương tự đắc.”

Nàng đánh giá hắn, cười yếu ớt –“Nếu không biết người, ta thật sự đã nghĩ người chỉ là một thư sinh yếu ớt.”

Mộc Phi Trần vui đầu vào nướng cá, nhưng cũng không quên liếc nhìn nàng một cái, cười nói –“NXhỉ nhìn vẻ bề ngoài đơn thuần, ta cũng chỉ nghĩ rằng nàng là thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng không có việc gì làm.” Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác, hắn thật cao hứng khi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt lại khác biệt như thế, lúc ấy hắn đã phát hiện ra, nàng thật sự là một khối trân bảo quý hiếm.

-“Ta rất tò mò về binh khí của người, người có binh khí sao?”

-“Nàng muốn nhìn ?”

-“Ân”

Mộc Phi Trần giơ tay lên, rút ra một chiếc bạch ngọc phiến (quạt trắng) đặt lên tay nàng.

-“Vẽ thật đẹp a.” – Mở quạt, Đường Mãn Nguyệt nhìn vào bức trang sơn thủy trên đó mà cảm thán không thôi. Các bức họa đều rất đặc sắc, ngòi bút mạnh mẽ mà hùng hậu, lại còn có nét chữ cứng cáp nữa... đúng là bức sơn thủy này như có linh khí vậy làm cho tâm trạng người ta bỗng cảm thấy vui vẻ.

Khóe mắt hần mỉm cười. Aiz, quả nhiên là tiểu thư, vẫn luôn đặc biệt chú trọng đến sơn sơn thủy thủy rồi lại suy ra tính tình từ mấy cái đồ vật vô dụng ấy, nếu đổi lại là người giang hồ, chỉ sợ chỉ tán thưởng khung làm nên bạch ngọc phiến này thôi.

-“Có quạt thật rất mát nga.”

Lần này, ngay cả miệng hần cũng không ngậm lại được. Trời a, bình khí nổi tiếng của Mộc Phi Trần thế nào bây giờ lại bị người ta ... lấy để quạt mát nha.

Mùi cá nướng dần dần lan tỏa trong không khí, bụng Đường Mãn Nguyệt bắt giác bắt đầu sôi lên.

-“Nha, xem.”

-“Thơm quá.” – Một bên nàng vừa ăn, sau đó lại nhìn hần cười ngọt ngào.

Ánh mắt Mộc Phi Trần càng lúc càng căng thẳng. Nàng thật sự là vô tâm a, một chút cũng không biết là bản thân có ảnh hưởng rất lớn .. hiện tại hần đang kìm nén bản thân trước cái nụ cười ngọt ngào đầy dụ hoặc đó của nàng a.

Nghĩ đến Tình Tâm Đan, trong lòng hần thầm tức giận. Nếu thật là nàng cho hần ăn cái viên đó để giúp hần khắc chế tâm hỏa .. chỉ e cả đời này sẽ bị Học Nhĩ cười đến chết mất thôi!!!

Vì thế .. chỉ còn tiếp tục ... NHẢN.

***

Đường Mãn Nguyệt bị người nào đó ôm lôi đi ở Hoa Sen Phong trong lúc nàng đang ngủ.

Nàng bị tiếng người ồn ào à làm cho bừng tỉnh, mơ màng nhìn quanh liền thấy người đông nghìn nghịt...

-“Ngủ no rồi sao?” – Thanh âm trêu tức ghé sát tai nàng.

-“Nha!!” – Nàng cả kinh, bởi vì khuôn mặt gần như vậy làm cho nàng bất ngờ hoảng sợ, thân mình theo bản năng đổ ra sau

Hần đuổi tay đem nàng ôm vào lòng một lần nữa, Mộc Phi Trần cười nói –“Cẩn thận một chút.”

Cảm thấy được một ít tầm mắt kinh ngạc, nàng nhìn hần nói –“Để ta xuống dưới.” – Cho dù người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng nàng dù sao cũng là khuê nữ, ở trong lòng nam nhân như vậy thật không phải cho lắm ...

Mộc Phi Trần vẫn xem như không có việc gì, nhìn quanh một vòng –“Không cần quan tâm đến bọn họ, nếu nàng còn buồn ngủ thì cứ ngủ thêm một hồi đi.” – Dù sao hần cũng đang rất muốn hưởng thụ cảm giác được ôm nàng trong lòng.

Hần thật đúng là không ra sao cả, không phát hiện nàng tỉnh bởi vì người trong này đang nhìn chằm chằm nàng sao?

-“Đôi mắt sinh trưởng trên khuôn mặt, người ta muốn xem thì chúng ta cũng không ngăn được, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên đi.” – Hần nhìn quanh, tiếp tục nói –“Ở đây rất nhiều chuyện bất bình, hơn nữa nơi này cũng có rất nhiều giang hồ, hần tử, nàng vẫn là nên nằm yên trong lòng ta thì tốt hơn.”

Đường Mãn Nguyệt trở mặt.. Đây là kết luận của hần sao.?

Hần giúp nàng điều chỉnh lại tư thế, trên mặt mang theo ý cười sâu sắc –“Tiếp tục ngủ đi”

Nàng nhin không được đá hần một cái. Ngủ?? Nàng giờ khắc này mà còn ngủ được thì mới thật là kì lạ a!

Mộc Phi Trần vẫn là tiếp tục nhìn giai nhân trong ngực mà tươi cười rạng rỡ, hai tay hắn càng ôm chặt nàng vào lòng, hoàn toàn không để ý đến thắng thua thắng bại trên lôi đài.

-“Mộc đại thiếu, Mộc biểu muội, chào.”

Hai người vừa nghe tiếng liền nhìn thấy vẻ mặt nghiêng ngả của Thích Thất Thiếu, ánh mắt sáng ngời đang ngồi cách bọn họ chừng 5 bước.

-“Ta không phải họ Mộc.”

Thích Thất Thiếu cười hì hì trả lời –“Nàng là biểu muội của Đại thiếu, đương nhiên cũng chính là Mộc biểu muội”

-“Thất Thiếu, ngươi không mang đao pháp của Thích gia đi luận tranh đang bài sao?” – Sắc mặt Mộc Phi Trần vẫn không đổi, trêu chọc huynh đệ.

-“Nhìn chung thì phong cảnh bên này tốt hơn, ta tự nhiên muốn ở đây xem diễn.”-Hắn cười híp mắt

- “Tùy ngươi.”

-“Cám ơn.”

Nghe bọn họ nói chuyện, sắc mặt nàng đen thui lại. Quả nhiên là cùng chủng loại mới có thể trở thành bạn tốt của Mộc Phi Trần..=.

Thích Thất Thiếu đang ngồi đột nhiên rùng mình.

Mỹ nhân trong ngực vẫn không có việc gì, chỉ thấy Mộc Phi Trần phát phát tay đang thu mấy cây ngân châm vào trong tay áo, hướng xuống người đang ở trong lòng trêu đùa –“Ngồi xa sẽ tốt hơn, không bằng chúng ta lên cây thì thế nào?”

Đường Mãn Nguyệt không kịp phản đối đã bị hắn ôm nhảy lên một cái cây cổ thụ to, vững vàng ngồi trên cành cây.

Cảm giác được người mình đang ôm trong lòng có chút run, Mộc Phi Trần hoài nghi hỏi –“Nàng sợ sao?”

Nàng gật gật đầu, vụng trộm liếc xuống dưới đất. Oa. Hảo cao! Sợ a!

Hắn cười trộm, thanh âm thấp phần ôn nhu –“Không có việc gì đâu, có ta ở đây..”

Chính là có hắn nên mới càng sợ hãi.. Có điều, lời này nàng cũng sẽ không nói ra.

-“Thoải mái .. thoải mái a... Ta tuyệt đối sẽ không để nàng ngã.”

-“Ta biết..” – Nhưng nàng vẫn sợ a.

-“Vậy thì đành phải dời lực chú ý của nàng thôi.” – Thanh âm của Mộc Phi Trần lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Sau đó, Đường Mãn Nguyệt liền có cảm giác bị ôm chặt hơn, một đôi bắt đầu ngấu nghiến nàng, nàng không hề e sợ vấn đề độ à lại bắt đầu lo lắng đến việc thất thân a .. Đó là vấn đề lớn a!

Một vài thanh âm vừa choáng váng cùng với vui sướng dưới tán cây vang lên.

-“Aiz, như vậy thật không có đạo đức công cộng a, ngươi không biết bên dưới tán cây này có người sao? Các ngươi “hoạt động” mạnh như vậy khiến lá cây rơi hết vào người ta này.”

-“Bạn hữu trên cây này, không im lặng được sao?”

-“Muốn làm cái gì, cẩn thận không Lão Tử ta tấn ngươi.”

“.....”

Đường Mãn Nguyệt xấu hổ, vung quyền đánh vào Mộc Phi Trần một cái, e lệ dấu mặt vào trong lòng hắn, không dám ngẩng đầu lên.

-“Di, Mãn Nguyệt, hôm nay nàng đổi áo yếm rồi a.”

Cả kinh, nàng cúi người xuống. Thì ra vạt áo của mình bất tri bất giác lại bị Mộc Phi Trần hoàn toàn cởi bỏ, lúc này ngực nàng đang lộ ra cái yếm màu hồng cánh sen. Nàng luống cuống kéo vạt áo che lại, mặt đỏ tai hồng không che dấu nổi xuân sắc...

- “Nhắm mắt lại, không được xem.”

-“Nhưng ta thấy rồi, làm sao bây giờ?” – Về mặt vô tội hỏi.

-“Vậy thì quên đi.” – Nàng lập tức trả lời hần

-“Nga ~” – Hần thở dài sâu xa sau đó tiếp tục bốn cột –“Không thể nào quên được, làm sao bây giờ?”

Đường Mãn Nguyệt đỏ mặt, gắt gao trừng mắt nhìn hần, nàng nghiêng răng nói –“Vậy thì đập đầu ắt trí nhớ đi.”

-“Ha ha..” – Có người thản nhiên cười to. Âu yếm cùng đùa giỡn với nữ nhân quả nhiên tư vị khác hẳn a.

Thích Thất Thiểu vẫn chăm chú nhìn lên cây nhưng nụ cười bắt đầu có chút ái muội. Hần đứng lên, không nói gì, đi về phía sau gốc cây, vừa rồi nhánh cây có chút lay động ....

Mộc Phi Trần càng càn rỡ cười to hơn, Đường Mãn Nguyệt thật sự muốn cắn cho hần một phát nhưng chưa kịp hành động đã bị người nào đó giam hãm đôi môi của nàng lại.

Thật ra, sau lưng cánh tay đặt sau lưng của Mộc Phi Trần đang cầm một con rắn nhỏ màu xanh, hần dụng lực điểm vào khoảng bảy tấc cách thân rắn khiến cho nó phun nọc độc ra ngoài, đầu rắn cũng buông lỏng xuống...

Ngọc Phượng Thục, người chính là khiêu chiến trước, đừng trách ta không lưu tình nể mặt! Hần hạ mi mắt che khuất ánh mắt đang đăm đăm sát khí.

Thích Thất Thiểu vẫn chú ý động tĩnh, vừa nhìn thấy con rắn trên cây rơi xuống, ánh mắt hần cũng căng thẳng, bất động thanh sắc đem nó nhét vào tay áo. Quả nhiên vẫn là động thủ.

Sư muội, nàng đến tột cùng là dự đoán được kết quả gì? Thích Thất Thiểu nhìn vị trí của Ngọc Phượng Thục, trong lòng thở dài, ánh mắt hiện lên chút bi thương.

6. Chương 6

Hoa Sen Phong ban đêm vẫn náo nhiệt, lời dài vẫn tiếp tục luận võ.

Vì danh .. vì lợi ... cho dù là bị biết bao vết thương đao kiếm nhưng người trên giang hồ vẫn muốn nóng lòng giành lấy danh hiệu.

Giang hồ trong khắp núi này tùm năm tùm ba cùng một chỗ vừa uống rượu vừa ăn thịt thỏa thích .. vui cười mắng giận đều rất thật tình.

Đường Mãn Nguyệt ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn Mộc Phi Trần đang thuần thực nướng những món ăn thôn quê.

Không đúng!!

Mộc Phi Trần hôm nay thật khác ngày thường, động một chút thì “sắc tâm” liền nổi lên, nàng có cảm giác như hần vừa trúng phải xuân dược hay sao đây. Tay phải nàng xoa xoa cánh môi bị người nào đó làm cho sưng đỏ lên, đôi mi thanh tú chột run run.

Từ sau khi leo xuống khỏi cây, hần cường ngạnh đem một khối ngọc màu hắc tím đeo vào cổ nàng, khối ngọc ấy giống tỏa ra hàn khí làm cho nàng không cảm thấy thời tiết khô nóng nữa.

Theo thói quen nàng mím môi lại nhưng cánh môi sưng đỏ khiến nàng ăn đau.. nghĩ đến người nào đó không biết kiềm chế, nàng cảm tức liếc nhìn hần một cái sau đó không thêm nói chuyện với hần nữa.

- “Mãn Nguyệt,nàng đói bụng lắm sao.”

Tuy rằng nàng muốn tiếp tục hờn dỗi hần nhưng nàng thật sự rất đói bụng cho nên Đường Mãn Nguyệt đành nuốt phần nộ vào lòng tiếp nhận món thịt nướng trong tay hần.

Cũng có người nào đó cố tình không để ý mà vẫn vô tư cầm que xiên thịt thả đến ngồi cạnh nàng.

Nàng không nói gì, ngồi dịch sang trái..

Hần vẽ mặt vẫn vô tư nhích sang bên nàng

Thật sự là ăn không vô a, Đường Mãn Nguyệt ngừng ăn, quay đầu nhìn hần –“Người rót cuộc là muốn thế nào?”

-“Muốn ăn cùng nàng a.” – Nụ cười của hần nhẹ nhàng như làn gió xuân đang thổi.

-“Ta không phải ngu ngốc” – Nhắc nhở hần một chút

-“Nếu thế thì tốt rồi” – Hần không khỏi nói thềm một câu

-“Cái gì?”- Nàng không nghe lắm chứ

Vì thế, hần hào phóng ghé sát tai nàng –“Nếu nàng không thông minh thì hiện tại ta khẳng định đã đem nàng ăn sạch rồi, chứ đâu cần khiến ta hằng đêm lo lắng không thể ngủ yên như thế này.”

Oanh! Nàng tức giận.. dùng ánh mắt như phượng hoàng muốn phun lửa nhìn chằm chằm hần, cắn răng ... xấu hổ ...giận dữ nhưng cũng không thể nói được chữ nào

Đường Mãn Nguyệt xấu hổ giận dữ muốn chết. Nam nhân này rót cuộc da mặt được làm bằng cái gì thế ???

Xem nàng trợn mắt, hai má ửng đỏ khiến cho tâm tình của Mộc Phi Trần cũng tốt lên. “Ăn” không được nàng cũng khiến cho tâm tình hần khó chịu.. chẳng lẽ hần đùa giỡn nàng nhiều quá đến mức nghiện rồi sao???

-“Tranh thủ lúc còn nóng ăn đi, để nguội sẽ không ngon đâu, nàng không phải rất đói bụng sao?” – Hần biểu lộ thân thiết.

Hần còn mặt mũi mà nói sao .. Rót cuộc là ai luôn luôn phá hư tâm tình của nàng! Đường Mãn Nguyệt xoay người về hướng khác, quay lưng về phía hần

Hần cười cười, sau đó cũng quay lưng lại, dựa vào nàng, cùng nàng ngồi chung trên tảng đá.

Nhắm mắt làm ngơ , nàng cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể của hai người lúc này.. khóe miệng Đường Mãn Nguyệt cười nhẹ, nhìn cây thịt nướng trong tay nàng.. lại có cảm giác muốn ăn tiếp.

-“Ngồi sao trên bầu trời, gió núi nhẹ nhàng thổi, khung cảnh này thật rất thích hợp để tâm tình suốt đêm a.”

Đường Mãn Nguyệt vẫn tỏ ra có tai mà như điếc, chỉ tiếp tục ăn thịt nướng, nghĩ rằng –“Mặc kệ người nào đó khiêu khích, ta càng không thèm hưởng ứng, xem coi người thế nào?”

-“Trước kia ta cũng có xem qua không ít câu chuyện, tài tử cùng giai nhân dưới ánh trăng lập ước định, sau đó dắt tay nhau bỏ trốn, cuối cùng thì tổ chức tiệc hỉ.”

Hần thật sự là nhàm chán.

-“Không bằng chờ sau khi nàng về nhà, ta cùng nàng đi ngắm trăng, sau đó lại bỏ trốn, vì yêu mà bất chấp tất cả ...”

Thật sự là càng nói càng thái quá, nếu nàng có thể quang minh chính đại cùng hần chạy lấy người,há cũng chẳng phải sẽ làm xấu thanh danh của hần sao ? Trí tướng tượng của hần quả thật rất phong phú.

Bỗng nhiên, Đường Mãn Nguyệt lập tức ngừng động tác, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào một vật thể đang hướng đến chân nàng — ánh trăng chiếu xuống khiến nàng thấy rõ một con rắn chừng năm tấc !!!

-“Rắn a –“ – Nàng quăng que thịt đi, hốt hoảng la to

Mộc Phi Trần tức tốc ôm nàng vào người, ngón ra hấn cắn ra kinh phong nhắm thẳng đến con rắn nhỏ.

Máu của con rắn nhỏ loang ra thành một vũng, ánh mắt của hấn lúc này rất âm lãnh.

Như vậy người thật sự muốn ép ta động thủ sao?

-“Có rắn...”

Vỗ vỗ người đang sợ hãi trong lòng, thân thể mềm mại của nàng run run, hấn ôn nhu thì thầm –“Không có việc gì, không sợ.”

-“Phi Trần.. ...Có rắn ...” – Nàng vùi đầu trong ngực hấn, khóc nức nở

-“Ngoan, không sợ” – Nhẹ nhàng xoa xoa lưng nàng, hấn giống như là đang dỗ một tiểu hài tử vậy.

-“Ta không muốn ngủ ở đây..”

-“Nàng đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Người trong ngực hấn cũng dần dần yên ổn lại, hô hấp vững vàng hơn, thân mình thả lỏng , đúng là đang ngủ.

Mộc Phi Trần không khỏi mỉm cười, ôm lấy nàng, tìm một chỗ cản gió để nghỉ ngơi.

Lửa trại trên núi vẫn còn sáng, tiếng nói của những người khác vẫn còn vụn vặt vang lên nhưng nhìn khuôn mặt của nàng đang an ổn ngủ trong lòng hấn khiến hấn cảm thấy rất hạnh phúc, không kìm lòng được hấn lại cúi người hôn lên đôi môi vẫn còn sưng đỏ của nàng.

Sau đó, hấn lại rút từ trong tay áo ra một túi hương để vào trong thắt lưng nàng, rồi lại lấy ra một bình sứ, đem một thuốc trong bình vẽ loạn lên cổ nàng, cổ tay cùng với mắt cá chân ...

Mọi chuyện hết thảy hấn đều phải cẩn thận!!

Nhìn Đường Mãn Nguyệt vẫn ngủ say khiến cho ánh mắt của hấn liền tràn đầy yêu thương

-“ Mãn Nguyệt, có đôi khi ta thật hoài khi không biết nàng có phải hạ Cổ cho ta không.. nếu không tại sao ta lại yêu nàng nhiều đến vậy” – Thanh âm hấn nhẹ nhàng phiêu tán trong gió .. không lưu lại bất cứ dấu vết gì.Đúng là lá gan của con người cũng do rèn luyện mà thành.. Đường Mãn Nguyệt mấy hôm nay gặp không biết bao nhiêu loài bọ sát xương sụn, ban đầu cũng khiến cho nàng thất thanh hét lên nhưng dần về sau cũng không hề ngạc nhiên chút nào, tuy rằng sắc mặt vẫn khó nén được sự tái nhợt ... dù sao thì nàng cũng trưởng thành lên rất nhiều.

Bọn họ không giống với những người đến tham gia cuộc luận võ tranh bài danh trong giang hồ, trừ bỏ những ngày ngủ lại trên núi, đại đa số ban đêm đều quay lại phòng trọ dưới chân núi mà nghỉ ngơi.

Nằm trên lưng Mộc Phi Trần, bọn họ đang đi xuống núi..

Đường Mãn Nguyệt nghe bên tai có tiếng nước truyền đến.

-“Người không phải nói trên núi có ôn tuyền (suối nước nóng) sao?”

Mộc Phi Trần nghe vậy liền thở dài

-“Làm sao vậy?”

-“Mãn Nguyệt, nàng thật sự muốn khiêu chiến với “tu vi thánh nhân” của ta sao?”

Đường Mãn Nguyệt lập tức trầm mặc, im miệng lại .=.

-“Mấy ngày nữa, ta mang nàng đến đó.”

-“Ân.”

-“Vậy bây giờ nàng nằm trên vai ta mà ngủ một lát đi.”

-“Người có mệt không ?”

Bị nàng hỏi một câu như vậy, hấn liền cười, ngữ điệu thoải mái –“Nàng cảm thấy ta sẽ mệt sao?”

Nàng ôm lấy cổ hắn –“Nếu ta có võ công, người sẽ không mệt mỏi như vậy đây đúng không?”

-“Mãn Nguyệt —“

-“Ta không nói nhưng không có nghĩ là ta không biết.”

-“Không có việc gì đâu.”

-“Là nàng ta sao?” – Có phải là Ngọc Phượng Thục – người luôn làm cho nàng đứng ngồi không yên không?

-“Nếu nàng còn nói nữa ta sẽ có biện pháp khiến nàng im lại a.” – Hắn cười rộ lên nhưng không có chút hảo ý nào cả.

Đường Mãn Nguyệt lập tức im lặng. Nam nhân này lại uy hiếp nàng như vậy, ngay cả hảo tâm của nàng cũng bị hắn gạt đi.

Bọn họ nhanh chóng xuống núi quay trở lại phòng trọ.

Vừa đến phòng trọ bọn họ liền gặp người .. bởi vì người đầu tiên mà bọn họ thấy lại chính là Tử Minh

Bên trong phòng trọ to như vậy, hắn lại ngồi ở cái bàn đối diện cửa ra vào, trước mặt bày ra một đồng thức ăn cùng với rượu nhưng lại chỉ có một mình hắn tọa trên bàn thôi.

Hắn nhìn về bọn họ mà nâng chén –“Có cố nhân đến chơi tại sao hai vị không lại đây ngồi cùng một bàn cho vui?”

Đường Mãn Nguyệt lấy lại bình tĩnh, nhắc chân bước về phía trước nhưng chưa đi được nửa bước lại bị Mộc Phi Trần kéo mạnh vào lòng.

-“Vị huynh đài này họ Mộc đúng không?” – Tử Minh cười, không chút để ý chỉ đảo đảo chén rượu trong tay –“Tại hạ nên xưng là Mộc huynh thì tốt hơn. Nếu tại hạ nhớ không lầm thì người nữ tử mà Mộc huynh đang ôm trong lòng chính là thê tử chưa cưới của tại hạ.”

Đường Mãn Nguyệt vừa định gọi “Minh—“ thì đã nhanh chóng bị Mộc Phi Trần điểm á huyết (huyệt cấm) khiến ị nàng không thể phát ra âm thanh.

Ánh mắt sắc bén của Tử Minh liếc qua nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, thanh âm vẫn thản nhiên như trước cũng vẫn tươi cười tao nhã –“Mộc huynh hà tất phải khiến cho Nguyệt nhi khó xử như thế, thân không thể động, miệng không thể nói, trong mắt vị hôn phu như ta đây thật cảm thấy có điểm đau lòng a.”

-“Cởi bỏ huyết đạo cho ta” – Đường Mãn Nguyệt ánh mắt đang biểu lộ hàm ý như thế.

Mộc Phi Trần như cố tình không nhìn đến, vẫn bình thản ung dung đem nàng ôm vào lòng, nhìn về phía Tử Minh nói –“Lúc này nếu để cho nàng nói mới thật sự làm cho nàng khó xử.”

Ánh mắt nàng có chút phức tạp liếc nhìn hắn một cái. Đúng vậy, giờ khắc này nàng thật sự rất khó xử.. khó có thể nhìn thấy hắn quan tâm như thế lại đem nàng ôm chặt vào lòng.

-“Nguyệt nhi, chốn giang hồ này không thích hợp cho thiên kim tiểu thư khuê các như nàng, theo ta hồi kinh đi.”

Nàng không phải đã quá thích ứng với chốn giang hồ nhưng cũng không muốn theo Tử Minh hồi kinh... một khi hồi kinh.. nàng biết .. nhất định hắn sẽ đem nàng giống như lũ chim chóc mà chặt đứt cánh của nàng, đem nàng nhốt vào lồng ...

Hắn làm cho nàng có cảm giác âm u, tuy rằng từ đầu đến giờ vẫn lộ ra ý cười nhẹ nhưng hắn khiến cho nàng cảm thấy sợ.

Trước kia nàng không cần cái gì cả nên cái gì cũng không sợ.. trong lòng vẫn thầm nghĩ nếu không thể từ hôn thì đành hy sinh hết tất cả vậy.. Nhưng nay lại làm nàng có cảm giác hoảng sợ, loại cảm giác chưa xốt giống như không muốn phá vỡ sự ngọt ngào đang có này.

Nàng vẫn không có phản ứng... Mộc Phi Trần trong lòng vẫn âm thầm thở dài. Giang hồ không thích hợp với nàng nhưng” tường cao kín cổng” như vậy cũng không thích hợp với nàng.

-“Nguyệt nhi , ta đã nhân nhượng nàng quá.” – Tử Minh nắm chặt cái chén

Đó là bởi vì người cảm thấy đùa ta rất vui –Đường Mãn Nguyệt trầm nghĩ.

-“Đến hôm nay ta mới phát giác ra, ta đã rất nhân nhượng nàng cho nên mới làm hư nàng như vậy.”

Đường Mãn Nguyệt thật muốn cười nhạo ra tiếng .. Nhân nhượng?? Làm hư ?? Hẳn rồi cuộc là ở đâu kết luận ra được cái điều nực cười này?

-“Mộc huynh, có thể để cho ta nói chuyện với Nguyệt nhi một lát không?”

Hắn quả quyết cự tuyệt –“Đương nhiên không thể.”

Tử Minh sắc mặt hơi biến.

Ngữ khí của Mộc Phi Trần bỗng chốc vẫn đậm phong kinh –“Mặc kệ người trước đây có quan hệ gì với nàng, ta chỉ biết bây giờ nàng là nữ nhân của ta.”

Những lời này đúng là có phân lượng khiến cho Tử Minh bóp nát chén rượu trong tay.

Hai tay Đường Mãn Nguyệt gắt gao nhéo hẳn, dùng ánh mắt khiển trách hắn nói năng lung tung.

Mộc Phi Trần cúi đầu cười xấu xa, khiến ặt nàng ửng hồng lên..

Nhìn hai người bọn họ không tiếng động mà vẫn trao đổi với nhau khiến cho Tử Minh nắm chặt tay thành quyền lại, mảnh vỡ của cái chén càn đâm vào da thịt hắn sâu hơn, nhưng lại không có chút đau đớn nào.Là hẳn quá tự phụ sao? Hẳn nghĩ rằng Nguyệt nhi sớm muộn gì cũng thuộc về hắn.. sớm biết như thế này, hẳn đã lập tức cưới nàng về nhà rồi .. có lẽ nếu như vậy bọn họ hiện tại đã có khoảng hai đứa con cùng nhau vui đùa rồi..

-“Mộc Phi Trần !! Nàng hiện tại vẫn còn là vị hôn thê của ta, người không đem ta đặt vào mắt sao!!!” – Hẳn rồi cuộc cũng không thể mỉm cười được nữa, sắc mặt xanh mét.

-“Nếu ta nói không sai chẳng phải Đường gia đã muốn cùng Bình Dương hầu phủ bàn chuyện từ hôn rồi sao, tiểu Hầu gia lúc này lại tìm đến đây thật khiến cho người ta khó hiểu.”

-“Hôn nhân không phải trò đùa như thế nào chỉ một mình Đường gia là có thể định đoạt được.”

Mộc Phi Trần sắc mặt vẫn không đổi nói tiếp –“Có nghe qua tiểu Hầu gia mấy năm nay vẫn tuyên bố muốn từ hôn, nay đến lượt Đường phủ đề nghị hẳn là cũng đã thỏa mãn tâm nguyện của Tiểu Hầu gia rồi chứ. Tại hạ thật sự không hiểu tại sao tiểu Hầu gia lại giận dữ như vậy?”

Về mặt Tử Minh nhất thời buồn bã, sắc mặt trắng bệch hốt hoảng cuối cùng là ngưng tụ lại giống như một tầng băng sương vậy –“Đó là chuyện của ta không tới phiên Mộc huynh quan tâm.”

Đường Mãn Nguyệt lời kéo ống tay áo của Mộc Phi Trần, sau đó chỉ chỉ vào miệng rồi lại quay đầu liếc nhìn Tử Minh một cái.

-“Nàng thật sự muốn nói chuyện với hắn sao?” – Hẳn không muốn, bởi vì vị tiểu Hầu gia này thật sự khiến hắn phát sinh vài phần cảnh giác.

Đường Mãn Nguyệt dùng sức gật đầu

-“Được rồi.”- Hẳn cho dù không muốn nhưng cũng phải cố bỏ á huyệt cho nàng.

- “Minh ca.....”

Miệng lại bị một bàn tay to bịt lại, ngữ khí Mộc Phi Trần hờn giận –“Xem ra thật sự nàng muốn làm cho ta khiến nàng cảm thấy a.”

Nàng nâng chân dùng sức đạp vào chân hắn, như muốn hai tay của hắn có việc làm một chút –“Ta từ nhỏ đến lớn đều kêu như vậy, người không muốn nghe thì không nên nghe.” – Một cái xưng hô thôi mà cần gì hẹp hòi lòng dạ như thế.

Mộc Phi Trần lập tức trưng ra vẻ mặt ai oán nhìn nàng –“Nàng cũng không gọi ta thân mật như vậy.”

Đường Mãn Nguyệt không nhìn được chà sát hai cánh tay đang nổi da gà của nàng.

-“Nếu nàng đã gọi hần như vậy , không bằng cũng thân mật gọi ta như thế đi.” – Hần lại tiếp tục trưng ra biểu tình “Nếu như nàng không đáp ứng, ta liền trở mặt”

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt” (Người biết thời thế mới là người tài giỏi.) – Nàng sáng suốt gạt đầu.

-“Vậy từ bây giờ nàng gọi ta là Trần lang đi.”

Đường Mãn Nguyệt bị cái cách xưng hô thân thiết này dọa đến kinh sợ, nếu không phải là hần đang ôm thắt lưng của nàng chỉ sợ nàng đã té ra sau mất rồi.

Môi nàng hơi run , yếu hầu thủy chung không thể nào phát ra được mấy cái “kí tự” ngọt ngào ấy. Nhìn đến Mộc Phi Trần khoe miệng đang nở một nụ cười xấu xa,lại còn giơ ngón trỏ lên khiến nàng hốt hoảng thốt nhẹ ra –“Trần lang ..”

-“Ba!!!” – Một tiếng, Tử Minh đã bóp nát một góc bàn, gân xanh trên thái dương đang nổi lên . Tên Mộc Phi Trần này nhất định là cố ý

-“Minh ca, tay người chảy máu, ta giúp người băng lại.” – Đường Mãn Nguyệt vừa nói vừa lấy ra một cái khăn tay trắng.

Cẩn thận giúp hần lấy từng mảnh vỡ ra, sau đó băng miệng vết thương lại, nàng nhìn hần –“Minh ca, người như vậy làm cho ta rất băn khoăn”

-“Theo ta hồi kinh đi.” – Hai tay hần nắm chặt lấy tay nàng.

Lúc này đến phiên sắc mặt Mộc Phi Trần xanh mét.

Đường Mãn Nguyệt khó khăn mở miệng –“Minh ca, nếu người muốn thật sự nói chuyện với ta, thì tốt nhất nên buông tay ra” – Nếu không buông người nào đó ở đằng sau nhất định sẽ ra tay a.

Tử Minh nhìn theo ánh mắt của nàng, lại tiếp nhận được hai ánh mắt lạnh như băng đang nhìn chằm chằm vào hần

- “Ta sẽ không từ hôn.”

Nàng cúi đầu, thở dài ôn nhu nói –“Người cứ phải bức ta bỏ trốn mới cam tâm sao?”

Sắc mặt Tử Minh đen thui một mảnh.

Mộc Phi Trần nhướng mày trêu tức –“Mãn Nguyệt, ta không ngại, không bằng bây giờ chúng ta bỏ trốn đi.”

-“Câm miệng lại.” – Nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn hần một cái, có ý bảo hần đừng quấy rối.

-“Nàng tại sao lại không bảo hần câm miệng?” – Mộc Phi Trần bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất.

-“Bởi vì ta không cùng hần hồi kinh thành thân.”

Vì nguyên nhân này nên Mộc Phi Trần liền khoái trá câm miệng lại, đi tới quầy chộp lấy một bình rượu, tự châm tự uống... (Mik: ôi chết cười mất)

Đường Mãn Nguyệt xoa xoa thái dương. Nam nhân này không biết ngồi lại đây lo lắng cho nàng hay là giám thị nàng nữa.

-“Nguyệt nhi, hần không thích hợp với nàng.”

-“Có lẽ vậy.”

Mộc Phi Trần đang uống rượu,động tác liền dừng lại, ánh mắt hơi trầm xuống.

Ánh mắt Tử Minh nhìn thấy vậy liền khôi phục lại thanh âm bình tĩnh nói –“Nếu nàng cũng biết như thế vì sao không theo ta trở về?”

-“Bởi vì ta không muốn gả cho người.”

Tim hần đập nhanh hơi loạn nhịp .. một lúc sau vẫn không nói gì.

-“Minh ca, ta vẫn chỉ xem ngươi là ca ca của ta.” – Nàng chỉ xem hấn là một vị đại ca có chút kiêu ngạo mà thôi.

-“Nhưng từ khi nàng là vị hôn thê của ta, ta đã không còn xem nàng là muội muội nữa.”

Người nào đó đang ngồi một góc uống rượu sắc mặt bây giờ đã đen lại một nửa... Tên đáng chết kia, trước mặt hấn mà dám thổ lộ với nữ nhân của hấn sao.

Đường Mãn Nguyệt trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh –“Minh ca, ta vẫn nghĩ là ngươi thích tam tiểu thư của Thành vương phủ”

-“Có sao?” – Ánh mắt của tử Minh hiện lên nét nguy hiểm

-“Đúng vậy.” – Nàng kiên định gật đầu –“Có có ngũ cô nương ở Quần Phương quán....”

- “Còn có sao?”

Không khí bên trong dường như lạnh hơn. Đường Mãn Nguyệt đành liều chết mà nói ra hết –“Còn có thiên kim của Tả tướng gia, muội muội của Lý Ngự Sử ...”

Nguyên lai tên tiểu tử kia là “hoa tâm đại củ cải” (ý nói đào hoa), Mộc Phi Trần yên tâm uống rượu tiếp.

-“Ba!!!” – Một tiếng – chiếc đĩa gãy đôi, Tử Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói –“Mấy năm nay nàng chỉ chú ý đến điều đó sao?”

Lạnh .. rất lạnh a .. nàng cắn cắn ngón tay –“Kì thật, vài năm nay ta cùng với bà mai mối quan hệ cũng không tệ lắm.” – Vì để bảo vệ cả nhà nên nàng cũng không thể không có chút động tay động chân.

-“Nàng có thời gian giúp người khác tìm trượng phu vậy tại sao không dành nhiều thời gian nghiên ngẫm đến chút tâm tư của ta.”- Nàng nghĩ hấn không biết sao? Hấn chỉ là giả bộ không biết thôi?

Đường Mãn Nguyệt tiếp tục cắn móng tay, trong lòng không khỏi có chút ủy khuất. Nàng cả ngày chỉ thấp thỏm lo âu, làm gì có tâm tình mà nghĩ đến chuyện đó.

Nàng cắn móng tay sao. Nàng không biết động tác này rất mê người sao? Ánh mắt Mộc Phi Trần bắt đầu bốc hỏa.

-“Nàng làm mất tín vật , ta lại làm như không biết, nàng muốn ăn thịt vịt nướng, ta liền phái đại trù (người nấu ăn) đến Đường gia, nàng lên ra ngoài, ta lại phải thị vệ đi bảo vệ nàng, kết quả thì nàng lại đi yêu người khác !!” – Hấn tức giận ném cái bàn đi.

Đường Mãn Nguyệt kinh hoàng nhìn cảm xúc bất định của hấn

- “Minh ca –”

-“Đường Mãn Nguyệt, ta rốt cuộc phải làm gì mới có thể xin lỗi nàng?” – Hấn hung hăng đem nàng ôm vào lòng, thanh âm khàn khàn mang theo vài tia đau lòng.

Người không cần phải xin lỗi ta, chỉ là ta không có cách nàng yêu thương người thôi. Nàng trầm mặc, lúc này mà nói gì cũng là dư thừa.

- “Người đâu!!!”

Đột nhiên lúc này có rất nhiều thị vệ tiến vào bên trong phòng trọ

- “Tiểu Hầu gia.”

-“Lên đường hồi kinh.” -Hấn phân phó.

-“Minh ca –”

Trả lời của nàng là một con dao

-“Ngươi làm như vậy chỉ mất nàng nhanh hơn mà thôi.” – Bị một đám thị vệ vây quanh, Mộc Phi Trần vẫn uống rượu như không có việc gì, trên mặt vẫn là nụ cười, tựa hồ như người đang ở trong lòng Tử Minh không phải là nữ nhân của hấn.

- “Ta nói rồi, ta sẽ không để nàng bước ra ngoài nữa.”
- “Ta cũng nói qua, mọi thứ khác ta không quan tâm.”
- “Hoan nghênh người đến kinh thành uống chúng ta rượu mừng.”
- “Vây sao.”

Một đoàn thị vệ vây quanh cùng Tử Minh rời đi, Mộc Phi Trần vẫn ngồi ở trong góc tự rót tự uống, ngay cả tư thế cũng không thay đổi

Hồi lâu sau, một đạo âm thanh truyền đến

Hồi lâu, lương thượng truyền đến một đạo thanh âm-“Người thực yên tâm để hắc mang nàng ấy đi sao?”

- “Bây giờ nàng rời khỏi nơi này mới là an toàn nhất”
- “Nga, là chuyện của Ngọc Phượng Thục sao, sư huynh, người nên tốn chút tâm tư xử lý chuyện đó đi.”
- “Câm miệng.”
- “Ai, sư huynh, người cướp đi người người yêu cũng không phải là ta, làm gì mà hung hăng với ta như thế?”
- “Cổn.”

-“Tốt thôi, cổn còn ở phía trước, để sư đệ nhắc nhở sư huynh một chút, Tiểu Hầu gia kia cũng là nhân vật không từ thủ đoạn đâu, người cẩn thận không khéo đại tẩu tương lai lại bị người ta thịt mất đấy.”

Lần này là một cái bàn phóng tới...

***

Thời tiết cũng dần dịu mát lại nhưng Đường Mãn Nguyệt lại cảm thấy tâm trạng của mình càng lúc càng nặng nề hơn.

Hắc như thế nào lại bắt nàng mang đi như vậy?

Nàng oán hận ngược nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa, người trên đường điều đi lại rất náo nhiệt, đa số đang chú ý đến đoàn xe của bọn họ.

Tử Minh này đúng là điên hầu tử a! Dùng sức mạnh để bức người như thế có khác gì bọn đạo tặc !!!

Đột nhiên trước mắt nàng nhìn thấy một cô nương bán dạo rất xinh đẹp đang đứng bên đường mỉm cười với nàng, trên tay là một giỏ hoa sen màu hồng nhạt.

- “Người đâu, ta muốn mua một bông sen.”
- “Vâng, tiểu thư.”

Lập tức có người qua đó mua cho nàng.

Rời xa giang hồ cũng không hẳn là sai nàng tựa hồ như đang tìm về với cảm giác của tiểu thư khuê các.. nhưng .... vì sao nàng lại cảm thấy không thể thích ứng được?

Nhìn cành hoa sen trong tay, Mãn Nguyệt cảm thấy có một chút mê mang...

Nàng đưa tay lên sờ vào khối ngọc bội trên cổ. Cái tên Mộc Đại Thiếu vô lương bại đức kia, đúng là vừa đánh vừa xoa, ... Khụ .... Nghĩ tới hắc cũng khiến nàng bị sặc nước miếng....

- “Suy nghĩ cái gì mà biểu tình lại quỷ dị như vậy?

Đường Mãn Nguyệt vội vàng khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tử Minh đang ngồi trên cưỡi ngựa đi bên cạnh cửa sổ xe.

- “Không có gì.”
- “Nguyệt nhi, nàng đang trách ta sao?”
- “Trách người thì hữu dụng sao?”

-“Ta sẽ không buông tay..”

-“Cho nên ta sẽ không rảnh mà đi lãng phí khí lực.” – Đây là câu trả lời của nàng.

Tử Minh cười cười, không nói tiếp chỉ thúc ngựa đi về phía trước.

Hoa sen trong tay nàng rất quái lạ, thật sự rất quái lạ, dường như có một vật gì đó trong bông hoa khiến cho Đường Mãn Nguyệt không kiềm được mà trợn mắt.

-“A—có rấn •

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nàng té xuống khỏi xe ngựa.

-“Điên hầu tử .. cứu mạng a...”

Bên cạnh mọi người đều căng thẳng, chỉ trong nháy mắt, Tử Minh đã vững vàng đỡ nàng ngồi trên lưng ngựa.

Nhìn còn rấn nhỏ nằm trên vũng máu, Đường Mãn Nguyệt nhăn mày... Nàng đã rời xa Mộc Phi Trần rồi nhưng tại sao nàng ta vẫn không buông tha cho nàng? Nếu hắn biết được kết quả này không biết có hối hận quyết định của chính mình lúc đó không .. Hừ!!! Tốt nhất là nên hối hận đến chết đi !!!

-“Nàng vừa gọi ta là gì?Ấn?” – Thanh âm của Tử Minh vang lên

Xong đời, nàng vừa rời do hoảng sợ mà đem cái tên đang suy nghĩ trong đầu ra để gọi hắn...

-“Minh ca, vừa rồi hơi ầm ỹ, khẳng định là người nghe lầm rồi.” – Nàng cười pha trò

Tử Minh ở phía sau nàng vẫn cười cười. Từ nhỏ đến lớn nàng chính là như vậy, rất thích bày ra đủ trò tình quái .. Nhưng hắn thích nàng chính là vì thế .... Xem ra nãy giờ trên đường đi nàng vẫn cười hi hi ha ha , có lẽ tên nam nhân kia cũng không có địa vị trong lòng nàng, nàng chắc chỉ là không muốn lập gia đình thôi.

-“Người đâu, bắt người bán hoa kia mang tới đây.” – Hắn ra lệnh

-“Vâng.”

Đường Mãn Nguyệt bật cười. Người cho là người ta gốc đến nỗi đứng chờ người đến bắt sao, người đó chắc chắn là đã rời đi rồi.

Quả nhiên trong chốc lát có người quay lại hồi báo là người bán hoa đã đi rồi.

-“Vẫn là ngồi trong xe có chút buồn bực, không bằng nàng đi chung ngựa với ta”

-“Minh ca, nếu ta ngồi trên lưng ngựa sẽ không thoải mái a.” – Có đứa gốc mới cho người cơ hội, bình dấm chua của Mộc Phi Trần cũng rất lớn nga, nếu nàng mà dám công khai ngồi chung ngựa với Tử Minh mà hồi kinh, một khi hắn biết khẳng định sẽ không để cho nàng yên a.

-“Được rồi”- Hắn để nàng xuống –“Người đâu, kiểm tra xe ngựa thêm lần nữa.”

-“Vâng.”

Thị vệ theo sự phân phó lại kiểm tra xe ngựa lại lần nữa

Một lúc sau, Đường Mãn Nguyệt trở vào xe tiếp tục lên đường hồi kinh.

Chống cằm nhìn mặt trời đang dần khuất dạng, Đường Mãn Nguyệt âm thầm suy tư , bỗng nghĩ đến Ngọc Phượng Thục vẫn có ý đồ hại nàng. Nếu nàng rời khỏi sự bảo hộ của Tử Minh .. nay địch trong tối ta ngoài sáng ... Thật sự càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh.

Mãi cho đến khi đến phòng trọ nàng vẫn chưa tìm ra được phương pháp nào vẹn cả đôi đường nên khiến nàng ăn không vô , liên lấy cớ để về phòng ngủ sớm.

Ngã vào giường, lăn lộn qua lại vẫn không ngủ được, nàng lại muốn đến cửa sổ mà ngồi nhưng lại cảm thấy phiền chán trong lòng cuối cùng đành ngồi lại trên giường.

- “Nguyệt nhi, đã ngủ chưa?”

Nàng đang băng khoăn không biết có nên trả lời hay không cuối cùng cũng quyết định lên tiếng –“Chưa, Minh ca có việc gì sao?”

–“Nga.”

–“Cơm chiều nàng ăn cũng không nhiều nên ta đã bảo chủ quán là chút điểm tâm, nàng ăn đi.”

Nhìn thấy hần bưng Cây Mơ Cao đến, Đường Mãn Nguyệt khẽ giật mình. Hần thật sự rất quan tâm nàng, ngay cả nàng thích hay ghét món gì hần cũng biết.

–“Phát gốc cái gì thế, lại ăn đi.”

–“Minh ca...” – Nàng thật sự không biết nên nói gì cho tốt, nếu không có Mộc phi Trần nàng liền sẽ gả cho hần, chỉ tiếc, người trong lòng nàng hiện giờ không phải là hần

–“Ăn đi.” – Tử Minh vén mái tóc lòa xòa trước mặt nàng ra sau –“Nếu không nửa đêm nàng nhất định sẽ bị đói bụng.”

Đường Mãn Nguyệt chỉ có thể xấu hổ cười cười, trong lòng có chút ngü vị tạp trần.

Vì sao đến bây giờ mới đối xử tốt với ta như vậy ...muộn a....

–“Kinh thành truyền thư đến, hai nhà đều đã chuẩn bị xong chỉ chờ chúng ta hồi kinh liền tiến hành thành thân.”

Lời nói của hần như sét đánh ngang tai, đầu óc nàng ong ong, Cây Mơ Cao trong tay cũng rơi xuống...

7. Chương 7

Đêm đen gió nhẹ nhẹ thổi, trăng mờ sao ẩn, một buổi tối rất thích hợp để trốn đi...

Có điều ... Đối với Đường Mãn Nguyệt căn bản chỉ là vọng tưởng! Đám thị vệ đứng gác ngoài cửa kia chặt chẽ đến nỗi một con ruồi cũng không thể chui vào, vì thế nên nàng càng không thể trốn ra ngoài.

Lơ đãng nhìn ra ngoài ... đêm nay thị vệ ở hành lang dường như hơi ít.

Nàng tựa người lên cửa sổ, hướng mắt ra ngoài dò xét. Cánh cửa sổ ở phòng bên cạnh đã đóng chặt, ánh nến cũng tắt. Chẳng lẽ hần đi ngủ sớm như vậy sao?

Nàng tiếp tục ngồi trên cửa sổ, đột nhiên nghe trong khuôn viên phòng trọ hét lên một tiếng kêu thảm thiết.

–“A—“

Đầu hướng vào, chân chạy ra, nàng nhanh chóng chạy đến nơi phát ra tiếng thét vừa nãy..

Do gấp quá nên nàng vô tình đụng phải một cái cây khiến cho nàng bật ngã, một tay phúi phúi quần áo, miệng lẩm bẩm –“Thật xui xẻo”

Nhìn khung cảnh xung quanh một vòng... Buổi tối hôm nay thật kì quái, tiếng động lớn như vậy mà vẫn không có ai quan tâm sao?

Lần này nàng té, cả người đều đau, cố gắng cắn răng quay trở lại phòng.

Vừa mới ngồi xuống ghế uống chén nước trà ...

Di? Trong viện có âm thanh vật gì đó rơi xuống, nàng nhịn không được lại ló ra cửa sổ lần nữa

–“A—“

Một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra, mi miều tựa như ảo mộng, ánh mắt tuy toát ra vẻ ngoan lệ nhưng cũng đủ để câu hồn đoạt phách của người khác ....

–“Ngọc giáo chủ, lâu rồi không gặp, phong thái của người vẫn như trước, hào quang tỏa ra bốn phía a.” – Thiếu chút nữa nàng đã nghĩ rằng mình gặp phải hồ tiên, nhưng quả thật trong khung cảnh thật dễ khiến cho con người ta cảm thấy mê đảo...

Ngọc Phượng Thục nhìn chăm chăm vào nàng –“Nịnh nọt cũng không có gì đâu, ta sẽ không buông tha người.”

-“Giáo chủ, người không thấy ta phải về nhà thành thân sao. Vậy mà người lại không chịu buông tha ta, điều này thật sự khó hiểu a.”

-“Người cam tâm trở về lập gia đình sao?”

-“Kỳ thật...” – Đường Mãn Nguyệt cố tỏ thái độ đau đớn –“Ta cũng không cam lòng nhưng thật sự không thể không cam tâm....”

Ngọc Phượng Thục nhìn nàng, chờ đợi nàng nói tiếp.

Người giang hồ không phải vẫn thường có một câu nói hay sao : Người giang hồ, thân bất doỷ. Mà cha ta còn lệ thuộc vào triều đình phía trên, phu của ta lại có thân phận là Hầu gia chẳng lẽ việc kết hôn này, nữ nhi như ta có thể định đoạt được sao?”

Nàng nói tuy rất có lý khiến Ngọc Phượng Thục không thể không tin. Có điều ... -“Nhưng ta phải làm cho bản thân cảm thấy yên tâm.”

-“Ta phải lập gia đình. Điều này không khiến cho người yên tâm sao?”

-“Bởi vì Mộc đại thiếu không phải người thường, hắn sẽ làm ra chuyện gì thì không ai biết được.”

-“Người nên nói thẳng là hắn biến thái thì tốt hơn.”

-“Cho nên, ta muốn khiến cho hắn hoàn toàn hết hy vọng.”

Sao? Nàng bỗng cảm thấy có dự cảm xấu...

-“Đợi chút...” – Đường Mãn Nguyệt kinh hoàng nhìn viên ngọc trong tay nàng ta –“Đây là cái gì?”

-“Vong Tình Đan.”

-“Vì sao muốn ta ăn?”

-“Ăn nó người sẽ quên hết mọi chuyện liên quan đến Mộc đại thiếu.”

Có thật hay không ? Ăn dược này vào sẽ khiến nàng quên hết sao? Đường Mãn Nguyệt hoài nghi liếc nhìn.

-“Chỉ là quên ký ức về hắn thôi sao?”

Ngọc Phượng Thục nội tâm cả kinh nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi –“Đương nhiên.”

-“Có thể hỏi người một vấn đề không?”

-“Chuyện gì?”

-“Thị vệ trong viện đâu?” – Thanh âm của nàng không thấp, nếu theo lý mà nói thì thị vệ chắc chắn sẽ nghe được.

-“Người không cần chờ bọn họ đến cứu người.”

Đường Mãn Nguyệt lập tức lắc đầu –“Ta chỉ muốn biết bọn họ sống hay chết mà thôi”

-“Người trong giang hồ sẽ không muốn gây thù kết oán với triều đình.” – Ngọc Phượng Thục trả lời

-“Ta hiểu được” – Thì ra là không chết

Nàng tiếp nhận viên thuốc trong tay Ngọc Phượng Thục –“Ngọc giáo chủ, ta có thể quên luôn Tiểu Hầu gia không?”

- “Nguyệt nhi –” Ngoài cửa sổ có người nổi giận.

Nụ cười trên mặt Đường Mãn Nguyệt đột nhiên biến mất chỉ còn lại một mảnh băng hàn ...Không thể nào? Ta tuy rằng không biết võ công nhưng cũng từng biết Minh ca theo một dị nhân trong núi học võ cho nên tu vi cũng không thấp. Võ công Ngọc giáo chủ lại xuất thế nhưng tại sao lại không hề cảnh giác, hơn nữa thị vệ canh gác đêm nay quả là rất ít. Nàng có thể không hoài nghi sao?

Ngọc Phượng Thục nhìn biểu tình của nàng, ánh mắt có phần thương thức -“Người thực thông minh.”

Làm sao mà nàng thông minh đến thế được , chỉ là do đêm nay quả thực quá cố ý...

-“Các người thông đồng từ khi nào?” – Có điều , câu nên hỏi cũng cần phải hỏi

- “Nguyệt nhi –”

-“Ta nói có sai sao Minh ca? Người rõ ràng đã quen biết với Ngọc giáo chủ, nàng ta đã đáp ứng người cái gì?” – Nàng vừa biết bản thân mình bị đem đi bán, cho dù là không biết giá trị của con người thế nào đi nhưng khẳng định là nàng đang tức giận đến cực độ.

-“Để cho nàng quên người kia.” – Thanh âm của Tử Minh như hàn băng không còn chút độ ấm nào cả.

Khóe miệng Đường Mãn Nguyệt nhếch lên -“Người xác định sẽ không có tác dụng phụ sao?” – Ngọc giáo chủ nói thế nào thì cũng là tình địch của nàng, ba lần bốn lượt đều thả rắn độc cắn nàng, lần này lại “thủ hạ lưu tình” như thế sao? Hơn nữa vừa rồi nàng cũng nhìn thấy trong nháy mắt nàng ta tim đập hơi loạn nhịp, nhất định là có vấn đề.

Ánh mắt như dao sắc bén của Tử Minh nhìn về phía Ngọc Phượng Thục.

-“Tiểu Hầu gia, người là người thông minh, người cảm thấy ta đang lừa người sao?”

-“Tại hạ không dám”

Đường Mãn Nguyệt nhú mày. Ngọc Phượng Thục này đúng là một nữ nhân điên vì yêu, hoàn toàn không còn chút lí trí nào nữa rồi.

-“Nguyệt nhi, ngoan ngoãn ăn được đi.”

Ánh mắt Đường Mãn Nguyệt phức tạp nhìn hắn một cái rồi lại nhìn xuống viên dược trong tay nàng. Hôm nay chỉ sợ nàng không ăn không được! Nghĩ đến đây khiến nàng không khỏi cười khổ -“Minh ca, người nếu đã không tin ta vậy tại sao không cho ta một đao thì chẳng phải sướng khoái hơn sao?” – Tác dụng phụ của thuốc nàng không biết nhưng nàng biết Tử Minh cũng không biết.

-“Nàng không muốn quên Mộc Phi Trần sao?”

-“Thứ mà người muốn xóa bỏ là trí nhớ của ta .. bất luận trí nhớ này là tốt là xấu, là khổ là ngọt .. nhưng đó cũng là một phần sinh mệnh của ta ... Người chỉ nghĩ cho tâm tư của người... người cảm thấy công bằng với ta sao?”

Tử Minh trầm mặc.

Đường Mãn Nguyệt cầm dược, ngẩng đầu nhìn Ngọc Phượng Thục -“Nếu vậy thì cứ khiến ta quên toàn bộ đi, như thế mới có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Lại mở lòng bàn tay ra, lấy lại bình tĩnh, Đường Mãn Nguyệt chậm rãi đưa dược vào miệng, nuốt xuống, thanh âm nhẹ nhàng như thánh thót -“Minh ca, ta sẽ vĩnh viễn hận người .. vĩnh viễn” – Nếu không có chuyện này, cho dù nàng nhất định phải gả cho hắn thì cũng sẽ ngoan ngoãn chấp nhận làm thê tử, nhưng hắn đã muốn dùng phương thức này bức nàng quên Mộc Phi Trần .. Nàng hận hắn ....

Câu nói ấy như một nhát dao đâm vào tâm của Tử Minh, hắn đột nhiên cảm thấy hối hận ... Chỉ trông mắt đứng nhìn Đường Mãn Nguyệt ngã xuống đất, máu đỏ tươi từ khóe miệng nàng đang tràn ra...

“Nguyệt nhi—“ – Một tiếng thét phá vỡ sự thanh tịnh của bầu trời đen....

Mộc Phi Trần một thân mồ hôi lạnh giật mình tỉnh giấc, tâm tư hần kinh hoàng, cảm giác sợ hãi lúc này rất thật khiến cho hắn không thể không cảm thấy bất an. Nàng xảy ra chuyện sao? Không, sẽ không.

Nhưng hắn không thể nào ngủ tiếp được, nhẹ nhàng mở cửa phòng bước ra ngoài viện... ngẩng đầu nhìn bầu trời mây che sao khuất, tâm tư hần ngập tràn nỗi bất an.

Một bóng đen nhanh chóng tiến lại gần

-“Đại thiếu, không tốt.”

Trong lòng hần nhất thời cần thẳng –“Chuyện gì?”

Thích Thất Thiểu vẽ mặt kinh hoàng, đứng trước mặt Mộc Phi Trần –“Tiểu sư muội của ta đã sớm rời khỏi, người mà mấy ngày nay chúng ta nhìn thấy chỉ là tỳ nữ giả mạo của nàng.”

-“Thật sự sao?”

-“Đúng.”

Ánh mắt Mộc Phi Trần bỗng trở nên sắc bén hơn –“Thích Thất Thiểu, ta không hy vọng bạn hữu của ta sẽ lừa gạt ta.”

- “Đại thiếu –”

-“Người nếu đã yêu Ngọc Phượng Thục như vậy, nàng ta bị giả mạo sẽ không qua mắt khỏi người” – Hần không nói nhưng không có nghĩa là hần không biết.

Thích Thất Thiểu sắc mặt trắng bệch, mở to mắt –“Đại Thiếu, ta ...”

-“Cho dù là vì tình, nhưng ta tin tưởng người không phải là loại người không biết đến đại sự, vậy mà ...” – Hần lãnh đạm buông lỏng tay –“Nếu người như vậy thì tình cảm huynh đệ chúng ta chỉ sợ dừng ở đây.”

-“Đại thiếu, ta thật sự không phải là cố ý muốn gạt người ...”

-“Cáo từ.” – Lời còn chưa dứt đã không thấy thân ảnh của Mộc Phi Trần nữa.

-“Đại thiếu...” – Thích Thất Thiểu suy sụp ngồi gục đầu xuống.

Hần như thế nào có thể nói ra .. vì tránh cho chính mình thương tâm, gần đây hần vẫn cố tình tránh mặt sư muội của mình, đến tận hôm nay mới phát hiện ra nàng bị giả mạo ...

-“Hy vọng còn kịp...” – Hần chỉ có thể cầu nguyện như vậy, nếu nàng ta đã “thay mạo đổi đào” như vậy chỉ e sư muội của hần đã sớm ra tay.

***

-“Tránh ra .. Tránh ra .. A— Người tránh ra...”

Một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, bàn ghế bị lật đổ, âm thanh truyền ra từ một phòng trọ .....

Tử Minh vẽ mặt hối hận bước chèn thuốc đứng cách xa khoảng bảy bước chân, đau khổ nhìn vào sắc mặt của Đường Mãn Nguyệt. Mặt nàng tái nhợt, thân thể mềm mại đang phát run lên, mái tóc dài mềm mại lúc trước giờ hiện tại đã bị rối tung lên.

-“Nguyệt nhi ngoan, mau uống thuốc đi nếu không sẽ không hết bệnh” – Hần từng bước tiến lên

Đường Mãn Nguyệt lập tức cầm bình hoa bên cạnh cửa mà ném tới –“Người dừng lại đây ... ta không uống thuốc... Kẫn.” – Máu tươi từ trong miệng nàng lại tiếp tục trào ra, làm quần áo nàng bị máu nhuộm đỏ....

-“Nguyệt nhi ...” – Hần đau lòng , thấp giọng gọi. Vì sao lại như vậy? Rõ ràng là hần chỉ muốn khiến cho nàng quên người kia cho nên mới đáp ứng điều kiện của Ngọc Phượng Thục nhưng lại khiến cho nàng quên luôn cả hần. Hơn nữa lại hoảng sợ mỗi khi gặp thuốc hay có người có ý định lại gần nàng, mỗi lần như vậy nàng đều liều mình kháng cự cho dù làm tổn thương đến cả bản thân ....

Bất luận thế nào thì thuốc cũng phải uống. Hần lấy lại bình tĩnh, đi về phía nàng.

Hần ôm lấy người nàng ,giữ chặt nàng trong ngực, do thân thể suy yếu mà vô lực khiến cho Đường Mãn Nguyệt bị Tử Minh kiềm chặt không thể giãy dụa được, hần cố gắng để nàng uống thuốc ...

-“Nôn...” – Nàng liều mình muốn đem tất cả thuốc trong miệng nhổ ra....

Quả thật bất đắc dĩ, Tử Minh đành phải điểm huyệt đạo của nàng, đem nàng ôm vào giường, trong ánh mắt hần tràn ngập đau thương. Hần sai rồi! Sớm biết như thế hần cam tâm để nàng vẫn nhớ đến người kia, ít ra nó cũng không khiến nàng thống khổ như bây giờ ...

-“Người đâu...”

-“Vâng”

-“Lập tức lên đường hồi kinh.”

-“Vâng.”

-“Nguyệt nhi, chúng ta về nhà thôi.” – Nhìn người đang mê man trên giường khiến hắn không khỏi cảm thấy đau xót.

Có lẽ quay lại Đường phủ tình trạng của nàng sẽ tốt hơn.

***

Ánh trăng sáng chiếu rọi trên giường, khuôn mặt suy yếu, cánh môi nhợt nhạt, hô hấp mệt nhọc cũng biết được là người này không khỏe. Mộc Phi Trần run run hay tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thanh âm vô cùng đau thương ....

-“Mãn Nguyệt.... Tại sao lại như thế ???”

Chỉ có một tháng chia cách ngắn ngủi thôi mà nàng lại biến thành bộ dáng như vậy. Sớm biết như thế ngày đó hắn bắt chấp tất cả sẽ không để cho người ta mang nàng đi.....vậy mà hắn cứ lầm tưởng nếu cầm chân được Ngọc Phượng Thục ở Hoa Sen Phong thì nàng sẽ vô sự. Mà nay cho dù đạt được “bài danh bằng liệt thứ nhất- vô lâm công tử”, hay “đệ nhất mỹ nam tử giang hồ” của Bách Hiếu Sanh thì làm được gì?

Lông mi của hắn hơi run rẩy, phát hiện Đường Mãn Nguyệt đột nhiên tỉnh dậy, nhất định nàng sẽ theo bản năng mà kêu to, Mộc Phi Trần nhanh chóng điểm á huyệt của nàng lại.

Nàng nhìn chăm chăm vào hắn khiến cho tâm Mộc Phi Trần cảm thấy đau đớn. Hắn cho dù có khiến cả sư môn cùng với môn phái của Ngọc Phượng Thục tạo nên cừu hận thì hắn cũng sẽ không do dự . Ắta dám khiến cho Đường Mãn Nguyệt ra nông nổi này....

-“Là ta, Mãn Nguyệt, nàng không nhớ ta sao?” – Tuy rằng hắn cũng biết được điều này nhờ Cái Bang truyền đến nhưng tận mắt chứng kiến nàng như vậy càng khiến cho hắn tức giận đến run người.

Đường Mãn Nguyệt nhìn nam nhân trước mặt, nàng cảm giác được hắn đang phẫn nộ cùng đau thương khiến cho tâm nàng không hiểu sao cũng dần bình ổn lại, thân hình cũng không hề run sợ — Nàng hoài nghi nhìn hắn.

Thấy nàng không hề sợ hãi, Mộc Phi Trần cười cười, vươn tay khiến cho nàng không tự chủ được mà lui ra sau. Ánh mắt hắn trầm xuống, nhưng vẫn duy trì sự ôn nhu –“Ta là bằng hữu của nàng, nghe nàng bệnh nên ta đến thăm.”

Đường Mãn Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên nói ra một câu ngay cả nàng cũng kinh ngạc –“Ta muốn lập gia đình.”

Mộc Phi Trần sắc mặt thoáng chốc thay đổi.

-“Nàng muốn ta đưa lễ vật sao?”

Sắc mặt của hắn lúc này đen thui có thể so sánh giống như cái đáy nồi.

-“Ta không muốn gả a, người kia thật đáng sợ, luôn ép ta uống thuốc, ta không muốn uống thuốc ... “ – Nàng lẩm bẩm nói.

Xem ra bất luận nàng có nhớ hắn hay không thì trong tiềm thức của nàng vẫn bài xích tên Tiêu Hầu gia kia khiến cho lòng hắn cũng có chút an ủi

-“Nàng muốn theo ta rồi đi không?” – Mộc Phi Trần bất giác lại lộ ra nụ cười tà ác, bắt đầu dụ dỗ cô gái nhà lành....

-“Rời đi sẽ không cần lập gia đình sao?”- “Tiểu bạch thỏ” ngây thơ hỏi lại.

-“Ta muốn rời đi.” – Không biết vì sao ,nam nhân này lại khiến cho nàng tin tưởng, nàng quyết định đào hôn đi theo hắn.

-“Vây đi thôi.” – Mộc Phi Trần cười, vươn tay về phía nàng.

Mãn Nguyệt do dự một lát rồi cũng ra khỏi giường, nắm lấy bàn tay to lớn của hắn.

-“Ta muốn lưu thư lại cho phụ thân” – Nàng nhìn hắn cười. Tuy rằng có rất nhiều việc nàng không nhớ nhưng mấy ngày nay cha mẹ nàng vẫn luôn che chở chăm sóc nàng khiến cho nàng không còn phòng bị họ nữa.

-“Ta giúp nàng ghi thư.”

- “Ân.”

Nhìn thân thể gầy yếu của nàng bị gió thổi đến mà phát run, Mộc Phi Trần nhanh chóng khoác thêm xiêm y cho nàng.

-“Cám ơn.” – Nàng cầm lấy phong thư hắn vừa ghi, đặt lên trên bàn.

Mộc Phi Trần lấy cho nàng một ít quần áo, rồi ôm nàng nhảy ra cửa sổ, biến mất trong màn đêm mờ mịt....

Khuê phòng yên tĩnh, trên bàn chỉ còn yên vị lại một bức thư.

Ngày hôm sau, Đường phủ truyền ra tin tức Đường đại thiếu thư mất tích, hôn sự của Đường phủ cùng với Bình Dương hầu phủ cũng vì thế mà hủy bỏ.

***

Từng bước một bước lùi về sau, máu bên khóe môi nàng cứ từng giọt từng giọt rơi xuống khiến cho vạt áo trước ngực bị nhiễm đỏ một mảng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô nứt nẻ, thân hình đang không ngừng run rẩy....

-“Người, người đừng ... Đừng tới đây...”

Ánh mắt Mộc Phi Trần biểu tình đau xót, hắn vẫn cố gắng khuyên nhủ nàng –“Uống thuốc mới có thể khỏe. Mãn Nguyệt ngoan, mau mau uống thuốc a.”

-“Không—“ – Đường Mãn Nguyệt vừa nói vừa lùi ra phía sau, tay ôm lấy thân thể.. Vì sao nàng mỗi ngày đều phải uống thuốc, nàng không muốn...

-“Được, không uống.” – Hắn vùng tay lên ném chén thuốc ra ngoài cửa, bên ngoài truyền đến tiếng chén vỡ. Như thế này thì nàng mới không run rẩy mà an tĩnh lại nhưng máu thì càng lúc càng ỏi ra nhiều hơn.

-“Không uống được nhưng phải ăn cơm. Lại đây, ta giúp nàng thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Đường Mãn Nguyệt do dự nhìn hắn, sau đó tiếp nhận quần áo trong tay hắn, yên lặng đi đến sau tấm bình phong thay bộ quần áo đang dính đầy máu ra.

Nhìn thấy nàng mặc quần áo màu đỏ thẫm nhưng sắc lại tái nhợt đi khiến cho Mộc Phi Trần càng xót xa hơn. Hắn miễn cưỡng nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng nàng –“Ăn cơm xong thì sẽ nghỉ ngơi.”

- “Nha.”

Mộc Phi Trần đau lòng khi nhìn sức khỏe nàng ngày một yếu đi nhưng hắn cũng không dám điểm huyệt đạo ép nàng uống thuốc, hắn sợ nàng sẽ e ngại hắn như lúc đầu mà trốn tránh hắn, không tiếc tổn thương thân thể để không cho hắn lại gần.

Thời tiết bên ngoài nhẹ nhàng sáng khoải, trên trời không có một g mây, đôi khi có một vài con chim bay qua lưu lại vài tiếng kêu to...

-“Người xem, là bồ câu.” – Thanh âm của Đường Mãn Nguyệt lộ ra vài phần vui sướng.

Vừa thấy con bồ câu xám đưa tin, bàn tay Mộc Phi Trần duỗi ra vận nhẹ chưởng lực, đem con chim ấy đến gần. Hắn gỡ mảnh giấy trên chân nó, vừa xem qua nội dung sắc mặt liền tươi lên

Tiểu sư muội của hắn đang ở gần đây, thật tốt quá!!!

-“Nha, bay đi.”

-“Nàng thích bồ câu sao?”

-“Không thích”

Hắn kinh ngạc nhướn mày –“Vì sao không thích?” – Rõ ràng là nàng rất vui khi nhìn thấy bồ câu a.

Thanh âm của Đường Mãn Nguyệt hơi trầm xuống –“Nó có cánh có thể bay, còn ta, cái gì cũng không làm được.”

Hắn đem nàng ôm vào lòng, trong mắt hiện lên sát ý –“Ngọc Phương Thục, nhất định ta sẽ bắt ngươi trả giá!”

Hắn đi ra đại sảnh phân phó cho tiểu nhị làm một ít điểm tâm, Mộc Phi Trần thừa dịp Đường Mãn Nguyệt không chú ý mà đổ vài viên thuốc vào trong bát canh

-“Canh cá này ngon lắm, nàng ăn nhiều một chút” – Hắn khuyên nhủ.

Đường Mãn Nguyệt đưa lên miệng, mỉm cười –“Àn , tốt lắm, trong đây còn có mùi vị của hoa cỏ nữa a.”

Mộc Phi Trần cười cười. May mắn là tiểu sư muội của hắn rất thích nghiên cứu những thử thuốc kì quái nào đó nếu không hắn thật sự không biết cách nào để áp chế Cổ độc bên trong cơ thể của Mãn Nguyệt.

-“Ngươi cũng uống nha.”

-“Nàng ăn chút nữa đi, nàng gầy hơn lúc trước rất nhiều.”

-“Ta biết, sắc mặt của ta hiện tại rất khó coi đúng không, ngày nào cũng ói ra máu không biết có khi nào mất máu mà chết không a.”

Đây chỉ là một câu đùa của nàng nhưng lại khiến cho tâm hắn kinh hoàng. Chẳng lẽ ... Ngọc Phương Thục muốn cho Mãn Nguyệt thống khổ mà chết đi hay sao?

Không chỉ hạ Cổ mà còn hạ độc, hai thứ này tương trợ lẫn nhau nếu không thể kiềm chế cùng lúc hai thứ độc được này trong người nàng chỉ sợ không thể cứu nàng mà còn khiến cho nàng chết nhanh hơn a.

Cho nên hắn không dám thử bởi y thuật của hắn không bằng được với tiểu sư muội, khả năng sử dụng độc thuật cũng không giống nhau vì thế chỉ có thể chờ đợi.

-“Ngươi suy nghĩ cái gì thế, tại sao lại không ăn cơm? Mau ăn a, nguội sẽ không ngon đâu.”

Nhìn nàng cười với hắn, Mộc Phi Trần cũng miễn cưỡng dùng cơm.

-“Đại thiếu—“

Một lát sau, một đạo âm thanh quen thuộc truyền đến, Mộc Phi Trần lạnh lùng ngẩng đầu nhìn ra.

Đường Mãn Nguyệt nhìn người nam tử tuổi trẻ dưới ánh mặt trời kia khiến trong đầu nàng xuất hiện những hình ảnh mơ hồ, nàng có chút đau đầu. Thật khó chịu!

-“Mãn Nguyệt, nàng sao vậy ? Khó chịu sao?”

-“Đau quá!” – Vì sao đầu nàng như muốn nổ tung ra vậy?

Nhìn bộ dáng của Đường Mãn Nguyệt như vậy, Thích Thất Thiếu cảm thấy càng áy náy hơn –“Sư muội chính là hạ Tuyệt Ưc Cổ, vốn định lấy Nhiếp Hồn Thuật để áp chế phản phệ (có nghĩa là cản trở, cản lại, hàm nghĩa không cho tác dụng ngược =.), nhưng không ngờ nàng ấy uống xong liền ngất bất tỉnh, tiểu Hưu gia thấy thế thì giận tím mặt, lập tức rút kiếm ra chém đến nên sư muội không thể thi triển Nhiếp Hồn Thuật, cho nên Đường cô nương m trở nên như vậy.”

Mộc Phi Trần nhìn đến khối ngọc bội trên cổ nàng. Thì ra “Độc Thiếu” (tên của ngọc bội mà MN đeo) này cũng có quan hệ trong chuyện này, khối ngọc đó chỉ cần gặp vật độc sẽ sinh ra kháng cự. Hắn trước đó có ý định dùng nó để bảo hộ nàng nhưng không dự đoán được hiện tại nó lại làm hại nàng như vậy. Thật sự là châm chọc.

-“Người làm sao có thể biết được chuyện này?” – Ngọc Phượng Thực nhất định sẽ không chủ động mà nói cho Thích Thất Thiểu biết.

Thích Thất Thiểu chưa sót cười –“Ta hạ Thực Ngôn Cổ cho nàng.”

Hắn thở dài –“Ta không nên trách người.”

-“Là do ta đã không làm hết bổn phận của người bạn hữu.”

-“Cám ơn người hôm nay đã đến nói cho ta biết.”

-“Ta nghĩ người sẽ không bỏ qua cho nàng.”

-“Cho dù là sư huynh ta có bỏ qua thì ta cũng không bỏ qua cho ả ta.” – Một đạo thanh âm thanh thúy từ ngoài cửa truyền đến.

-“Tiểu sư cô” – Vừa thấy người đến, Thích Thất Thiểu liền khoanh tay đứng trang nghiêm không dám nhiều lời.

Người đang đi tới vận một bộ trang phục màu đen, mái tóc dài xỏa sau, đôi mắt linh hoạt cho dù nàng không cười nhưng ánh mắt vẫn mang theo ba phần ý cười.

Phía sau là một người nam tử quần áo vá chằng chịt cùng một tiểu khất nhi tuấn mỹ chừng hai ba tuổi đang ngồi trên vai người nam tử đó.

Đây không phải chính là người đứng đầu Cái Bang danh chấn thiên hạ- Phong Thần Ngọc, với thê tử là Trầm Thất Xảo cùng với con trai là Phong Tiểu Hồi sao?

-“Sư huynh, huynh thật đúng là không biết chăm sóc người khác a, huynh xem Mãn Nguyệt tỷ tỷ bị huynh chăm sóc đến nổi sắp thành da bọc xương a.”

Mộc Phi Trần thấy tiểu sư muội vừa đến thì tâm tình cũng tốt lên –“Đúng a, tiểu sư muội người cứ nhanh chóng chăm sóc nàng, còn về “tiểu trư” (Phong Tiểu Hồi) kia cứ để cho Phong đại bang chủ giải quyết a.”

-“Mộc huynh, cái miệng xấu của huynh đến giờ vẫn không sửa được” – Phong Thần Ngọc bắt đầu đi lắc đầu.

-“Mãn Nguyệt đây là tiểu sư muội của ta tên là Trầm Thất Xảo cùng với vị hôn phu.”

-“Trầm cô nương, xin chào.”

-“Kêu cô nương nghe khách khí quá a, tỷ tỷ cứ gọi muội là Thất Xảo là được.” – Trầm Thất Xảo cười hì hì, ngồi bên cạnh Mãn Nguyệt, bắt đầu bắt mạch cho nàng.

-“Mãn Nguyệt, nàng cứ gọi muội ấy là Thất Xảo là được.”

Cấp cho sư huynh một ánh mắt “yên tâm”, Trầm Thất Xảo buông tay Mãn Nguyệt ra, nhìn lên bàn không có món đồ ăn nào, nói –“Đi lâu như vậy rồi muội đói bụng lắm. Sư huynh, tính huynh mang cơm lên a.”

-“Đương nhiên không thành vấn đề.” – Tảng đá trong lòng cũng đã đỡ bỏ, ánh mắt Mộc Phi Trần cũng ôn nhu đi vài phần.

***

Đêm dài thanh tĩnh, ánh trăng sáng tỏ.

Hai thân ảnh đang đứng trước giường Đường Mãn Nguyệt mà nói chuyện nhưng nàng vẫn ngủ say.

-“Muội không phải nói giỡn đấy chứ?” – Mộc Phi Trần hoài nghi liếc mắt nhìn.

-“Muội đúng là cho dù bình thường hay nói giỡn nhưng thời điểm này làm sao có thể đùa cợt sư huynh như vậy. Muội không muốn người ta nói muội không tốt a.” – Trầm Thất Xảo nghiêm trang nói .

Mộc Phi Trần cầm chiếc quạt trong tay gõ đầu nàng –“Ta mà tin muội sẽ biến thành “hái hoa đại dâm tặc” a.”

-“Huynh cho dù không nghe lời ta cũng sớm đã trở thành đại dâm tặc rồi.” – Hừ ! Nghĩ nàng không biết bản tính sư huynh mình sao.

-“Tôn sư trọng đạo, Ta là sư huynh của muội.”

-“Bớt sàm ngôn đi, huynh muốn nghe theo hay không nghe ?”

-“Không bàn nữa, nói biện pháp nào đứng đắn đi, biện pháp này công phu quá”

-“Điều này quả thật là làm ô nhục nhân cách của muội a, đã vậy mà còn nói cái gì mà quá công phu, không bằng để muội về chơi với Tiểu Hài còn tốt hơn.”

-“Ân, hừ!” – Cây quạt lại không chút lưu tình mà gõ lên đầu nàng –“Mãn Nguyệt trúng là Tuyệt Ưc Cổ chứ không phải là Đoàn Tụ Cổ, người tưởng sư huynh không biết sao?”

-“Muội chỉ đùa một chút thôi a.” – Thật là quá đáng a!.

-“Đồng!!!” – Một tiếng, rốt cuộc cũng “nhất quá tam ba lần” Trầm Thất Xảo bị đánh.

-“Làm sao mới có thể dẫn Cổ ra?”

Trầm Thất Xảo thanh thanh yết hầu, rốt cuộc đại sư huynh vẫn là không hợp để nàng đùa giỡn, nhị sư huynh đùa giỡn vẫn tốt hơn mỗi lần đùa như vậy khiến nàng cười không thôi.

-“Nha, đây là ba mươi sáu cây châm, huynh dùng “Nhất Lộ Kinh Hồng” này nấu nửa canh giờ, sau đó nhúng châm qua được vừa nấu, thì châm lấy máu ...”

-“Lấy máu sao?” – Có người không kiềm được âm lượng của chính mình –“Còn lấy máu nữa sao?” – Hiện tại thân thể của Mãn Nguyệt đã hư nhược lắm rồi, chỉ sợ lấy máu quá nhiều nàng sẽ chết mất.

Trầm Thất Xảo thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng không nhịn được buồn bực mà gõ lên đầu người nào để trả đũa –“ Châm đã tẩm “Nhất Lộ Kinh Hồng” thì khi lấy máu, cổ độc sẽ từ trong máu mà ra, sau đó sẽ khiến cho trùng cổ suy kiệt mà chết trong cơ thể, ngày kế tiếp liền phục hồi lại sức lực.”

-“Đơn giản vậy a.” – Hần cảm khái nói

-“Ân , cho nên mới nói huynh rất ngốc.” – Trầm Thất Xảo kết luận

-“Phong Thần Ngọc, tiếp lão bà của người này” – Một tiếng nói vang lên kế tiếp là một thân ảnh bay ra ngoài cửa sổ.

-“A, Mộc huynh, đây là lão bà của ta, huynh xuống tay nhẹ một chút không được a.” – bang chủ Cái Bang ở bên ngoài đang oa oa kêu to.

-“Vô nghĩa, nếu là lão bà của ta thì ta mới quan tâm , còn lại không quan trọng.”

-“Đây chính là “qua cầu rút ván” a.” – Trầm Thất Xảo vô hạn cảm khái nói

-“Thất Xảo đêm khuya rồi chúng ta trở về ngủ đi.” – Phong Thần Ngọc ôm thê tử dụ dỗ nói.

-“Tốt tốt, không thể nào lưu lại nhìn sư huynh ban đêm làm “hái hoa tặc”, nếu không sẽ bị diệt khẩu mất.”

Nghe tiếng bước chân rời xa, Mộc Phi Trần nhịn không được cười ra tiếng. Thất Xảo này thật dụng tâm, sợ hắn lo lắng quá độ nên mới bày đủ trò như thế ...

Ánh mắt hắn lại liếc nhìn người nằm trên giường, vẻ mặt ôn nhu lên –“Mãn Nguyệt, nàng sẽ khỏe lên thôi.”

Cầm kim châm của Trầm Thất Xảo trong tay, hắn đi xuống phòng bếp nấu được để tẩm châm...

Nửa canh giờ sau, Mộc Phi Trần quay trở lại phòng, cởi bỏ quần áo của Đường Mãn Nguyệt nhẹ nhàng dùng châm ghim vào huyệt đạo cho nàng. Một canh giờ sau, hắn thở phào rút từng cây châm trên người nàng ra, khuôn mặt lộ ra ý cười mãn nguyện. Rốt cuộc cũng không có việc gì!

Đi vào phòng bếp lấy nước ấm đến, hắn ôn nhu lau qua thân thể cho nàng, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng. Hy vọng ngày mai khi tỉnh giấc có thể liền nhìn thấy nàng đã khôi phục trí nhớ.

8. Chương 8: Chương 8

Cứ như vừa trải qua một cơn ác mộng rất dài ....

Lông mi của Đường Mãn Nguyệt khẽ lay động....Ánh nắng mặt trời nhẹ hắt lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, nhưng thoát nhìn cũng đã khá hơn rất nhiều.

Một bàn tay nhàng xoa xoa hai gò má của nàng, thanh âm trêu chọc vang lên –“Mãn Nguyệt, mặt trời đã lên cao rồi, đừng ngủ nữa.”

Hai mắt nàng nhẹ mở ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi –“Mộc Phi Trần!”

Gương mặt tuấn nhan của hắn nhẹ mỉm cười –“Thật vui khi nàng đã nhớ ra ta.”

Nàng ngã vào ngực của hắn mà khóc....

Nhẹ nhàng xoa xoa lưng nàng, hắn cười nói –“Không có việc gì rồi, nhiệm vụ kế tiếp chính là đem nàng nuôi béo trở lại, ta cũng không thích buổi tối phải ôm một đồng xương sườn mà nà ngủ đâu”

Đường Mãn Nguyệt không nói lời nào liền đẩy hắn ra, cắn tức tròng mắt –“Ai thèm người ôm?” – Hắn vẫn luôn như vậy lúc nào cũng không suy nghĩ khi nói.

-“Cho dù là không ôm nhưng đề lên xương sườn cũng không thoải mái a.” – Người nào đó lại “bất đắc dĩ” mở miệng nói.

-“Mộc Phi Trần.” – Có người không nhận được đã muốn phát điên lên.

-“Ha ha ....” – Hắn cười giống như vừa trộm được một con linh miêu đem vào phòng vậy.

Đường Mãn Nguyệt vừa xấu hổ vừa giận dữ nhưng không cách nào trút giận được...Ổn định là tinh thần Đường Mãn Nguyệt đột nhiên muốn xuống giường mới phát hiện quần áo của mình đã được thay ra, mắt phượng trợn trừng, nản căn môi –“Mộc Phi Trần , người dám cởi quần áo của ta sao!”

Hắn vừa bưng đồ ăn vào vẫn xem như không có việc gì, cười nói –“Nga, ta ngày hôm qua giúp nàng dùng châm giải độc, sau đó “thuận tiện” giúp nàng lau sạch thân thể cuối cùng cũng “thuận tay” thay quần áo bẩn cho nàng a.”

-“Người...”

-“Đói bụng rồi, mau tới đây ăn đi, ăn nhiều một chút mới có thể đem chút thịt về.”

-“.....”

-“Ta cũng biết nàng muốn cảm tạ ta nhưng quan hệ của chúng ta như vậy thì không cần khách khí, mau xuống giường ăn cơm đi a.”

-“Người thật đúng là “thuận tay” a.” – Đường Mãn Nguyệt vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn mỉm cười –“Ta luôn thích giúp người, hơn nữa đối tượng thích nhất chính là nàng a.”

-“Mộc Phi Trần, người là tên đại hỗn đản!” – Đường Mãn Nguyệt rớt cuộc cũng không nhận được mà hét to lên.

-“Hỗn đản như ta lại cứu nàng, rồi còn bưng đồ ăn đến cho nàng, nha nha lại ăn một chút đi.”

Nhìn khuôn mặt dày ấy tràn đầy ý cười, ngữ khí châm chọc nhưng nàng không cách nào ghét hắn được. Trong lòng cảm thấy ấm áp bội phần, nàng cắn môi.

-“Đừng ngồi Ồ đó nữa, mau tới đây ăn cơm đi.”

-“Đã khiến người lo lắng, Phi Trần.”

Thân mình Mộc Phi Trần chấn động, ánh mắt liếc qua có chút quái dị -“Ta còn nhớ rõ là có người đáp ứng gọi tên thân mật của ta a.”

Hai má Đường Mãn Nguyệt thoáng hồng lên, sắc mặt cũng có cảm giác tốt lên rất nhiều

-“Đồ không đứng đắn!” – Nàng nhịn không được gất lên.

-“Nếu nàng còn không chịu lại đây, ta sẽ qua đó dứt nàng ăn đấy, ta cũng không để ý đến việc dùng miệng dứt nàng ăn đâu a.”

Nàng vội vàng mang giày rồi xuống giường, chỉ sợ nếu không đi qua nhanh sẽ có người nào đó tiếp tục nói ra những câu kì quái hơn khiến cho nàng xấu hổ không thôi...

-“Đúng thôi, bệnh nhân nên có bộ dáng của bệnh nhân, nhanh ăn đi.” – Hấn vừa nói vừa đẩy đĩa rau qua cho nàng.

-“Người cũng ăn đi.”

-“Nàng ăn đi.” – Hấn nhìn nàng cười, ánh mắt sùng nịnh vẽ mặt tràn ngập hạnh phúc.

-“Không ăn không được, người phải chăm sóc cho chính mình chứ, vài ngày không gặp, bộ dáng của người cũng gần giống như cái tháp a.”

Hấn sờ sờ cảm mình, vẻ mặt đứng đắn nói –“Như vậy không phải sẽ càng gợi cảm hơn sao?”

Đường Mãn Nguyệt thiếu chút nữa là phun hết đồ ăn trong miệng ra rồi – “Àn, gợi cảm, gợi cảm đến mức làm cho người ta đau lòng.”

Lời vừa nói ra liền khiến cho hai người trầm mặc.

Thật lâu sau, Mộc Phi Trần nhẹ nhàng nở nụ cười –“Chỉ cần nàng khỏe mạnh cho dù là quên ta cũng không sao cả “

Mắt nàng bỗng cảm thấy cay cay, Đường Mãn Nguyệt cúi đầu, nước mắt một giọt rồi lại một giọt rơi xuống...

Thấy nàng khóc , tâm hấn bỗng rối loạn, hấn nâng cầm nàng lên , dịu dàng lau nước mắt trên khuôn mặt kiều diễm của nàng –“Đừng khóc, nàng khóc khiến ta đau lòng lắm có biết không!”

-“Phi Trần.” – Nàng vùi đầu vào bộ ngực ấm áp của hấn

-“Như thế nào mà sau khi hết bệnh lại biến thành một tiểu yêu hay khóc a, hôm nay nàng tính dùng nước mắt khiến ta chết đuối hay sao?”

Đường Mãn Nguyệt nắm thành quyền đánh vào ngực hấn, thanh âm nức nở -“Đều tại người, ai bảo người để cho tên tiểu Hưu gia kia dẫn ta đi, nếu không phải người , ta làm sao có thể bị kẻ xấu hại ... đều tại người...”

-“Là ta sai ... lỗi ở ta ...” – Ôm chặt nàng trong lòng, hấn dỗ nàng.

-“Không cho phép bỏ lại ta.”

-“sẽ không” – Một lần này thôi cũng khiến hấn chịu không nổi rồi, dọa một lần là đủ rồi.

-“Ta lúc ấy rất sợ, vậy mà người không ở đó.”

-“Là ta không đứng.”

Nước mắt của nàng cũng không còn rơi nữa nhưng hai người vẫn cứ ôm nhau không tách rời ....

Tiếng sấm càng lúc càng lớn ,mưa cũng nặng hạt dần khiến cho người ta phải dùng cước bộ...

Đứng trong ngôi miếu cũ nát nhìn mưa rơi không ngớt cũng dễ làm người ta liên tưởng đến tình huống “nhân tình dã thú” a.

Ngôi miếu thờ này đã lâu không tu sửa khiến cho nó mục nát xiêu vẹo. Tại nơi thâm sơn như vậy càng thê lương hơn nữa nhưng cũng bất đắc dĩ không còn chỗ trú nào nên bọn họ đành vào đây.

Mộc Phi Trần cúi người nhìn “thiên hạ” của hấn trong lòng, sắc mặt của Đường Mãn Nguyệt đã hồng nhuận hơn trước rất nhiều chỉ có điều đôi môi vẫn chưa khôi phục lại vẻ ửng ửng như trước.

Tâm tư của hấn đột nhiên rung động,hấn nâng cầm nàng lên, cúi người bá đạo mút lấy cánh môi kiều diễm ấy đến lúc nó đỏ tươi mới quyền luyến rời ra –“Màu sắc của môi như vậy mới đẹp.”

Đường Mãn Nguyệt đỏ bừng mặt, liếc nhìn hắn –“Đặng Đồ Tử!”

Mộc Phi Trần cười ha ha, một tay ôm chặt nàng vào lòng, thanh âm cũng trở nên khàn khàn –“Miếu đồ rách nát trong thâm sơn như thế này thật thích hợp để làm chuyện xấu.”

Nàng trong lòng chấn động, mi mắt sụp xuống, không dám hé răng.

Hắn ghé sát vào lỗ tai nàng, nhẹ nhàng mơn trớn trên gáy nàng khiến cho nàng bất ngờ run rẩy –“Có thể chứ?”

Đường Mãn Nguyệt tiếp tục trầm mặc, cho đến lúc hai tay hắn đều ôm chặt lấy nàng hơn nàng mới thấp giọng nói –“Trên núi rất lạnh.”

Hắn ngẩn ra, sau đó giật mình, mỉm cười –“Nói hay lắm, không cho nàng đổi ý.”

Nàng mù mịt chưa nhận ra được tình hình thì Mộc Phi Trần đã ôm lấy nàng, đá văng cánh cửa mà bước vào bên trong đại điện...

Nhìn hắn rửa sạch một đồng cỏ khô để làm nơi nghỉ ngơi, sắc mặt Đường Mãn Nguyệt nhin không được mà đỏ bừng, mưa bên ngoài vẫn không giảm, cây cối cứ thế mà xô vào nhau tạo thành những âm thanh kinh hoàng ...

Mưa lúc này khiến cho người ta có cảm giác tê lương.

Nhớ lại mấy ngày nay những chuyện gặp phải còn khiến nàng phấn khích hơn cả mười mấy năm qua! Giang hồ quả nhiên là nơi tràn ngập chuyện xấu!

Tiểu sư muội của Mộc Phi trần quả nhiên là người thú vị, không đời nàng tỉnh dậy nói tiếng cảm tạ đã rời khỏi.

Một hơi nóng truyền đến, Đường Mãn Nguyệt quay đầu lại liền nhìn thấy một đồng lửa đã được nhóm lên, lòng của nàng bất an không yên, chân tay tự nhiên cũng luống cuống cả lên. Hiện tại hối hận còn kịp hay không?

-“Mãn Nguyệt, lại đây ta giúp nàng sưởi ấm” –Hắn nhìn nàng cười.

Nàng do dự ... chỉ sợ đi qua đó không phải là sưởi ấm là bị người nào đó “ăn” sạch a!!! Bởi bản thân hắn chính là đại sắc lang a!

Nhìn bộ dáng do dự của nàng, Mộc Phi Trần trong lòng cười thầm, tiếp tục hướng nàng mà ngoắc –“ Mau tới đây, thuận tiện nàng đóng cửa lại luôn, gió ở đây lớn lắm.”

Đường Mãn Nguyệt trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi tiến đến cánh cửa mà đóng lại. Trong miếu chư Phật, không phải nàng muốn “gây chướng khí” ở chỗ này, nhưng chính là ....

Có người nào đó cứ như còn ốc sên chậm rãi nhìn nàng, tâm tình Mộc Phi Trần hiện tại rất tốt ...

Rốt cuộc nàng cũng đứng trước mặt hắn, Đường Mãn Nguyệt cảm thấy bất an trong lòng, cả người đều không được tự nhiên. Trên núi hoang miếu đồ như thế này muốn cùng một người nam nhân quan hệ xác thịt, cảm giác vừa khấn trương mang theo chút sợ hãi khiến nàng cảm thấy rất lạ lùng, nàng có chút không thể lý giải nổi tâm tình của mình trong lúc này...

Một tay nhanh chóng ôm trụ lấy nàng, Mộc Phi Trần rốt cuộc không nhin được mà cười ra tiếng –“Aiz, Mãn Nguyệt, cho dù là nàng đã khỏe nhưng ta cũng lo lắng thân thể nàng sẽ không chịu đựng được.... nàng xem nàng bị dọa đến vậy a.”

Đường Mãn Nguyệt mặt mày đỏ bừng, nắm thành quyền hướng hắn mà đánh.

-“Tuy rằng không thể ăn nàng nhưng chiếm chút tiện nghi cũng không phải là quá đáng a.” – Hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt gian tà nhìn chằm chằm nàng.

Ngoài điện mưa vẫn không ngớt nhưng bên trong điện thất lại cực kì ấm áp.

Hai người , một nam một nữ bốn mắt nhìn nhau, tình ý tràn ngập trong ánh mắt không thôi...

Mộc Phi Trần chậm rãi cúi đầu yêu thương hôn lên cánh môi của nàng, tay của hắn chế trụ thất lưng nàng càng lúc càng chặt hơn, hắn chỉ hận trong lúc này không thể đem nàng cùng hắn hòa hợp thành một thể...

Cảm giác được cái lưỡi mềm mại của hắn không ngừng chơi đùa khiêu khích bên trong miệng nàng, Đường Mãn Nguyệt cũng cảm thấy một chút choáng váng, thân thể bởi vì dục niệm mà run lên nhẹ nhẹ.

Bất tri bất, hai người đều ngã xuống đồng cỏ khô.

Nam nhân này quả thật quá tuần mỹ hại nàng xuân tâm dao động không thể nào khắc chế được.

Tưởng chừng như trong giây lát có thể thoát khỏi dụ hoặc của hắn thì đột nhiên hắn đè ép nàng lại, đem nàng áp đảo xuống thân, lại một vòng phiến tình mà tiếp tục vỗ về đùa giỡn cánh môi của nàng.

Ngay đúng lúc hắn không thể kìm chế dục vọng của bản thân được nữa thì cùng lúc đó ngoài miếu lại vang lên tiếng bước chân khiến cho ý nghĩ của hắn thanh tỉnh lập tức, nhanh chóng điều chỉnh quần áo cho nàng sau đó là sửa sang lại vạt áo của chính mình.

Đường như đối phương đã đến trước cửa điện nhưng hắn và Đường Mãn Nguyệt vẫn không chút để ý bởi vì dục vọng của con người cũng không thể lập tức hạ xuống hết được đành phải ngồi ẩn nhẫn nhử mồi.

Vị khách không mời mà đến này thật khiến cho người ta buồn bực.

Người bước vào là hai người khách đang đi ngao du, nhìn thấy có lửa bên trong miếu nên bọn họ vừa hoảng sợ nhưng vừa vào đến liền kinh ngạc bởi tại nơi thâm sơn này cũng vô tình gặp mặt được hai người cùng hoàn cảnh với bọn họ.

Đường Mãn Nguyệt giấu mặt vào trong lòng Mộc Phi Trần cố gắng làm tiêu tan cảm giác khô nóng trong người. Nếu bọn họ ban nãy mà xuất hiện thì tình huống chỉ e càng xấu hổ thêm, nàng rõ ràng là đang muốn quên tình cảnh lúc này...

Nàng tức giận nhéo một cái vào ai đó.

Mộc Phi Trần khoe miệng cười nhẹ, thanh âm nhỏ đến nỗi chỉ có bọn họ mới nghe được –“Đừng trở mặt không nhìn đến ta, rõ ràng là nàng đáp ứng ta a.”

Hắn quyết chí thề phải “ăn” cái “tiểu Hoa nhi” này cho bằng được a!

Bị người nào đó kích đến khiến Đường Mãn Nguyệt thẹn quá thành giận, dụng sức xô ngã hắn, lại quên nàng đang nằm trong lòng hắn cho nên hai người đều cùng ngã xuống, tư thế chật vật cực kỳ ái muội, làm cho hai người khách bên trong đại điện kia lập tức quay đầu chuyển hướng mà nhìn ngắm mưa rơi...

Trận mưa này ghê gớm thật a! =.=

–“Ngươi—“ – Đường Mãn Nguyệt ôm môi trừng mắt nhìn hắn.

Mộc Phi Trần sắc mặt vẫn không thay đổi, giống như người vừa thừa cơ hội để “trộm thân” không phải là hắc mà là nàng –“Cẩn thận một chút, may mắn là có ta đệm lưng nếu không nàng đã bị thương rồi a.”

Cẩn chặt rằng, nàng đột nhiên cười –“Ta đói bụng, làm sao bây giờ?” – Bên ngoài trời mưa vẫn to không ngớt...

Hắn cũng cười, chuyển hướng sang hai vị khách kia –“Hai vị đại ca, ta hạ bỏ tiền ra mua một con chim trĩ của các vị được không?”

Vì thế Đường Mãn Nguyệt không khỏi buồn bực, nàng như thế nào lại không biết hai người khách đó có mang theo đồ ăn ?

–“Bởi vì lúc ấy nàng còn trốn trong lòng ta mà thẹn thùng a.”

–“Ngươi—“ – Ngay cả suy nghĩ trong lòng nàng mà hắn cũng biết được .. Thật khủng bố a!!!

***

Có người rập tâm bắt lương a!

Đường bằng phẳng không đi lại cố tính kéo nàng vào cái nơi rừng già thâm sơn này

Cùng hẩn ở trên núi rừng mấy ngày nau, Đường Mãn Nguyệt nhin không được mở miệng –“Vì sao chúng ta cứ phải đi lòng vòng trong núi?” – Tuy rằng món ăn núi rừng rất ngon nhưng không thể mỗi ngày đều ăn a.

-“Bởi vì ta muốn tìm một thứ.”

Cho dù vẻ mặt của hẩn hiện giờ rất thành thật nhưng Đường Mãn Nguyệt cũng không nhin được hoài nghi... Thật sự là bởi vì mấy ngày nay “hạnh kiểm” của hẩn càng lúc càng xấu, mỗi lần hưng trí là lại đem nàng phi thân lên cây, làm cho người sợ độ cao như nàng chỉ có thể ôm chặt hẩn không dám cự nự, tùy ý để hẩn chiếm hết tiện nghi a!

- “Là cái gì?”

-“Hà Thủ Ô ngàn năm.”

-“Tìm về để làm gì?”

-“Làm vật trao đổi.”

-“Đổi cái gì?”

-“Độc Thiếu.”

-“Ăn?”

Bàn tay của hẩn chạm vào khối ngọc bội trước cổ nàng, nhướng mày nói -”Độc Thiếu có tác dụng trừ tà ngăn độc, nếu mang theo bên người thì đông ấm hạ lạnh.”

-“Vậy nó từ đâu đến?” – Nàng hoài nghi hỏi hẩn.

-“Nam Cung Thế Gia.”

Đường Mãn Nguyệt mím môi nhin hẩn, không nói lời nào

Hẩn cười cười, nhẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, vân đàm phong kinh nói –“Ta muốn bảo vệ nàng cho nên sẽ tận lực làm hết mọi điều để nàng được an toàn, vì thế cho dù có trả giá cũng đáng!” – Thật ra hẩn có thể không quan tâm đến Nam Cung Thế Gia kia, nhưng bởi vì lúc trước có kẻ không muốn cho hai người bọn họ tiếp tục dây dưa với nhau nên đã tìm mọi cách hãm hại khiến nàng xảy ra chuyện. Lúc đó, hẩn liền tỉnh ngộ ra, cho nên vì tương lai của hai người, hẩn phải thay đổi phong cách hành sự của quá khứ ....

Sau khi đàm phán cùng với Nam Cung gia thì kết quả chính là . Bọn họ sẽ đưa Độc Thiếu cho hẩn nhưng hẩn phải dùng Hà Thủ Ô ngàn năm làm vật trao đổi, nếu không thì không thể được ....

Vốn tiểu sư muội cũng có một cây Hà Thủ Ô ngàn năm nhưng đáng tiếc năm đó do Ngọc Phong Thần gặp chuyện nên nàng đã lấy ra dùng. Bất đắc dĩ hẩn đành phải tự đi tìm, mà cái nơi rừng núi rộng lớn đầy được thảo này có khả năng sẽ có thứ hẩn cần tìm.

-“Dem Độc Thiếu trả lại cho bọn họ thì tốt hơn.”

-“Không được.” – Hẩn trưng ra bộ mặt “không thương lượng” với nàng

-“Vì sao?”

-“Bởi vì nàng mùa hè sợ nóng cho nên không cho ta thân mật, dùng cái này vẫn tốt hơn.”

Sắc mặt Đường Mãn Nguyệt lập tức đỏ bừng, không nói được lời nào.

Vậy mà có người vẫn tiếp tục làm ra vẻ mặt rất “hợp tình hợp lý”.. thật sự là rất buồn cười.

Nhin mặt nàng hồng hồng, hẩn còn cố tình hỏi –“Làm sao vậy? Trên mặt ta có dính bẩn sao?”

-“Đồ da mặt dày!”

-“Là nha, da mặt Mãn Nguyệt của ta quả là mỏng như tờ giấy a, động một chút liền đỏ .. Aiz, vậy phải làm sao bây giờ nha, hiện tại ta nghĩ chính là nếu thân ái sờ sờ nàng một chút, chắc chắn mặt nàng nhất định sẽ đỏ lên đến cỡ nướng chín được con tôm luôn a.. vậy nếu ta ăn nàng có khi nào có thể khiến mạch máu bị bạo liệt luôn không?Lỡ như mà máu chảy thành sông ... ngấm lại thực khủng bố”

-“Mộc – Phi — Trần” – Tiếng rống của sư tử Hà Đông rớt cuộc cũng xuất hiện, vừa phát ra liền khiến cho chim bay cá nhảy lo mà “bỏ của chạy lấy người” a...

Mộc Phi Trần vẻ mặt nghiêm túc hỏi –“Mãn Nguyệt, nàng thật sự có từng học võ của phái Thiếu Lâm Tự không?”

Mắt phượng như muốn phun hỏa nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn vẻ mặt hoang mang –“Nếu không thì nàng làm sao có thể sử dụng được tuyệt kĩ thần công Sư Tử Hồng của Phật môn? Nàng xem thú trong rừng đều đã bị nàng dọa đến chạy hết cả rồi, buổi tối nay chúng ta ăn gì đây?”

Nàng không muốn gả cho cái tên nam nhân xấu miệng này! Nàng thực sự giận đến độ muốn dùng hết toàn lực mà đá hắn một cái, thật muốn đem hắn đến cái cáp thu lôi nào đó ...

Hắn dễ dàng xoay người nhảy xuống khỏi cành cây, Mộc Phi Trần ung dung dựa vào thân cây, cười hì hì nói –“Nàng không sợ độ cao a, có muốn vi phu ôm nàng xuống không?”

-“Đi chết đi.” – Có người bắt mắt hét to

-“Nàng xác định?”

-“Xác định gì?”

-“Không lo lắng trước khi động phòng mà khiến cho ta chết a, phải biết rằng người sống một mình trên thế gian sẽ rất buồn ...” – Dưới tán cây, Mộc Phi Trần bắt đầu “tận tình” kể lể

Thật là tức mà, bất ngờ Đường Mãn Nguyệt liền trượt tay, ngã xuống từ cây cao.

-“A—“

Hắn vội vàng nhảy tới, ôm chặt lấy nàng, cơn nóng giận của nàng vẫn chưa nguôi –“Ba ngày không cho phép ôm ta.”

-“A—“ . -Mông bị chạm xuống đám lá dày ở tán cây khiến cho nàng không khỏi chấn kinh –“Mộc Phi Trần, người làm gì vậy?”

-“Nàng vừa nói ba ngày không cho phép ta ôm, đương nhiên ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời cho nên mới buông nàng xuống” – Hắn vẻ mặt “vô tội” cộng thêm vài phần “bất đắc dĩ” nhìn nàng

- “Người..... Ta.....”

-“Như thế nào?”- Hắn tâm tình rất tốt ngồi xổm nàng trước mặt.

-“Ta không bao giờ cho người chạm vào người nữa.”

Mộc Phi Trần vuốt cằm, nhìn khuôn mặt đang tức giận của tiểu thê tử, một lúc sau lại phun ra hai chữ

-“Không được.”

-“Người không phải cái gì cũng đều nghe theo lời ta nói hay sao?”

-“Ở trong phạm vi có lý thì sẽ nghe, nhưng loại hình phạt này quả thật quá ác liệt, mất sạch cả nhân tính nên không thể nghe theo được, hương khói bộ tộc Mộc thị tuy cũng phải nhờ ta “cố gắng” mới có người “khai chi tán nghiệp” (hàm ý muốn nói đến việc duy trì con cháu), nếu không chạm vào nàng thì một mình ta làm sao có thể làm gì được.” =.=

Nàng .. Nàng .. lúc trước làm sao có thể lầm tưởng được rằng hắn là thư sinh yếu ớt chứ? Ngoại trừ cái vẻ bề ngoài còn lại huyết bên trong đều tà ác a....

-“Đừng nóng giận, nàng tự hại thân mình sẽ làm đau ta a.” – Hắn vươn tay về phía nàng.

Đường Mãn Nguyệt cảm giận, dỗi không thèm nhìn hắn nữa.

-“Thực sự tức giận sao?” – Phía sau bỗng có người ôm lấy thắt lưng nàng, thanh âm ghé sát vào tai nàng.

-“Hừ.”

-“Oan gia nếu không đầu võ mồm làm sao có thể gọi là oan gia, ân ... tiểu oan gia của ta.”

Ngữ khí cùng âm điệu này quả thật khiến cho nàng không thể giận nổi. Nam nhân này tuyệt đối là yêu nghiệt a!

Bồng một bàn tẩy giữ chặt lấy hai tay nàng, một tay nhanh chóng cởi váy áo của nàng ra ....

Kế tiếp là một trận “thiên toàn địa chuyển”, hai người đều cùng ngã xuống đồng lá rụng dưới tán cây, quần áo trên thân thể đều nhanh chóng bị lột sạch, chỉ còn lại thân hình trần trụi đang thân mật mà tiếp xúc .....

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây, chiếu rọi xuống dung nhan tuấn mỹ ấy cũng làm hiện rõ lên một tầng mờ mờ trên thân thể của người nam nhân ấy ....

Bầu trời cũng đang dần nhạt chứng tỏ màn đêm sắp buông xuống mà người nào đó trên người nàng vẫn còn hừng hực khí thế ngất trời tiếp tục “làm việc.”

-“Nàng cuối cùng cũng là của ta...”

Đường Mãn Nguyệt đã mệt đến nỗi không còn chút khí lực nào nữa, tựa đầu vào lòng hắn, không nói gì.

Nam nhân này đúng là giống như dã thú không sai mà ! Nàng cơ hồ đã nghĩ bản thân sẽ chết ngất ở đây vì hoan ái quá mức a!!!

“Con đường” của nàng giờ mới chỉ bắt đầu thôi, Mộc Phi Trần khoe miệng vẫn cười như trước nhưng lại mang theo phần đắc ý, hân hoan

Ở trong rừng cứ thoải mái mà săn bắt chỉ cần đem thịt rửa sạch rồi nước lên là ổn, nhìn vào “thiên hạ” của hắn do hoan ái quá độ mà ngủ thiếp đi, hắn cười quỷ dị, đem nàng ôm vào lòng, dùng miệng đem đồ ăn đến miệng cho nàng, hưởng thụ không gian thân mật riêng tư với người yêu a.

Tối nay ánh trăng hết sức xinh đẹp đa tình, dưới ánh trăng của núi rừng lại hiện lên khung cảnh tình thơ ý họa.

-“Trần lang...” – Trong lúc ngủ, Đường Mãn Nguyệt mơ hồ gọi.

Ôm nàng trong tay, Mộc Phi Trần cười đắc ý ...

9. Chương 9

-“Đây là cái gì?” – Đường Mãn Nguyệt cất cao giọng , run run nắm chặt một quyển sách trong tay

Mộc Phi Trần vẫn thản nhiên tự tại sờ sờ cái mũi. Nàng làm sao có thể tìm thấy nó ?

-“Chàng .. chàng ...” – Chết vắn nam nhân trước mắt không được , nàng trực tiếp cầm quyển sách đó quăng lên người hắn.

Hắn dường như vẫn xem như không có việc gì, khẩu khí nhẹ nhàng nói –“Ân, chỉ là một chút “bí kíp” khuê phòng (Cung Xuân Đồ) mà thôi.”

Thật sự là không biết mắc cỡ a! Đường Mãn Nguyệt cảm giận nhìn vào quyển sách. Vì cái món đồ đó mà hại nàng “mất ngủ” cả mấy ngày liền, cũng bởi vì chủ nhân của nó quá phi thường ham học hỏi a .. thật là khiến cho người ta tức điên lên mà!!!

Nhìn sắc mặt của nàng, ngữ điệu mang một loại hiên ngang lẫm liệt mà nói –“Nếu nàng đã không thích vậy thì ta hủy nó đi.” – Vừa nói, hắn xuất chưởng vào quyển sách, trong nháy mắt chỉ còn những mảnh vụn bay phát phơ trong không trung.

Đường Mãn Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng thật sự nếu để ý sẽ thấy ánh mắt của hắn hiện lên chút giả dối.

Hủy thì hủy, dù sao hắn cũng nhớ hết toàn bộ vào đầu rồi. =.=

-“Vẫn chưa tìm được sao?” – Bọn họ đã đi quanh ngọn núi này gần cả tháng qua, rốt cuộc chừng nào có thể rời đi a? Tuy rằng phong cảnh trong núi thật sự rất đẹp nhưng nếu trong miệng những “người vô lương” nào đó thì chính là — “Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa.” , cũng chính là nói đây chính là nơi thích hợp nhất để vụng trộm yêu đương cho nên vẫn tốt hơn hết là nên quay lại nơi có nhiều người sinh sống a.

-“Làm sao vậy?”

-“Ta đã lâu không được ngủ trên giường đệm.” – Thanh âm mang theo chút oán hận. Nàng cơ hồ mỗi ngày đều bị đè ép a, gần nhất cũng là trong núi rừng, quả thật là nằm ở đâu cũng cứng như đá a.!

Mộc Phi Trần che miệng cười trộm, còn mắt đảo quanh, nghiêm trang mở miệng nói –“Kì thật gần đây nàng cũng đã thịt hơn trước rất nhiều rồi, ta ép quả thật cảm thấy thoải mái a.”

Đường Mãn Nguyệt tức giận, cầm lấy cành cây ném đến hắn! Nam nhân này thật vô sỉ !!!

Hắn cười nhẹ tránh nhánh cây khô đang hướng đến, nhanh chóng đem nàng ôm vào lòng –“Ta thật cao hứng khi có thể giúp nàng bồi bổ khí huyết đã mất .” – Giữa núi rừng trùng điệp như vậy quả là liều thuốc tốt, khó trách tiểu sư muội lại đề nghị bảo hắn mang Mãn Nguyệt để an dưỡng thân thể ...

Mấy ngày nay hắn đều dấu được thảo vào bên trong đồ ăn không để cho nàng nhìn thấy thuốc, lại còn lấy nước suối cho nàng uống, quả nhiên có thể làm cho thân thể nàng trở nên đầy đặn một lần nữa, sắc mặt cũng hồng nhuận lên.

-“Hôm nay đi nơi nào tìm Hà Thủ Ô?”

-“Nha, đi theo ta.”

Đường Mãn Nguyệt hoài nghi đi theo hắn đến một góc rừng.

Đường Mãn Nguyệt đem nàng đến một góc cây đã bị nhổ gốc ra, lộ ra phía dưới là một khoảng đất rộng chừng mười thước bên trong có một cây Hà Thủ Ô, rốt cuộc nàng cũng phát hiện ra bản thân vừa bị người nào đó lừa dối.

-“Mộc — Phi — Trần”

Hắn quả thật đã sớm tìm được nhưng vẫn không nói, căn bản là khiến cho nàng ngây ngốc ở lại đây để hắn ức hiếp a.

-“Ha ha.”

-“Chàng đứng lại đó cho ta.” – Tức chết nàng, đúng là xú nam tử ý nghĩ xấu đầy mình.

-“ Đuổi theo ta nào, ta xem nàng có bắt được ta không a.” – Trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ tà ác, thật khiến cho người ta tức giận đến thét lên mà.

Đường Mãn Nguyệt vấp té, xấu hổ cùng với giận dữ nảy sinh –“đi chết đi.”. Đúng là cái nơi thâm sơn rừng già cho nên hắn vẫn không ngại gì cả, nhất định nàng phải mau chóng xuống núi a, nhất định ...

Xem nàng té xuống mặt đất mà nửa ngày vẫn không nhúc nhích, Mộc Phi Trần chấn động, vội chạy lại đỡ nàng

-“Chàng .. cái tên hỗn đản này.” – Nàng thuận thể mà vùng quỳ như mưa vào ngực hắn.

Hắn hứng chí vẫn để yên cho nàng đánh, cuối cùng ôm lấy nàng, trấn an –“Nếu chỉ là tiểu thư nơi khuê không thì không giống với nàng, phải không, nương tử?”

Đường Mãn Nguyệt bị hắn gọi một tiếng “nương tử” mà chấn động, một lúc sau không nói gì.

-“Sau khi xuống núi chúng ta sẽ thành thân.”

-“Ân.”

-“Không biết nhạc phụ đại nhân có ghét ta là người giang hồ lỗ mãng hay không ?- Aiz, Thật sự là hao tổn tâm trí mà!”

-“Chàng không phải là đã nghĩ ra đối sách rồi sao?” – Nàng hừ một tiếng.

-“Ta có sao?” – Hấn lộ ra biểu tình “rất kinh ngạc” nhìn nàng.

Nàng cắn tay hấn, oán hận nói-“Chàng không phải là dùng trăm phương ngàn kế để cho ta có thai sao?” – Vừa rồi hấn nhất đến chuyện kết hôn nàng liền hiểu được “thất chữ bát phân”(hiểu được bảy tám phần) này

-“Aiz nha.” – Hấn vẽ mặt kinh hãi -“Nương tử đại nhân, nàng đúng là thông minh a, như vậy vi phu về sau phải làm sao đây?Không thể nào gạt nàng đi làm chuyện xấu được rồi.”

-“Cái gì?” – Nàng nhéo tay hấn, mắt phượng mang đầy vẻ nguy hiểm nhìn chăm chăm hấn-“Chàng muốn đi làm chuyện xấu gì?”

Mộc Phi Trần lập tức cầu xin tha thứ -“Nương tử thủ hạ lưu tình, vi phu cũng chỉ là nói chơi mà thôi” – Hấn vẽ mặt đầy ủy khuất-“Nha có hân thù như thế thì tại hạ làm sao còn có thể ngoại tình ăn vụng được a,”

Xem bộ dạng giải nài của hấn khiến cho nàng bật cười

-“Yêu nghiệt tác quái a!”

Hấn ôm nàng cười ha ha. Nếu có thể ở cùng nàng như vậy hấn cũng chấp nhận.

-“Bây giờ xuống núi được không?”

Hấn trầm ngâm một chút, sau đó nghiêm túc nhìn nàng –“Mãn Nguyệt” – khẩu khí thêm vài phần trầm trọng –“Nàng đã nhìn thấu dụng ý của ta, chúng ta chỉ bằng khi nào “làm thành người” thành công thì xuống tốt hơn a.”

-“Đi chết đi” – Nàng liền đẩy hấn ra, không quên bồi cho hấn mấy cước

-“Aiz nha, chúng ta là lão phu thù, nàng nhẹ tay một chút a,” – Hấn lại tiếp tục trưng ra bộ dạng ủy khuất

-“Hôm nay xuống núi.”

-“Xuống núi rất nhiều người, thân thiết không tiện, vẫn là nên thành công rồi hẵng xuống.” – Hấn không chút khuất phục, dị thường kiên định .

-“Chàng ... Ô ..” –ời còn chưa nói xung đã bị người nào đó báo đạo nuốt lấy

Đường xuống núi .. vẫn còn rất dài a ...

***

Nhìn người tấp nập trên phố xá, Đường Mãn Nguyệt như tìm lại được cảm giác quay về với nhân gian ...

-“Khách quan, thịt vịt nướng Hương Tô của ngài đây.”

Mùi thịt quen thuộc bay vào mũi khiến cho nàng nôn khan

Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân mà nàng có thể quay trở về nhân gian...

-“Chàng cố ý.” – Biết rõ nàng ngửi thấy mùi dầu liền buồn nôn vậy mà lại mang thịt vịt nướng Hương Tô đến, đúng là tâm địa hiểm ác a.

Mộc Phi Trần vẽ mặt vô tội, nhướng mày nói –“Nương tử, vi phu làm sao có thể làm vậy với nàng, bây giờ nàng chính là một người ăn mà bổ hai người cho nên ta muốn chọn món tốt cho nàng.”

-“Nôn..”- Nàng xoay mặt quay đi.

-“Nương tử.” – Hấn vẽ mặt xấu xa nhìn nàng, bước qua giúp nàng xoa lưng, thanh âm nhỏ giọng chỉ có hai người mới có thể nghe được –“Ngày mai chúng ta bái đường thành thân thì tốt hơn.”

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn hấn... Hấn .. hấn... dám cư nhiên dùng cái món đầy dầu mỡ đó để bức hôn nàng sao? Còn có Thiên Lý không a.

-“Nương tử, phải cẩn thận thân mình a.” – Vẽ mặt thân thiết đầy sủng nịch ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy hâm mộ.

Đường Mãn Nguyệt gắt gao ôm trụ thất lưng hần, nghiêng rặng nghiêng lợi thấp giọng nói –“Ngài mai thành thân.” – Nàng lúc trước nhất định là bị quỷ ám rồi, nếu không làm sao động lòng trước cái tên nam nhân ác liệt này. Nàng cũng chỉ là nói nếu phụ thân gặt đầu nàng mới có thể gả cho hần, hần liền dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ a!!!

-“Tốt” – Mộc Phi Trần vẻ mặt rất thỏa mãn

Không bao lâu sau, tiểu nhị mang đến một chén canh cùng rau xanh, nàng bối vì mấy ngày nay luôn nôn ọe nên vẫn chưa ăn được cái gì, cuối cùng thì cũng có thể an lành ăn một bữa cơm a.

***

Cho dù không biết tính cách kia của Mộc Phi Trần rốt cuộc như thế nào nhưng hiện tại nàng cũng đã biết...

Vật phẩm thành thân chỉ trong vòng một ngày hần đều thu xếp ổn thỏa, cùng bạn hữu mượn phòng, điều động nhân thủ, còn khiến cho đối phương chi trả hết tất cả chi phí vật dụng a .... Thật sự là hần rất là “nghĩa khí” !!!

Làm nàng ban đầu nhìn thấy cũng chỉ nghĩ là nghĩa khí của bạn hữu, giờ mới hiểu, nguyên lai sau lưng đồng nghĩa khí này là một bụng chua xót....=.

Thượng Quan Thông – Thập nhị thiếu gia của của võ lâm Thượng Quan gia, bởi vì cưới sư muội của Mộc Phi Trần mà bây giờ lại trở thành một nam nhân đáng thương phải cấp tơ lụa cho Mộc Phi Trần.

Năm đó nghe nói Quan Thông cùng hần khiêu chiến ba lượt tranh tài nhưng như thế nào cũng không chịu ra tay ngược lại Thập Nhị thiếu gia cùng Dung Nhân Cốc lại kết thêm một nghiệt duyên a, hần ba lần điều tiến đến để thăm Bạch Bảo Châu...

Đường Mãn Nguyệt vốn định tặng cho Thượng Quan Thông một cái nhìn đồng cảm nhưng vừa nhìn thấy sư muội Bạch gia thiên chân xinh đẹp, má lúc đồng tiền. Kỳ thật Thượng Quan Thông này cũng rất hạnh phúc chỉ là do nghe người ngoài đồn đại làm cho hần nghe qua thật đáng thương mà thôi.

Trầm Thất Xảo – tiểu sư muội của Mộc Phi Trần, nàng cũng với vị hôn phu là Phong Thần Ngọc – thoát nhìn thật đúng là một khát cái mỹ vương mà nàng từng nghe, nay lại được gặp mặt.

Tiểu sư muội ngoại trừ đưa cho nàng –tín vật của Cái Bang còn tặng thêm cho nàng mấy cái bình cổ chữ đầy quái đản, cuối cùng còn nói nhỏ -“Nếu tỷ có thể tra tấn sư huynh thì liền dùng sức tra tấn nga, mọi người bọn muội điều ủng hộ tỷ.” =.

Xem ra Mộc Phi Trần quả thật khiến cho người ta kính trọng không nổi!!! >”<>

Ôn học Nhĩ – nhị sư đệ của Mộc Phi Trần, đã vỗ ngực cam đoan chỉ cần nàng cần hần liền ượn thê tử miễn phí để giúp nàng làm ấm khí. Kỳ thật, nàng rất muốn trả lời –“Ta không có ý định mưu sát chồng” – Tuy rằng lúc ấy còn chưa bái đường.

Mà người thần kì nhất chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi – tam sư đệ của Mộc Phi Trần, lại trực tiếp ném cho nàng một câu –“Nếu tỷ muốn giết hần, ta sẽ vô điều kiện mà giúp đỡ” =.

Bởi vậy, Đường Mãn Nguyệt đã rút ra kết luận — buổi hôn lễ này trước khi xuống núi hần đều đã chuẩn bị tốt, nếu không tất cả sư đệ sư muội đều không thể tụ họp đông đủ như vậy.

Khó trách hần dùng bất cứ thủ đoạn nào để bức hôn nàng. Hần rõ ràng chỉ được cái mạnh miệng kì thật e rằng hần chỉ sợ mất mặt thôi.

Nhưng là .. Đường Mãn Nguyệt nhíu mày. Nàng có biểu hiện ra ý không muốn gả sao?

Không có đâu, nhưng như thế nào khiến hần lại bức hôn nàng?

Vấn đề này đại khái chỉ có Mộc Phi Trần mới trả lời được, cho nên không để ý đến việc trước khi thành thân không thể gặp mặt trưng phi của mình, nàng liền trực tiếp chạy đến ở Tây Sương phòng của Mộc Phi Trần. Quả thật là cả đứa nhỏ cũng có rồi thì còn gì quan trọng lễ giáo có hay không , một chết đi ...

-“Chàng vì sao muốn bức hôn ta?”

Tựa hồ hắn đã sớm đoán ra được là nàng sẽ hỏi, Mộc Phi Trần ngay cả biểu tình giật mình cũng không có lấy một cái, thản nhiên cười –“Nàng muốn biết sao?”

–“Ân” – Dừng sức gật đầu.

Hắn đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn ngọn núi phía xa, sâu kìm nói –“Nghe nói qua sự tình lần trước, cha nàng đã quyết định chọn lựa một người để làm trợ thủ cho nàng, để cho nàng mau chóng lấy chồng.”

Nếu như cha nàng đã quyết định làm như vậy thì khẳng định sự việc lần trước cũng dọa đến phụ thân cùng nương.

–“Tuyển ai?”

Quay đầu liếc nhìn nàng một cái, Mộc Phi Trần cười có chút cổ quái –“Aiz, nương tử a, chúng ta đúng là tương thông a. Vì phụ còn chưa nói nàng liền đoán được nhạc phụ đã tuyển được người tốt.”

–“Nếu không phải cha đã chọn được người thì chàng làm sao vừa xuống núi liền ép ta thành thân.” – Hắn là người trong giang hồ, lãng tử không coi trọng lễ giáo. Nếu không để mọi người điều biết bọn họ thành thân tin tưởng sẽ gặp nhiều rắc rối.

–“Ta lúc trước có dùng bồ câu đưa tin cho lão nhân gia, nhưng lão nhân gia “trăm đình tiệt thiết” (chém đình chặt sắt :ý nói quyết tâm sắt đá) không muốn ta quay về.”

Đường Mãn Nguyệt nghe vậy liền nở nụ cười –“Bởi vì cha ta dụng tâm lương khổ”

Mộc Phi Trần nhướn mày-“Là sao?”

–“Thừa cơ hội này muốn chặt đứt tâm tư của tiểu Hầu gia,cũng muốn chặt đứt tâm tư quay về của ta, đồng thời cũng muốn nói cho ta biết nữ nhi xuất giá như nước hắt ra ngoài.”

Hắn có chút khó có thể tin –“Là ý này sao?”

– “Đương nhiên.”

–“Khó có thể lý giải.”

–“Bởi vì ông ấy là ta cha, cũng không phải cha chàng.”

–“Ngày mai là được.”

Nghe hắn nói như vậy, Đường Mãn Nguyệt không khỏi thở dài

–“Làm sao vậy? Không muốn sao?”

Nàng lắc đầu. đi đến bên cạnh hắn –“Trước kia chính mình lúc bị gả đi sẽ có người đi theo hộ tống, nhưng cũng không ngờ được bây giờ lập gia đình cũng không có một người thân nào bên cạnh.”

–“Nàng từng muốn gả cho dạng người nào?” – Hắn rất ngạc nhiên, nhưng cũng cố ý muốn che dấu một chút tâm tư đang rối loạn.

Nàng mỉm cười –“Vậy chàng thử nói xem một thiên kim tiểu thư nơi khuê phòng thì muốn gả cho dạng người như thế nào?”

Mộc Phi Trần giật mình, ánh mắt kinh ngạc, Đường Mãn Nguyệt tươi cười rời đi.

Hồi lâu, một đạo âm thanh trêu tức trên cây đại thụ vang lên –“Thì ra đây chính là võ quỷ dày có móng tay nhọn a.”

“Sư tổ.”- Mộc Phi Trần hơi hơi nhíu mi,quả thật không thích bị người khác chế nhạo

–“Ta cũng đã gặp qua cháu dâu nhìn thấy tiểu tử nhà ngươi thân thể khỏe mạnh nên lão nhân gia ta cũng phải đi, không tiễn.”

Thân ảnh ấy mạnh mẽ bay vút đi, Mộc Phi Trần cười nhẹ. Người nhà hắn chúc phúc, hắn đã nhận được ,hắn nhất định sẽ sống rất hạnh phúc....

***

Thành thân là việc vui, vì thế phải chúc mừng.

Nhưng đối với Thượng Quan Thông mà nói, thời điểm lúc hắn thành thân cũng chưa từng được nhìn thấy hôn lễ long trọng như vậy—bởi vì lúc ấy hắn đang đuổi theo tân nương tử hồi Dung Nhân Cốc.

Không nghĩ rằng đại đệ tử của Dung Nhân Cốc – Mộc Đại Thiếu làm hôn lễ lại bắt hắn làm bà mối.

Hắn có chút ảo não nhìn chăm chăm vào bông hoa đỏ thắm trước ngực. Là ai quy định bà mối trước ngực phải mang một bông hoa như vậy? Hơn nữa bông hoa này còn cao qua cả cằm hắn, chỉ còn chừa lại... hai mắt để hắn nhìn tình hình trong đại sảnh mà thôi.

Hắn không phải là bị người trong Dung Nhân Cốc đùa giỡn đấy chứ? Thượng Quan Thông không thể không tin tưởng điều này.

Mộc Phi Trần mặc hỉ phục, ngực mang hoa hồng, vẻ mặt tươi cười bước vào hỉ đường, trong phòng mọi người đều chúc tụng nhưng cũng có một số ít nữ tử miễn cưỡng cười vui.

Chú rể thần thái xuất trần, anh tuấn tiêu sái, nhận được lời chúc tụng tứ phương.. Giờ lành đã đến, một người chăm sóc đang dìu tân nương tử ngoài viện đi vào.

Mộc Phi Trần mỉm cười, chờ đợi tân nương đi đến.

Một đạo thanh âm bỗng nhiên cất lên khiến ọi người đều ồ lên

-“Nguyệt nhi.”

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tĩnh lặng .. Có trò hay nga.

-“Nàng thật sự muốn gả cho hắn sao?, nàng nhớ rõ hắn sao?”

Cảm giác được có người tới gần, Đường Mãn Nguyệt đầu vẫn đội khăn voan theo bản năng bước lùi về sau.

Một thanh ảnh chợt phi thân, nháy mắt một cái đã thấy chú rể đang ở bên cạnh tân nương, vẻ mặt mọi người đều rung lên, một lòng muốn xem kịch đang diễn a.

-“Tử huynh, hôm nay là ngày mừng của Mộc mỗ, nếu huynh muốn đến uống chén rượu mừng thì ta đây rất hoan nghênh nhưng nếu muốn tính chuyện khác vậy thật có lỗi a.”

-“Nguyệt nhi vẫn còn là vị hôn thê của ta.”

Mọi người ồ lên. Mộc đại thiếu đến việc cướp cô dâu cũng làm.. có điều, cũng không kỳ quái chút nào, hắn là loại người không có gì là không dám làm mà.

-“Nhạc phụ đại nhân đã muốn giải trừ hôn ước của người.”

-“Nhưng Đường đại nhân cũng không đồng ý hôn sự của các người.”

Tự định chung thân sao!? Bạo a!!!

Bạch Bảo Châu đứng bên người Thượng Quan Thông không nhin được mà lẩm bẩm –“Không thể tưởng được đại sư huynh còn dụ dỗ con gái nhà lành, aiz.”

Thượng Quan Thông khóe mắt hơi run, không dám nói. Người trong Dung Nhân Cốc ... Aiz, thói quen.

-“Cho dù nhạc phụ đại nhân không đồng ý nhưng ít ra Mãn Nguyệt nguyện ý gả cho ta.” – Vẻ mặt của Mộc Phi Trần cũng không thay đổi.

-“Không có khả năng, nàng ấy căn bản cái gì cũng đều không nhớ” – Tử Minh thần sắc đau thương, lòng bàn tay nắm chặt.

-“Vậy người nhất định biết vì sao nàng ấy không nhớ được.” – Mộc Phi Trần trên mặt vẫn tươi cười như trước nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Tử Minh nhìn chăm chăm vào Đường Mãn Nguyệt đang mặt hồng y, vẻ mặt hiện lên chút thê lương, lẩm bẩm nói –“Nguyệt nhi, ta thay nàng giết Ngọc Phượng Thục, nếu ta sớm biết như vậy, ta sẽ không nghe theo a ta.”

Mộc Phi Trần lạnh lùng nói –“Chỉ tiếc rằng ngàn vạn lượng cũng khó mua được hai chữ “sớm biết” ấy.”

Tử Minh không để ý đến hắn, nói tiếp –“Nguyệt nhi, ta chỉ muốn nàng gọi ta một tiếng.”

Gió nhẹ thổi tới gọi lên hồng voan, một tiếng than nhẹ trong gió phiêu đưa.

-“Minh ca, bất luận ta có mất đi trí nhớ hay không, ta cũng không muốn gả cho người.”

-“Nguyệt nhi—“

-“Minh ca, thật xin lỗi, chúng ta dù sao cũng bỏ lỡ mất rồi.”

Tử Minh thân mình chấn động, vẻ mặt hoảng hốt. Đúng là đã bỏ lỡ rồi sao? Nếu trước đây nếu hắn không hành sự như vậy thì có lẽ hôm nay cũng không có kết cục như vậy.

Mộc Phi Trần hàm ý không rõ liếc mắt nhìn Đường Mãn Nguyệt một cái. Bỏ lỡ sao? Lời này đáng để suy nghĩ sâu xa a.

Bạch Bảo Châu hưng phấn kéo ống tay áo của trượng phu, nàng bán vào trượng phu, bên tai nhỏ giọng nói –“Aiz nha, nguyên lai địa vị của đại sư huynh trong lòng của tiểu tử cũng không phải bền chắc như vậy.”

Thượng Quan Thông hơi nhếch môi, nhưng vẫn không hé răng

-“Nguyệt nhi, nàng thật sự không tha thứ cho ta sao?” – Tử Minh lộ ra vẻ mặt thống khổ

Đường Mãn Nguyệt muốn vén hồng voan lên nhưng lại bị một bàn tay to chặn lại, chỉ có thể tiếp tục nói chuyện cách hồng voan –“Minh ca, ta không hận người. Thật sự là vậy , nhưng ta cũng không có khả năng gả cho người, dù sao chuyện đã phát sinh cũng không phải là ta làm nó xảy ra.” – Nàng vẫn còn nhớ rõ ngày hôm ấy, cũng nhớ rõ cả lời thề của chính mình .. vĩnh viễn...

-“Một nước cờ sai mà thua cả ván cờ, đây là đáp án của nàng sao?” – Thân mình Tử Minh hơi lảo đảo, lung lay như sắp đổ.

Nàng trầm mặc không nói gì , chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi.

-“Nguyệt nhi... Phốc—“ – Tử Minh đột nhiên phun máu từ trong miệng ra, ngã xuống phía trước nhiễm đỏ một mảng.

Đường Mãn Nguyệt trong lòng giật mình, định vén hồng voan lên nhưng lại bị người bên cạnh ôm vào lòng.

-“Khăn voan này hôm nay chính là để ta vén”

-“Hắn làm sao vậy?”

-“Nàng quan tâm hắn sao?” – Ngữ khí Mộc Phi Trần không giấu nổi sự ghen tuông trong đó.

-“Ngày thành thân ta không thích có người xảy ra chuyện” –Ngữ khí Đường Mãn Nguyệt thập phần lo lắng. Nàng tuyệt không muốn hy vọng mỗi lần hồi tưởng đến ngày thành thân đều nhớ đến tình cảnh lúc này.

Lời của nàng như nhắc nhở Mộc Phi Trần, cho dù là hắn ghét Tử Minh nhưng nếu như tên đó chết thì nhất định có điềm xấu a, Mãn Nguyệt cũng sẽ không tha thứ cho hắn .

-“Tử huynh, tại hạ có được này, người cứ ăn trước một viên an thần là được.”

Aiz nha nha, sắc mặt Mộc đại thiếu biến hóa cực nhanh, thật sự là làm cho người ta xem thế là đủ nga.

-“Minh ca, thân thể quan trọng hơn.”

Tử Minh nhìn viên dược trong tay Mộc Phi Trần, lại nhìn thân ảnh đang bận hỉ phục trước mặt hắn, chân chừ trong giây lát cuối cùng cũng nuốt vào.

-“Giờ lành đã đến, chú rể và tân nương mau vào hỉ đường” – Người săn sóc cho cô dâu bên cạnh thúc giục.

Mọi người không hẹn trùng mắt mà cùng liếc nhìn nàng ta một cái. Thời khắc mấu chốt này còn quan tâm cái gì là giờ lành!

Đường Mãn Nguyệt kéo vạt áo của Mộc Phi Trần, hắn lập tức cúi đầu ghé sát lỗ tai vào nàng.

Chỉ thấy Mộc Phi Trần vẻ mặt rất nghe lời thê tử sau đó gật gật đầu, đi đến trước mắt Tử Minh –“Mãn Nguyệt nói, nếu Tử huynh không thích ngày hoàng đạo hôm nay thì nàng có thể đổi ngày khác thành thân.”

-“Đổi ngày thành thân sao?” – Tử Minh bi thương nói –“Nguyệt nhi, trở về được không?”

Đường Mãn Nguyệt trầm mặc.

Mộc Phi Trần cười yếu ớt –“Con người sống luôn hướng về phía trước, chuyện trước kia tóm lại cứ xem như là mây khói, không bằng Tử huynh cứ buông tha đi.”

Đây mới đúng là cách nói chuyện của Mộc đại thiếu a!

-“Chàng im miệng lại.”

Nga nga nga , có người chọc cô dâu tức giận , Mộc đại thiếu chuẩn bị tiếp chiêu a — Mọi người vẫn đang chờ mong

-“Minh ca, người trở về nơi thuộc về người đi, giang hồ phong sương không thích hợp với người”

-“Vậy nàng cũng thích ứng với chốn giang hồ này sao?”

-“Ta chỉ biết hầu môn thâm trạch không thích hợp với ta.”

Một mảng trầm mặc...

Gió nhẹ nhàng thổi, lá cây sần sật mà vang nhưng hỉ đường lại lặng ngắt như tờ.

-“Ta cũng muốn nhìn lại người một lần!” — Nàng nói –“Phi Trần”

Mộc Phi Trần không tình nguyện hừ lạnh một tiếng, sau đó vén hồng voan của nàng lên

A Thê nô (nô lệ của thê tử) Thê nô a !! Trăm phần trăm chính xác a!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, Tử Minh vui mừng nở nụ cười. Nàng không có việc gì, nàng vẫn là Nguyệt Nhi đáng yêu trong trí nhớ của hắn .. vậy là đủ rồi...

Hai người nhìn theo bóng dáng của Tử Minh rời đi, không nói gì.

-“Giờ lành đã đến, mau mau...” – Người phục hồi tinh thần đầu tiên cũng chính là người săn sóc dâu.

Vì thế hỉ đường lại tiếp tục nhộn nhịp, trò hay kết thúc hôn lễ lại được tiến hành...

Mọi người đều có một vị trí và cương vị riêng, khoản van lại một lần nữa được hạ xuống.

-“Nhất bách thiên địa.” – Người chủ trì tiếng nói di thường vang dội.

- “Nhị bách cao đường.”

-“Phu thê giao bách”

Không đợi đến khi đưa vào động phòng thì tình huống lại xuất hiện a...

-“Nôn...” – Tân nương bắt đầu nôn khan.

Mọi người ồ lên

-“Làm sao vậy? Nơi này đâu có mùi dầu mỡ, làm sao có thể nôn khan được?” – Chú rể khó hiểu nhíu mi.

-“Nha , nguyên lại là có người muốn có chỗ dựa, khó trách tại sao tẩu tử lại đáp ứng cho sư huynh, ta đã nói mà, sư huynh đúng là đồ gian tà.!” – Bạch Bảo Châu cười nói.

Thượng Quan Thông sắc mặt vẫn lạnh một tầng.

Nếu không phải thân mình không khỏe thì Đường Mãn Nguyệt đã cười thành tiếng rồi.

Mọi người trong phòng đều có đủ loại thần sắc nhưng ai ai cũng phần khích.

Nghe đồn Mộc đại thiếu thành thân quả nhiên là sự kiện lớn a , không uống công bọn họ đến đây!!

-“Người chủ trì nhanh đem bốn chữ cuối cùng nói ra đi, để cho tẩu tử ta còn về phòng nghỉ ngơi phụ nữ có thai cần được tịnh dưỡng a.” – Lần này là Trầm Thất Xảo nói

Mộc Phi Trần liếc nhìn Trầm Thất Xảo một cái .

-“Xem ra động phòng chúng ta không thể nháo được rồi.” – Ngọc Phong Thần thở dài.

-“Mãn Nguyệt có thể uống được rượu, không sợ.” – Trầm Thất Xảo an ủi.

-“Không hổ danh là su huynh a, chưa vào động phòng đã làm cha , sư đệ ta quả thật rất bá phúc.” – Một tiếng cười sảng khoái từ bên ngoài truyền vào.

-“Xem diễn xong rồi sao còn chưa lên tiếng?” – Mộc Phi Trần cười đến nỗi làm người ta kinh hãi...

-“Sư huynh đừng gắt ta, ta cũng là phải đi lấy lễ vật nên mới đến trễ a,.” – Một bóng người màu lam rất cuộc cũng bước vào hỉ đường, tướng mạo quả là tuấn mỹ vô trù, đôi mắt đa tình khẽ đảo qua làm cho tim người ta không kìm được mà đập loạn.

-“Lễ vật gì?” – Mộc Phi Trần nhướn mày.

Nụ cười của Ôn Học Nhĩ so với sư huynh hấn càng sán lạn hơn. Đây mới đúng là lấy gian tà đối với gian tà a! Mọi người cũng có thể hiểu được người nào đó ở Hoàng Sơn bị mất danh hiệu đệ nhất mỹ nam tử nên đành phải buồn bực dùng thủ đoạn trả thù sau lưng , có phần hơi mất phong độ a!

-“Đây là Đoạt Mệnh Truy Hồn Sa của Bình nhi, đưa lên làm lễ vật cho tẩu tử.”

Dọa người a!!

Mọi người ở hỉ đường đều không nhin được mà ồ lên. Ngày mừng mà lại đưa lễ vật đại hung sao? Đồng môn sư huynh đệ của bọn họ rất cuộc có thâm cừu dai hận gì?

Thượng Quan Thông vẫn không nói gì mà nhìn lên nóc nhà. Aiz , người trong Dung Nhân Cốc không có một ai là bình thường cả!!!

- “Quả nhiên là hảo lễ vật.”

Mộc Phi Trần vẫn còn cười được đã vậy còn thật tâm đem lễ vật giao đến tay thê tử , điều này khiến cho người ta cả kinh a.

- “Đưa vào động phòng.”

Người chủ trì cuối cùng cũng hô lên bốn chữ cuối cùng mời khiến tâm lý mọi người thổ phào!!!

Thành thân .. đúng là sự kiện vui a !

10. Chương 10

Đập vào mắt hấn là giai nhân đang nằm trong phòng nội, mũ phượng cũng đã được cởi xuống.

Tân nương vẫn mặc hỉ phục, hỉ trưởng (rèm hỉ) cũng buông xuống, Mãn Nguyệt đã ngủ...

Nhìn loại tình cảnh này khiến cho hấn bật cười, hấn nhẹ bước đến bên giường , vén hỉ trưởng lên

-“Ép buộc nàng một ngày rồi, có muốn ngủ một lát nữa không?”

-“Ta muốn ăn điểm tâm”

-“Rượu hợp cần cũng phải uống một ly.”

Đường Mãn Nguyệt bất đắc dĩ ngồi dậy, nhận lấy ly rượu hợp cần của hấn, uống một ngụm .

-“Nàng tâm tình không tốt sao?”

-“Chàng nghĩ có người nào thành thân mà lại gặp nhiều chuyện như vậy mà vẫn có thể giữ được tâm tình vui vẻ không?”

Hắn nở nụ cười – “Có lý.”

– “Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ.”

– “Muốn ngủ sao?”

– “Thì sao?” – Nàng nhú mào.

– “Hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta, đêm động phòng hoa chúc mà nàng muốn bỏ vi phu để đi ngủ trước sao?”

– “Mặc kệ chàng.” – Đường Mãn Nguyệt lại quay trở về giường.

Một đôi tay bỗng ôm lấy nàng, thanh âm Mộc Phi Trần lộ ra vài tia ai oán – “Nương tử, đêm tân hôn mà vắng vẻ vi phu như vậy không tốt đâu a.”

Một cái đánh mặt hắn một cái

Mộc Phi Trần than nhẹ một tiếng, ngồi lại bên giường – “Xem ra nàng thật sự rất mất hứng a”

Đường Mãn Nguyệt không nói chuyện

– “Ta không nghĩ là hắn sẽ đến.”

– “Ta cũng không nghĩ đến” – Thanh âm rầu rĩ.

– “Hắn thoát nhìn dường như đã mất hết hy vọng.”

– “E rằng là vậy.”

– “Nàng nghĩ hắn còn giữ hy vọng không?”

– “Ta cũng đã quen biết hắn mười mấy năm.”

– “Thanh mai trúc mã” – Có người mặt biến sắc

– “Nếu không phải vì hôn ước kia, ta đã xem hắn như đại ca của mình.”

– “Nhưng hôn ước vẫn tồn tại a.” – Hắn không nhận được mà thở dài thay cho Tử Minh

– “Cho nên ta mới nói bây giờ chàng đừng làm phiền ta.” – Thanh âm mang phần ác khí vang lên (Mik: ha ha .. ca ca bị ngược đãi.)

Chú rể đành sờ sờ cái mũi, thay quần áo ra leo lên giường ngủ. Aiz, đáng tiếc một đêm động phòng đáng giá ngàn vàng lại trôi qua như vậy ...

Sáng hôm sau, bọn họ đang chào từ biệt vợ chồng Quan Thông, đột nhiên có hạ nhân đến báo là có lễ vật đưa đến.

Hai người liếc nhìn nhau, Mộc Phi Trần mở chiếc hộp ra, vừa nhìn thấy thứ bên trong khiến hắn giật mình.

Nhìn lễ vật như vậy dù không lưu lại danh tính cũng biết — Tử Minh. Nhưng hắn tại sao lại đưa lễ vật này?

Đường Mãn Nguyệt nhìn thấy sắc mặt Mộc Phi Trần cổ quái, cũng liếc nhìn qua liên biến sắc.. đó là một đôi ngọc bội hình tròn, rõ ràng là tín vật đính hôn của nàng với Tử Minh.

– “Ba” – Một tiếng, chiếc hộp gập rơi xuống, hắn sắc mặt xanh mét, thanh âm lạnh lùng nhìn vào lễ vật trong hộp nói với hạ nhân – “Người tặng lễ vật đã đi chưa?”

– “Đã đi rồi.”

– “Hoà thượng không chạy khỏi miếu, ta sẽ trả hắn thứ này” – Tên đó rốt cuộc là có ý tứ gì, muốn khiến cho Mãn Nguyệt nhìn vật nhớ người sao? Hừ!

– “Còn nhận cái gì vậy a ?.” – Bạch Bảo Châu tò mò liếc nhìn, sau đó kinh hoàng phát ra một tiếng – “Aiz nha, sư huynh, khối ngọc bội khảm hình ảnh trắng này không phải của huynh sao?”

Mộc Phi Trần trong lòng thầm kêu thảm, ánh mắt không dám nhìn về phía tân hôn thê tử.

Đường Mãn Nguyệt trong lòng chấn động, ánh mắt bất định nhìn vào người trượng phu bên cạnh.

Chân tướng cũng sớm có ngày bị vạch trần, chỉ là sớm hay muộn mà thôi...

-“Thì ra chàng nhặt được nó” – Một chữ đều mang nặng sự đe dọa.

Mộc Phi Trần vẫn trầm mặc như trước

-“Thì ra chàng là người hại ta nhiều năm lo lắng không yên.”

-“Thứ này rất dễ gặp.” – Cuối cùng hắn chỉ có thể nói như thế.

-“Trong thiên hạ này chỉ có một đôi như thế.”

-“Cho nên vi phu mới để lại bên người ngắm nhìn vài năm a.”

-“Đối với ta như vậy xứng đáng sao?”

-“Mãn Nguyệt — Không cần như vậy!” – Hắn thần sắc nghiêm nghị nhanh chóng nói. Năm đó cũng chỉ là vô tình nhặt được, rồi sau đó cũng là đúng lúc mà trả, chỉ là không trả tận tay cho nàng mà thôi đâu cần so đo a.

- “Mộc Phi Trần.”

-“Ta thật sự không phải cố ý.”

-“Ta biết.”

-“Thật sao?” – Nàng đã nói như vậy, hắn nhất thời bất ngờ

-“Nhưng vì sao khi ta vẽ ra nhờ chàng đi tìm, vì sao chàng không thừa nhận?”

-“Thứ này sư huynh tặng cho nương của muội lúc thọ lễ bốn mươi tuổi, có điều vài ngày sau đó huynh ấy đột nhiên chạy về Dung Nhân Cốc ngàn vạn lần xin lại lễ vật, nguyên lai là bởi vì thứ này của sư tẩu sao?”

– Bạch Bảo Châu rất cuộc không nhịn được đành lên tiếng.

Đường Mãn Nguyệt ngạc nhiên nhìn Mộc Phi Trần.

Hắn nhanh chóng gật đầu.

-“Thời gian chàng rời đi đó chính là để về lấy ngọc bội sao?” – Khó trách lúc ấy bộ dáng hắn mệt mỏi như vậy.

Lòng nàng của đột nhiên nhói đau. Hắn cũng chỉ là muốn tốt cho nàng, làm thế nào mà nàng có thể trách hắn được.

-“Ta thật may mắn khi đã được thứ này.” – Nếu không chỉ sợ lúc này nàng đã sớm thành Thiếu phu nhân của Bình Dương hầu phủ rồi, duyên phận này thật sự là tuyệt không thể tả.

Đường Mãn Nguyệt cổ quái nhìn hắn, không nói chuyện.

Mộc Phi Trần cười gượng –“Mãn Nguyệt, ta biết là ta sai, nàng đại nhân đừng chấp nhất tiểu nhân như ta. Đừng dỗi ta mà, chúng ta tốt xấu gì cũng mới thành thân hôm qua” (Mik: sói đã bị thuần hóa .. ặc ặc. =.=)

-“Đại sư huynh, huynh thăm rồi.”- Bạch Bảo Châu bên cạnh cười vui sướng khi có người gặp họa.

-“Nha đầu chết tiệt, đứng qua một bên, đừng gây rối.” – Chẳng lẽ hắn không biết sứt đầu mẻ trán a, ngày đó đồng môn nhìn hắn mà chê cười..

-“Uy, sư huynh, huynh hiện tại đang đứng trong nhà ta a” – Hắn thật sự là không xem rõ tình hình mà.

-“Cái gì nhà ngươi, nhà ngươi ở Dung Nhân Cốc ấy.”

-“Ta hiện tại là Thiếu Phu Nhân của Thượng Quan gia nga” – Bạch Bảo Châu tươi cười sáng lạn.

Ách ,đúng rồi, nàng bây giờ là Thượng Quan thiếu phu nhân, Thượng Quan gia cũng chính là nhà nàng, Dung Nhân Cốc cũng chỉ có thể xem là nhà mẹ đẻ.. Hãn , thói quen thói quen...

Đường Mãn Nguyệt nhìn lễ vật trong hộp , không khỏi thở dài –“Lễ vật này không thể nhận, ta muốn trả lại nó.”

-“Đúng, đúng” – Tuyệt đối không thể nhận, nếu cả ngày thê tử đều nhìn đến tín vật của nam nhân khác thì trượng phu bình thường sao có thể chịu được a, ít nhất Mộc Phi Trần hẳn càng chịu không nổi...

-“Xem ra vẫn là phải hồi kinh một chuyến” – Nàng hơi nhíu mi, tâm tình phức tạp.

-“Vừa đúng lúc muốn gặp nhạc phụ nhạc mẫu.”

Bạch Bảo Châu không nhịn được lại xem vào –“Đại sư huynh, huynh xác định là cha mẹ sư tẩu muốn gặp huynh sao?”

-“Thập nhị thiếu, đem lão bà của ngươi lôi đi.” – Có người phát điên.

Thượng Quan Thông không nói được lời nào đành đem thê tử kéo vào bên trong nhưng cũng không quên lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Mộc Phi Trần một cái, ý bảo hẳn đứng trong nhà người khác cũng phải biết lễ một chút a....=.=

***

Thời tiết mát mẻ mang đến mùi hoa dịu dịu..

Tử Minh đang đứng trong đình.. hẳn đang đợi một người.

Nghe nói con rể của Đường thượng thư đến để thỉnh tội, hẳn nghĩ đến mình có thể gặp mặt Đường Mãn Nguyệt một lần nhưng khi hẳn đến Đường phủ chỉ gặp người nam nhân đã chiếm lấy tâm của nàng.

Mộc Phi Trần xuất thân ở Dung Nhân Cốc, võ nghệ siêu quần, ngày trước lại đạt được “giang hồ bài danh bảng” của Bách Hiểu Sanh, lại còn đứng hàng thứ nhất “giang hồ mỹ công tử”, trong tay lại có “ngọc cốt phong nguyệt” phiến- binh khí đứng hàng thứ hai trong ba loại binh khí nổi tiếng ...

“Đàm tiểu nhân khuất phục quần hùng”, nếu không có cái bản tính chờ tu chính ấy chỉ sợ “giang hồ mười hiệp”(tên thể loại thi đấu) cũng có tên của hẳn. Ánh mắt Tử Minh chứa đựng vẻ u sầu. Chính vì Mộc Phi Trần quá mức xuất chúng ấy nên mới có thể làm hẳn mất đi Nguyệt Nhi.

-“Tại hạ đến muộn”

Đột nhiên một thanh âm vang lên làm cho Tử Minh cả kinh. Người này võ công thật không thể khinh thường, đến gần hẳn một trượng mà hẳn vẫn không thể phát hiện ra.

-“Là ta đến sớm.”

-“Mạo muội hẹn Tử huynh ra đây, đ tạ người đã đáp ứng.”

Tử Minh lắc đầu, nhìn hẳn nói –“Cho dù người không gặp ta thì ta cũng sẽ đến tìm người”.

-“Nga?”

-“Chuyện lần trước vẫn chưa giải quyết xong.”

Mộc Phi Trần nở nụ cười –“Tử huynh muốn giải quyết như thế nào?”

-“Tuy rằng trên giang hồ đều nói Mộc đại thiếu võ công thâm sâu khó lường, nếu như tại hạ chưa từng lãnh giáo qua quả thật không thể tin tưởng.”

-“Nhưng tại hạ hôm nay hẹn người ra đây là để nói chuyện chứ không muốn động võ.”

-“Được rồi, trước tiên người cứ nói ý đồ của người đi.”

-“Lễ vật này mong Tử huynh nhận lại.”

Vừa nhìn thấy hộp gấm, sắc mặt Tử Minh liền u ám –“Nàng không chịu nhận nó sao?”

-“Lễ vật này quả thật quá mức quý trọng, nhưng cũng quá trầm trọng, ta thật sự không dám nhận” – Mộc Phi Trần nói.

Tử Minh cười khỏ một tiếng –“Đúng vậy, nếu không có nó, có lẽ cũng không đến mức có kết cục này.”

-“Lễ vật này Tử huynh cứ thu hồi lại.”

Tử Minh tiếp nhận hộp gấm

Hai nam nhân đều không lập tức thu tay lại mà bất động thanh sắc, vận lực chống đỡ. Một lát sau, Tử Minh đem hộp gấm đặt lại trên bàn bên trong đình

-“Nàng ấy có khỏe không ?

Mộc Phi Trần mỉm cười –“Khỏe.”

-“Vì sao không cùng người hồi kinh?”

-“Vì thân thể không tiện đi đường xa.”

-“Hãy đối đãi tốt với nàng.”

-“Ta sẽ làm vậy, nhưng cũng thỉnh Tử huynh nên từ bỏ đi.”

-“Ta sẽ thử.”

-“Tại hạ xin phép cáo từ”

Gió nhẹ nhàng thổi , một thân ảnh vẫn đứng yên ở đó .. thật lâu

***

Cuối cùng cũng không thể trở về.

Nhìn mặt cỏ dưới chân, Đường Mãn Nguyệt nhẹ nhàng thở dài.

Đi vào Dung Nhân Cốc đã nửa tháng, phong cảnh nơi này thật sự là rất đẹp, duy chỉ có tâm tình của nàng là không tốt!!

Hắn không cho nàng cùng đi, nàng cũng biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Nghĩ đến Mộc Phi Trần lòng dạ cũng hẹp hòi như vậy khiến nàng bật cười.

Bàn tay nhẹ nhàng sờ bụng, trải qua mấy ngày điều trị ở đây, tình trạng nôn ọe của nàng cuối cùng ổn định, có thể bình thường ăn uống được rồi.

Ngẩng đầu nhìn thấy một con chim đang giương cánh bay, Đường Mãn Nguyệt không khỏi bĩu môi. Đi lâu như vậy tại sao hắn còn chưa trở về?

-“Suy nghĩ đến cái gì mà tập trung như vậy?”- Ngữ khí trêu đùa quen thuộc, khuôn mặt tuấn tú làm nàng nhớ mãi không thôi.

Nàng bất giác lộ ra nụ cười yếu ớt –“Chàng đã trở lại.”

-“Đương nhiên, thân mình có khỏe không?”

Ngồi trong lòng hắn, cảm nhận tiếp tim đập vững vàng của hắn, Đường Mãn Nguyệt nhẹ nhàng nói –“Ta tốt lắm , chàng làm sao lại đi lâu như vậy?”

-“Trên đường có một số việc nên chậm trễ, nàng nhớ ta sao?” – Hắn có chút không đứng đắn mà cười, thuận thể lại hôn vào môi nàng một cái.

-“Àn.”

Nàng không phủ nhận, hào phóng thừa nhận bản thân rất nhớ hắn.

Tim hắn đập nhanh , loạn nhịp. Mộc Phi Trần cười , ôm lấy thân thể mềm mại ấy vào lòng –“Nhạc phụ mà nhạc mẫu vẫn khỏe, ngọc bội ta cũng đã tận tay trả lại cho hắn rồi.”

Trầm mặc một lát, nàng nói –“Cha mẹ có trách ta không?”

Mộc Phi Trần thở dài, vuốt ve tóc nàng –“Đúng như nàng nói, nhạc phụ quả là có suy tính trước nhưng chính là không nghĩ Tiểu Hầu gia sẽ đến hôn lễ ngày hôm đó.”

–“Cha ta còn nói gì không?”

–“Ông ấy nói , lần sau nàng về, nhất định phải mang theo ngoại tôn yêu dấu cho ông ấy bằng.”

Mặt Đường Mãn nguyệt ửng đỏ. Aiz, nàng chưa cùng hần kết vợ chồng mà đã mang thai, nếu để nương biết được chỉ sợ không tránh được bị quở trách.

Cúi nhìn “thiên hạ” trong lòng hần, mấy tháng không gặp nàng lại càng mê người hơn, bụng nàng cũng hơi lớn ra rồi, nhưng nếu không nhìn kĩ, thì chỉ thấy thân thể nàng đầy đà, không thể phát hiện ta điều gì thường...

Ánh mắt trời nhẹ rơi lên hai người, khuôn mặt của nàng hơi buồn ngủ. Mộc Phi Trần ôm lấy nàng đi vào bên trong phòng.

Đi vào bên trong một cái nhà gỗ, nhớ hồi còn trẻ hần chính mình phải cố gắng lắm mới được ở nơi này khiến hần không khỏi mỉm cười.

Nhà gỗ này từ lúc nàng vào ở lại càng khiến cho nó thêm phần ôn nhu, nữ tính hơn. Có rèm cửa sổ, khăn trải bàn, thậm chí còn một vài bình hoa nho nhỏ, làm cho ngôi nhà gỗ này tràn ngập ấm áp.

Đem nàng đặt xuống giường, hần nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng rồi đi đến trên bàn châm một chén trà. Ánh mắt đột nhiên phát hiện một xiêm y nho nhỏ, một đôi hài nho nhỏ và một cái gối hình đầu hổ khéo léo đáng yêu...

Khóe môi Mộc Phi Trần mỉm cười. Đây là đồ vật dành cho con của bọn họ a! Nghĩ đến mấy ngày không được hoan ái, hần mỉm môi, ánh mắt gian tà, đóng cửa sổ lại đi đến bên giường.

Nàng đang ngủ thì cảm thấy một đôi tay không thành thật đang ở trên người nàng, nhẹ nhàng mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuần dung quen thuộc. Đường Mãn Nguyệt mỉm cười

–“Mãn Nguyệt —“ Thanh âm hàm chứa dự niệm làm cho tâm người ta cảm thấy ngứa ngáy a.

Giống như mặt đất khô cằn cuối cùng cũng có nước tưới xuống vậy, kìm nén lâu ngày nên bây giờ hần một khắc cũng không bỏ lỡ mà phát tiết (Mik: ah *ngượng*)

Giường gỗ kịch liệt va động mà phát ra thanh âm, những tiếng thở dốc tràn ngập trong phòng khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng...

Tại thời điểm hoan ái như vậy lại có người đến làm phiền thì thật sự rất là mất hứng, vậy mà vẫn có người cố tình a— chính là Đang lúc Mộc Phi Trần kịch liệt “hoạt động” thì bên tai lại truyền đến một âm thanh khiến cho hần ảo não không thôi , thật không thể nào dứt ra được trong lúc này.

Có người ở bên ngoài lại cười ái muội –“Sư huynh a, sau khi làm việc xong nhớ đến thăm sư phụ a, lão nhân gia nhớ người lắm đấy!!!”- Tiếng cười dần khuất xa

Tên Ôn Học Nhi chết tiệt này,! Đúng là vẫn còn muốn trả thù hần . thật sự là lòng dạ hẹp hòi.

Cúi người nhìn đến vẻ mặt quyến rũ của “thiên hạ” dưới thân hần trong lòng hần không khỏi rung động, tốc độ mạnh yếu ngày một nhanh hơn .. đem hai người cùng đạt đến cực lạc điên phong ...

Sau khi hoan ái , hần vẫn còn lưu luyến ôm “tiểu yêu” của hần một lát rồi mới quyến luyến mặc quần áo đi thỉnh an sư phụ sư mẫu . Bọn họ rõ ràng chính là muốn phá hần đây mà!!!

Hừ!

***

Thời điểm không có việc gì làm, Đường Mãn Nguyệt thích nhất là đi tìm Đường Bình Bình , cho dù không nói lời nào nhưng ngồi cùng nhau xem mây, cảm giác thật sáng khoái.

Còn sư huynh đệ bọn họ ngày hôm qua đã hẹn cùng xuất cốc ra ngoài mua vật dụng hằng ngày, nàng liền nhanh chóng đến tìm Đường Bình Bình làm bạn

-“Đây là cái gì?” – Nhìn viên đồng nhỏ nhỏ trên tay Đường Bình Bình, nàng không khỏi tò mò.

-“Tiểu Ngoạn Ý.” – Đường Bình Bình vẫn không để ý

-“Ấm khí sao?”

-“Có thể xem như là vậy.”

- “Có tác dụng gì?”

-“Khiến ục tiêu trong vòng ba trượng không thể đào thoát” – Đường Bình Bình giải thích

Nàng nhìn đếm cái bụng tròn vo đang mang thai của Bình Bình, lo lắng hỏi –“Không mệt sao?”

Đường Bình Bình cười cười, vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc –“Hoàn hảo.”

-“Nghe Phi Trần nói, Thất Xảo mấy ngày nữa sẽ trở về đợi muội thuận lợi sinh con.”

-“Đúng a” – Đường Bình Bình cười thoải mái –“Học Nhi gần đây đều ăn không ngon ngủ không yên, một ngày không biết đưa bao nhiêu con bò câu đến chỗ thúc giục Thất Xảo. Thất Xảo không bị hấn làm phiền đến chết cũng là may rồi.”

Hai nữ nhân cùng nhìn nhau cười, thanh âm vui vẻ.

-“Có chuyện gì mà hai nàng vui vẻ đến vậy?”

Hai mỹ nam tử đang đi tới, đều tự động đến bên cạnh thê tử của mình.

-“Không có gì.” – Đường Mãn Nguyệt lắc đầu –“Nhanh như vậy mà về rồi sao?”

-“Đúng a, bởi vì giữa đường đúng lúc gặp được tiểu sư muội nên cũng nhanh hơn.”

-“Thất Xảo đã về, chúng ta mau đến gặp a.” – Đường Mãn Nguyệt túm lấy trượng phu .

-“Ta đi xa về cũng không thấy nàng kích động như vậy a” – Hấn không nhịn được oán hận nói

-“Thất Xảo đáp ứng ta một việc nhỏ.”

-“Nha đầu kia lại tính cho nàng cái gì để chinh ta sao?” – Khuôn mặt tuần tú của Mộc Phi Trần nhin không được mà run lên. Nguyên bản thì Đường Mãn Nguyệt võ mồm cũng rất lợi hại, tâm tư thì trí tuệ nên sau khi quen biết với ác ma Trầm Thất Xảo thì máu ác ma của nàng cũng nổi lên, hờ chút là dùng được lên người hấn khiến hấn đỡ khóc đỡ cười a

Khi hấn nhìn đến cái đồ vật ấy thì tâm cũng thả lỏng . Đó cũng chỉ là một cái phong linh (chuông gió) thôi, bên trong phòng của Trầm Thất Xảo cũng có một cái phong linh a.

Nhưng bọn họ vừa quay lại nhà thì trên tay nàng lại có một cái ống trúc khéo léo, nhân tâm của Mộc Phi Trần phút chốc biến mất, thanh âm có chút run run –“Này, là cái gì?”

Thiên a! hấn là hấn nên ngăn chặn nàng đến tìm Đường Bình Bình. Hiện tại trong nhà gỗ của bọn họ đều không hề thiếu món ám khí dành cho người giang hồ nào, hấn cũng là không dám gan lớn động vào nàng, chỉ sợ không khéo lại chứng chiêu.

Nhìn lại vật trên tay, Đường Mãn Nguyệt phần khởi nói –“Cái này chỉ cần làm như vậy thì trong vòng ba trượng đều trúng mục tiêu ...” – Kinh ngạc ngẩng đầu , sau đó nàng cúi đầu –“Như thế nào bắn tiếp lên người chàng a??”

-“Ôn Học Nhi—”- Người đó hét to –“Không cho phép lão bà ngươi cấp bất cứ thứ gì cho Mãn Nguyệt nữa a.

***

Một ngày kia, hừng đông ấm áp, nhưng bởi vì Đường Bình Bình thành linh xảy ra đau bụng mà mọi người rối loạn hấn lên .

Không lâu sau, người trong cốc đều phải canh giữ Ôn Học Nhĩ bên ngoài bởi vì hán quá nóng nên những tảng đá dưới chân đều bị hán phá hủy gần hết a.

-“Như thế nào còn chưa xong? Bình Nhi kêu đau như vậy ! A, tiểu sư muội rồi cuộc đang làm cái gì...”

Một ngày một đêm qua đi, Ôn Học Nhĩ cũng không nhận được mà xung huyết định đi vào thì liền nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non truyền đến, về mặt mọi người đều kích động.

-“Sư huynh, ai bảo bình thường huynh tắm bồn cho sư tẩu như thế, con lớn như vậy nên sinh khó là đúng rồi.” – Trần Thất Xảo bị người nào đó hoài nghi y thuật của mình liền nói.

Nhưng cũng từ ngày đó, cơn thèm ăn của Đường Mãn Nguyệt cũng giảm hẳn, nghĩ đến cơn thống khổ lúc sinh sản của Đường Bình Bình khiến cho nàng một chút cũng không muốn ăn , bởi vì hiện tại cái bụng của nàng đang không ngừng bành trướng . Thật làm cho người ta lo lắng a.

-“Mãn Nguyệt, ngoan, ăn một chút đi, đây chính là Cây Mơ Cao ta mua từ Thu Nguyệt Lâu cách đây hơn trăm dặm đây.”- Mộc đại thiếu gia hờ hởi oai phong một cõi liền biến thành một bảo mẫu tận tình a, nhưng vẫn có người không muốn tiếp nhận đãi ngộ tận tình này a.

- “Ta không ăn.”

-“Nàng một người ăn hai người bổ, như thế nào ăn a.”

-“Không hợp khẩu vị.” – Sắc mặt của nàng có chút khổ.

-“Mãn Nguyệt, kì thật là nàng lo lắng dư thừa a, không phải người nào sinh con cũng đều thống khổ giống như đệ muội đâu.”

-“Thất Xảo nói năm đó khi nàng ấy sinh, thiếu chút nữa là ngất xỉu.”

Các nàng đó không giáo huấn một ít đồ tốt cho Mãn Nguyệt mà còn nói như vậy , đứa nhỏ đáng thương của hán chưa xuất thế liền bị mẫu thân ngược đãi a.

- “Mãn Nguyệt.”

-“Ấn?” – Hán như thế nào lại trưng ra bộ mặt oán phụ như thế?

-“Nàng không thương ta” – Hán khẳng định chỉ trích.

Đường Mãn Nguyệt run sợ lắc đầu –“Ta không có.”

-“Nếu không vậy sao nàng đối đãi với đứa nhỏ của chúng ta như vậy?”

- “.....” -Nàng chính là sợ hãi.

-“Tuy rằng lúc sinh rất thống khổ nhưng nàng không thấy đệ muội rất hạnh phúc khi nhìn thấy đứa nhỏ sao.”

Nàng có nhìn thấy a, nhưng vừa nhìn đến đồ ăn là nàng liền bài xích, nàng cũng rất thống khổ a, rõ ràng là đói bụng như thế nhưng không cách nào ăn được.

-“Lại ăn một chút đi, ta chỉ sợ đứa nhỏ sinh ra đến cả hai cân cũng không có. Thật thê thảm a!”

Ngữ khí khoa trương của hán khiến nàng bật cười, đánh hán một cái –“Đừng đùa.”

-“Nàng muốn ăn cái gì cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ta đều tìm cho nàng.” – Nàng lúc trước mặt mày hồng hào, tinh thần vui vẻ nhưng từ khi có thai thì ốm xuống, làm cho hán tâm đau a.

Đường Mãn Nguyệt ánh mắt nhìn đồ ăn đầy trên bàn cuối cùng cũng đành bị phần mà ăn.

Mộc Phi Trần nhìn thấy vậy liền đau xót. Sớm biết vậy hán sẽ không để nàng nhìn biểu muội lúc sinh , khiến cho phụ nữ đang có thai như nàng bị dọa sợ , ngay cả lúc ăn cũng biểu tình như sống không bằng chết a

Thật thống khổ!

***

Năm tháng sau, Đường Mẫn Nguyệt thuận lợi sinh một nữ anh, khiến cho Mộc Phi Trần cũng được xếp chung một loại với Ôn Học Nhĩ cùng Phong Thần Ngọc a.

Mộc gia có nữ nhi nên tương lai hần cũng có thể ở nhà mà bắt bẻ nam nhân, nếu thấy khó chịu có thể dùng chân đá ra ngoài. Có nữ nhi chính là tốt, khó trách nhạc phụ đại nhân chỉ sinh toàn nữ nhi.

Nghĩ đến năm đó hần bị nhạc phụ đại nhân đánh giá có thể ví như “gà đào đất tìm xương” a, mặc dù tâm hần rất khó chịu nhưng có điều sau khi có nữ nhi hần cũng có thể lý giải được tâm tình của nhạc phụ. Nếu tương lai mà có nam nhân nào đem bảo bối nữ nhi của hần bắt cóc không nói tiếng nào, sau đó lại gặp mặt tặng cho hần một ngoại tôn hần khẳng định sẽ giáo huấn tên tiểu tử ấy một trận.

Chính là khi hần nhận được một lễ vật từ phương xa đến, sắc mặt Mộc Phi Trần trầm như mực, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo hướng kinh thành gầm nhẹ -“Tử Minh, đến bây giờ ngươi vẫn còn tà tâm sao!!!”

Nhìn hộp gấm trong tay hần chứa một đôi ngọc bội khảm hình nhật nguyệt ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-xa-nha-trom-the>